

Ba Mối Tình Và Kết Cục Của Một Dân Chơi

Contents

Ba Mối Tình Và Kết Cục Của Một Dân Chơi	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	10
8. Chương 8	12
9. Chương 9	13
10. Chương 10	15
11. Chương 11	17
12. Chương 12	18
13. Chương 13	20
14. Chương 14	22
15. Chương 15	23
16. Chương 16	26
17. Chương 17	27
18. Chương 18	28
19. Chương 19	31
20. Chương 20	33
21. Chương 21	36
22. Chương 22	38
23. Chương 23	39
24. Chương 24	41
25. Chương 25	43
26. Chương 26	44

Ba Mối Tình Và Kết Cục Của Một Dân Chơi

Giới thiệu

Hắn rất đẹp trai. Với chiều cao 1m82 ,giọng nói nhỏ nhẹ, nước da trắng trẻo, mái tóc luôn được chăm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-moi-tinh-va-ket-cuc-cua-mot-dan-choi>

1. Chương 1

Chương 1: Anh là người yêu của em

Hắn rất đẹp trai. Với chiều cao 1m82 ,giọng nói nhỏ nhẹ, nước da trắng trẻo, mái tóc luôn được chăm sóc kỹ lưỡng với đủ loại keo, sáp. Thử học sinh cấp 3, hắn đã tham gia một câu lạc bộ người mẫu và được đánh giá là một mẫu nam triển vọng của làng mẫu Hà Nội. Tính vô tư, đa cảm và dễ gần. Bạn bè nhìn nhận hắn như một công tử được cuộc đời chiều chuộng, với chiếc xe SH đen bóng, cặp kính râm rất ngầu, phục trang thật sành và trên tay là chiếc điện thoại nokia 8800, thuộc loại đắt nhất thời bấy giờ. Ông bố là giám đốc một công ty tư nhân giàu có luôn hào phóng chiều chuộng móc hầu bao cho cậu con trai trong những cuộc ăn chơi, mua sắm... Hầu như hắn chẳng bao giờ lo về kinh tế của mình, chỉ cần làm vừa lòng ông bà già, thế là có đủ tiền tiêu. Được cái, vì hắn cũng ngoan ngoãn, ăn chơi biết điểm dừng, học cũng được trong một lớp chọn của trường nên chẳng ai kêu ca gì. Năm lớp 11, hắn đem lòng yêu say đắm cô bạn gái cùng lớp. Nàng tên Thủy,cá tính lắm, rất xinh và cũng là con nhà giàu, với mái tóc nhuộm hung đỏ, làn da trắng như trứng gà bóc, gương mặt luôn được trang điểm nhẹ nhàng ẩn tượng. Cả hai yêu nhau thắm thiết nhưng chưa đi quá đà, một phần vì hắn muốn giữ gìn cho Thủy,phần nữa do nàng đang ước mơ cấp sách du học trời Tây...

Thời gian cứ thế trôi đi, đôi tình nhân học trò bước vào tuổi 18. Cái tuổi đẹp nhất nhưng lại bước ngoặt nhất trong cuộc đời mỗi con người. Chàng trai đăng ký thi Đại Học Thương Mại, còn cô gái chuẩn bị sang Mỹ du học tự túc. Tâm hồn non nớt của hắn không hay biết rằng, xa cách là một nguyên nhân rất lớn dẫn đến chia tay...Cũng có thể hắn có lẽ cũng mừng tượng ra cảnh đó, nhưng vì chiều và nghĩ cho tương lai của người yêu , hắn đồng ý cho nàng ra đi. Còn Thủy thì chỉ là một cô bé mơ hồ và suy nghĩ đơn giản, một mực nghĩ rằng sống ở bên nước ngoài là thoát được kiểm soát của gia đình, sẽ thoải mái hơn và chẳng mấy chốc kiếm được cái bằng đại học, vênh mặt lên với bạn bè, với cả kiếm được 1 công việc ra tiền. Nàng chỉ nghĩ đến thế thôi.

- Anh trao tặng em chiếc nhẫn này, đừng ngại ngần về khoảng cách. Hãy đeo nó để luôn nhớ tới anh và tin tưởng ở tương lai mình sẽ cưới nhau, anh đợi chờ em đấy..... Hắn ***g chiếc nhẫn đính hạt kim cương nhỏ lấp lánh lên ngón tay áp út của Thủy, miệng nói khe khẽ với hơi thở rụt rè...

Cả 2 tin tưởng ở nhau và mơ về 1 đám cưới không xa với lời hứa hẹn trên đôi môi nàng :’ Anh yêu, em sẽ trở về sớm nhất, hãy tin ở em nhé ’

Ngày nàng xách va li tạm biệt Việt Nam cũng là ngày hắn buồn bã nhất.Gương mặt đẹp trai giờ lúc nào cũng nhăn nhó như con khi... Cứ ngó lại cái ảnh chụp cả 2 lúc ở sân bay, khoé mắt hắn lại rỉ nước. Gồng mình , quằn quại trong những ngày tháng cô đơn triền miên, hắn nhớ lại hơi ấm của Thủy mỗi khi kề bên mà thèm thuồng. Thèm được vuốt tóc nàng, ve vuốt làn da nàng, hôn lên đôi môi thơm mùi son...Bản lĩnh đàn ông trong hắn chưa đủ để đối phó với cái cảm giác lần đầu xa người yêu này, bởi hắn vốn dĩ được cuộc đời chiều chuộng từ nhỏ cho đến lớn... Hắn cố tỏ ra mình là người cao thượng và dững cảm....Ngày Thủy mới

sang Mỹ, cả hai chat chit liên tục, nhắn tin liên tục và nói yêu nhau, tin tưởng ở nhau liên tục....nhưng rồi 2 tháng, 3 tháng, rồi 5 và 6 tháng bắt đầu nhạt dần, nhòa dần.....Họ bắt đầu nảy sinh cãi vã nhau, nhưng chưa đến mức một trong hai nói lời chia tay....

- - Em thấy mệt mỏi quá, anh cứ tra hỏi em mãi thế này, anh không tin tưởng ở em à?

- Tin à ??? Anh tin làm sao được??? Em đi đâu cũng phải nói với anh một câu. Em sống xa nhà, lại ở riêng anh biết thế nào. Anh là người yêu của em, phải biết em đang làm gì.

2. Chương 2

Chương 2: Yêu thì anh mới biết đến cái nốt ruồi ở chỗ đó...

Bạn bè từ trước luôn đánh giá và nhìn nhận hần như 1 công tử được cuộc đời nuông chiều, nay lắc đầu là lười khi biết hần thi trượt Đại Học, vật vờ rồi online cả ngày, đêm nào cũng có mặt trên sàn và nốc rượu mạnh, lại còn dính thêm khoản gái gú, cờ bạc...Hần từ một công tử ngoan ngoãn nay bắt đầu chơi dần...trác táng dần...với tác phong bất cần đời, tiêu tiền như rác!

-Em!!! Hôm qua em đi đâu mà không thấy online??? Hần gắt gỏng với người yêu

-Hôm qua 3h sáng mới về...

-Em đi đâu mà 3 h sáng mới về???

-Em đi chơi!

Cái cách nói chuyện từng từng của người yêu như tra tấn hần cả ngày lẫn đêm. Trong đầu hần luôn tưởng tượng ra cảnh người yêu mình lăng lòn, không chung thủy. Nhưng những tưởng tượng đó lại được niềm tin yêu mãnh liệt dành cho Thủy bao biện nên thành ra trong hần luôn có sự giằng xé....Có lần hần đập đầu cồm cộp vào thành giường vì đau đớn khi nghĩ đến hiện tại... Không học hành gì, sự nghiệp không có, người yêu thì xa vời. Nàng sống ở trung tâm thế giới, thành phố New York xa hoa lộng lẫy với bao phù du cám dỗ. Còn hần, ở đây với 4 bức tường...

Có thể nói trong suốt quãng thời gian từ khi Thủy ra đi, hần là một người tình chung thủy với niềm tin mãnh liệt vào người yêu. Dù bên cạnh có rất nhiều cô gái vây quanh, song tâm trí hần, trái tim hần chỉ trao trọn cho 1 người. Không một cô gái nào, dù đẹp đến đâu lay động được trái tim đã hoá đá của hần, đàn bà đối với hần giờ như một thứ để ăn lúc đói. Có lần say rượu, hần vồ lấy và ôm ấp 1 cô gái trên sàn nhảy, rồi cả hai đi nhà nghỉ với nhau....Nhưng những vuốt ve thể xác đó không người ngoài được nổi nhớ thương người yêu. Hần luôn nhớ đến cái mùi nước hoa của Thủy, dịu dàng làn da nàng, mùi thơm của môi nàng...ngay kể cả khi đã ôm hôn cuồng nhiệt 1 cô gái khác... ‘Dẫu sao mình cũng chỉ là thằng đàn ông với bản năng của giống đực’ - Hần luôn nghĩ như vậy để bào chữa cho cái mà lý trí cho là tội lỗi...

1 năm, rồi 1 năm 6 tháng trôi đi kể từ cái ngày Thủy đi du học. Hôm nay là ngày cô trở về nước trong một kỳ nghỉ ngắn hạn. Vẫn một tình yêu chưa hề bị sứt mẻ và niềm tin sắt đá, hần mong chờ gặp cô với bó hoa thật to, gồm 10 bông hồng dành tặng nàng lúc xuống sân bay... Hần và Thủy ngồi ô tô trên đường từ sân bay về Hà Nội. Liếc mắt nhìn người yêu bên cạnh, hần thấy Thủy đã thay đổi rất nhiều, form người đầy đặn hơn cùng lối ăn mặc, trang điểm mạnh bạo hơn, mái tóc quăn lộn to và một mùi nước hoa hăng hắc, bàn tay nắm lấy tay hần mà cảm giác không còn ấm êm như trước nào...Chiếc nhẫn năm xưa đã không còn trên ngón tay thon của nàng...

-Em, chiếc nhẫn anh tặng đâu rồi???

-Em để quên nó ở bên kia rồi, em xin lỗi vì ngày gặp anh em không đeo nó, nhưng em đã đeo nó trong suốt thời gian qua.....

-Ừ, không sao cả

Hần chẳng thèm để ý những thứ nhỏ nhặt đó bởi cái tâm trí vui sướng khi gặp lại người yêu đã che lấp đi cái cảm giác xa lạ mất rồi. Có thể hần lại một lần nữa đang khoả lấp, đang bao biện...Nàng nhìn hần và cười tươi, gục vào vai hần và ngủ thiếp đi....

Những ngày sau đó cả 2 đi chơi với nhau, rồi đi chụp ảnh Hàn Quốc, đi ăn trứng cút lộn, đi mua đồ, hẳn mua cho Thủy một chiếc áo hoa tiết da báo bó sát người. Nàng soi kỹ trước gương, tay nâng nâng ngực, chỉnh sửa cổ áo rồi diêm dúa chớp mắt làm điệu trước hân. Hân há hốc mồm, mắt tròn tròn khi thấy nàng không mặc corse!!!! Ngày xưa, Thủy thường thích những chiếc áo kín đáo sáng màu, ít khi mặc áo quây hoặc hở 1 phần ngực nhưng giờ lại thích không mặc áo lót. Hân thừa nhận rằng ngực của người yêu mình đã lớn hơn trước nhiều, có lẽ nàng thích khoe điều đó cho hân hay sao???

Thời tiết Hà Nội thời gian này thật lạnh lẽo. Từng cơn gió mùa đông Bắc thổi thốc mạnh làm tóc hân và tóc nàng bay bay.... Cặp tình nhân trẻ tuổi vẫn vi vu khắp phố phường trên chiếc xe máy Sh ngày nào. Người đi đường thấy cặp đôi này lướt qua, ai cũng phải ngoái nhìn... Họ thật đẹp đôi và sành điệu quá... Chàng trai cao to đẹp đẽ, cô gái xinh xắn với phong cách ăn mặc rất Tây. Họ trao cho nhau những nụ hôn vội vàng trên xe máy ngay cả khi phố phường đang giờ tan tầm đông đúc. Những buổi tối tại góc cà phê kín đáo. Hân ôm hôn nàng thật mạnh bạo nhưng thỉnh thoảng, Thủy lại cho hân rơi tòm xuống cái vực sâu hụt hẫng, đôi môi nàng không dịu dàng, không nồng nàn, không mê đắm như trước... Miệng nàng nói yêu hân mà tay nàng siết chặt như 1 cảm giác dày vò đang hiện hữu trong tâm trí.... Hân bắt đầu cảm thấy nghi ngờ người yêu mình. Sự nghi ngờ đó ngày một lớn hơn và chính linh cảm của trái tim đã mách bảo hân phải tìm hiểu đầu đuôi sự việc. Không thể bao biện và khoả lấp được nữa rồi...!!! Đôi mắt hân lim dim nhìn Thủy đầy xảo trá, đôi mắt hân đã không còn non nớt như ngày nào nữa rồi... Hân truy lùng mọi manh mối của Thủy, tìm cách đột nhập vào nick chat của nàng và đã thuê hân 1 hacker để làm việc này.

-Sao online giờ này, giờ này bên em là mọi người đi ngủ hết rồi đó biết chưa?...

-Hôm nay em thức đêm ...

-Nhớ em quá, bao giờ em quay trở lại đây??? Căn phòng anh ở bây giờ trống trải quá, thiếu em....

-Em đang nhớ anh....

-Vậy sao em yêu, anh cũng đang nhớ em quá nè ...cái My trước gặp tụi mình nó cứ khen 2 chúng mình đẹp đôi và yêu nhau hạnh phúc quá đi...

-Chúng mình đã yêu nhau đâu...

-Yêu thì anh mới biết đến cái nốt ruồi ở chỗ đó....

3. Chương 3

Chương 3: Sau này em sợ anh vũ phu với em lắm...

**** mày thằng chó - Hân rít lên trong cổ, 2 mắt muốn lòi ra vì uất ức khi nhìn thấy avatar là ảnh Thủy và thằng khốn nạn đó đang cùng mút mát một cốc kem. Thì ra Hân đã đột nhập vào nick chat của Thủy và giả danh cô ta để chat với ‘thằng chó’. Mở hòm mail của Thủy ra là vô số thư tình và ảnh chụp mặn nồng ân ái... Hân đã đập tan cái lap top trị giá hơn 2000 USD không chút thương tiếc. Tay chân muốn rụng rời, hân khóc tức tưởi, những giọt nước mắt trào ra nhiều đến mức không thể kiểm soát!. Hân nằm vật ra sàn nhà và gào khóc... Còn đâu hình ảnh Thủy với tà áo dài trong trắng nữ sinh, cái trong trắng đó hân muốn giữ cho đến cái ngày mà hân hy vọng là cả 2 sẽ cưới nhau.... Còn đâu niềm tin vào sự thủy chung hân trao trọn vẹn cho Thủy trong gần 2 năm qua.... Hân đang gặp 1 điều đau đớn nhất trong cuộc đời. Hân đâu phải người không chung thủy ?? Chẳng nhẽ ông Trời phạt hân vì những lần qua đêm với những cô gái làng chơi không quen biết hay sao ??? Đàng này người con gái hân hết mực yêu thương và giữ gìn nay đã phản bội hân... Lòng đau như trăm nghìn con dao cứa, như hàng vạn mũi tên cắm phập vào tim. Càng đau hơn khi nỗi đau này không thể nói, không thể tâm sự với ai. Hân như người mù mà vừa cảm, vừa điếc, đôi tay cũng không thể viết lên được 1 chữ.... Bố mẹ hân đang xem phim hài và cười sằng sặc dưới nhà, bạn bè có chẳng chỉ thương hại hân với những lời an ủi cũ rích. Lúc này chỉ có một mình với 4 bức tường và bóng đêm bao phủ... Hân đã phải dùng 1 liều thuốc ngủ tương đối để có thể ngủ được và tỉnh dậy vào sáng mai, hy vọng chấm dứt nỗi cay đắng trong lòng...

Lờ mờ nửa tỉnh nửa mê. Đôi mắt nhìn kim đồng hồ đã điểm 12h trưa, kẻ đau tình bật dậy chậm chậm. Nhìn dòng người qua lại, hân hít thở chút không khí và ánh nắng mặt trời mà đầu óc nhức như búa bổ,

khấp các bắp thịt cũng nhúc nhối, cộng với cổ họng đau rát và có đờm, hần đã bị ốm, ốm thật rồi. Bước liêu xiêu vào phòng vệ sinh và nhìn lại gương mặt mình, hần vuốt lại tóc, nhe răng ra chải rồi vạch quần đứng đái lên tường,. Léch thếch làm vội bát mì tôm cho đỡ đói, rồi lại quẳng cái thân xác cao to ấy lên giường. Đầu óc hần ngu ngơ như 1 đứa trẻ lên 3, ngó cái bộ dạng lúc này có lẽ người ta sợ hần mắc căn bệnh thần kinh hoang tưởng.

Hần tự nhin một vài phút trước khi thức dậy để lơ ngơ thôi. Có lẽ cơ thể đang xuôi theo những tàn dư của liều thuốc ngủ tối qua, nhưng đầu óc lại đang tỉnh táo dần. Bức ảnh hai đứa chụp với nhau ở sân bay gần 2 năm trước . Bỏ ra khỏi khung và không dám nhìn lại, mắt hần nhắm nghiền, tay hần vò nát đi rồi quẳng ra ngoài cửa sổ : “ Chết đi !!! Chết đi !!! Hần lắm lắm....

Kể bị phản bội hoàn toàn có thể gặp và đánh đập, chửi mắng kẻ phản bội một cách thậm tệ nhất. Nhưng trái tim đang bị tổn thương nặng nề chưa thể biến hần thành cục súc như vậy. Những ngày tháng yêu thương mòn mỏi đợi chờ đã biến tâm hồn hần trở nên cao thượng lúc nào không hay ? Một kỷ niệm cũ bỗng dưng ùa về trong đầu hần. Ngày đó là ngày mà hần và Thủy cãi nhau, hần đã nặng lời với Thủy làm cô ta giận mất mấy ngày nhưng rồi 2 đứa gặp nhau trong một chiều mùa thu Hà Nội :

- Sau này em sợ anh vũ phu với em lắm...

- Không không anh thề là sau này dù có như thế nào đi nữa anh sẽ cư xử nhẹ nhàng với em.....

-Chẳng biết được từ giờ đến cuối đời sẽ như nào đâu !

-Không không anh thề mà , xin thề , nhìn cái mặt anh đi, hiền thế này mà hề hề...

Nói rồi hần chu mỏ lên hôn chụt 1 cái vào môi Thủy...nụ hôn say đắm nhất....

Hần vẫn nhớ như in kỷ niệm đó và cho đến ngày hôm nay, dù tình yêu đã chết nhưng tình thương thì chưa hết. Hần cầm cùi nhấm một mẩu tin cho Thủy, mẩu tin cuối cùng:

Anh đã biết mọi chuyện của em bên kia rồi, không trách em vì trong tình yêu chẳng có cái gì đúng hoàn toàn, chẳng có cái gì sai hoàn toàn. Anh không muốn nhìn thấy em một lần nào nữa ,. Hy vọng từ giờ trở đi, em sẽ là người sống có trước, có sau ...!

Hần thực sự trở thành 1 người cao thượng có phần nhu nhược sau tin nhắn đã được gửi đi này.

Chai Hennessy gần cạn, mắt lim dim, hơi thở nồng mùi rượu, hần gục mặt xuống bàn....Nhìn xung quanh toàn màu mờ **c của khói thuốc lá, lơ lơ những màu đen đầu người loang lổ trong ánh đèn laser, tai nghe lũng búng tiếng nhạc dance chát chúa. Tuấn - thằng bạn dân chơi của hần ngồi cạnh hết mực vỗ vào vai an ủi. Nhưng cái mà hần cần lúc này là một con đàn bà có thể xoa dịu chứ không phải cái vỗ vai đen đét của một thằng đàn ông. Hần khó chịu, rất khó chịu, chỉ muốn đắm vào mặt thằng bạn mình một cái nhưng giờ thân thể đã mỏi mệt rồi. Cú sốc mang tên Thủy đã hành hạ hần suốt hơn tháng nay, nó bòn rút sức lực, làm hần mất đi niềm tin vào tình yêu và cuộc sống. Đối với một người đa sầu đa cảm như hần thì chỉ cần một tình yêu đơn giản và gần gũi, nếu không có sự ra đi kèm phản bội của Thủy, hần đã không như thế này. Chỉ một màu đen giống như bộ quần áo hần đang mặc, cuộc đời đối với hần lúc này chỉ một màu đen đó thôi ...!!!! Đôi tay buông xuôi theo ý nghĩ cho đến khi rơi xuống 1 cái cốc. Hần mới giật mình tỉnh rượu....

4. Chương 4

Chương 4: Gặp gỡ tại vũ trường New Century

Ngồi bên cạnh lúc này là một cô gái với thân hình tuyệt đẹp, mái tóc bồng bềnh như sóng biển, gương mặt toát lên vẻ bất cần với cặp môi cong khiêu gợi, 2 mắt mở to lên nhìn hần như 1 sinh vật lạ. Hần ngạc nhiên chớp đôi mắt chưa đến mức độ quá cáo già để có thể soi thấu tim gan người khác. Trong giây lát, hần thấy cần phải ngay ngắn lại mình trước một cô gái đẹp như vậy. Hần ngồi thẳng, chỉnh lại áo vest. Ra bộ nghiêm mặt một chút rồi tranh thủ lúc cô đang nhìn mình, hần cười nhe hàm răng trắng muốt ra đáp trảchẳng hiểu sao cái miệng hần lúc đấy lại buột ra câu nói :

-Chào em....

Tiếng nhạc chát chúa làm tiếng chào nhỏ thỏ của hấn bay đi đâu mất.. Cô gái ra hiệu cho người bồi bàn dọn dẹp chiếc cốc bị vỡ và trên tay cầm 1 chiếc cốc mới, đặt lên bàn ,chỗ hấn. Nhìn kỹ gương mặt cô, hấn thấy ấn tượng ở đôi mắt rất quyến rũ, cái mũi cao và thon trên gương mặt thanh tú và nhất là bờ môi hơi vênh, ở nàng có điểm gì đó rất bất cần đời...đẹp theo kiểu bất cần bướng bỉnh.

-Giới thiệu ày, đây là Cẩm Vân, người Sài Gòn, bạn tao - Tuấn cười hềnh hếch sau lưng hấn...

Cẩm Vân mặc chiếc váy áo 2 dây màu đen, để lộ bờ vai thon và một phần của bầu ngực căng tròn trắng trẻo, cặp chân dài ngọc ngà được tô điểm bằng đôi guốc cao gót Dolce & Gabbana siêu đẹp cùng màu đen tuyền....Hấn thấy Vân thật hợp cạ trong cách ăn mặc, hấn thích con gái ăn mặc đơn giản nhưng sang trọng như vậy:

- Anh là bạn của Tuấn....Như thế này là như thế nào mày? - Hấn nói với cô gái rồi quay sang hỏi Tuấn

- Vân là bạn của tao từ hồi...mẫu giáo !!!. Vân chưa có người yêu đâu, hôm nay rủ mãi mới cả mồm em áy mới đến đây đây...

Đôi mắt hấn ánh lên vẻ tinh ranh hiểu ngay lòng tốt của thằng bạn mình. Quả thật, với vẻ đẹp tuyệt của Vân, ai mà chẳng mê, nhất là giữa lúc hấn đang cô đơn quạnh quai đến như thế này....Cái mồm giảo hoạt của hấn hoạt động hết công suất, càng nói hấn càng cảm thấy như đôi mắt của Vân tiếp thêm năng lượng, như bật đèn xanh cho hấn đi sâu vào lòng cô ta...Đặc biệt là giọng nói Sài Gòn ngọt lịm như viên kẹo đang hoà tan dần trong miệng hấn, làm cái lưỡi của hấn tiết ra thật nhiều nước bọt...

Anh đưa em về nha, bây giờ là 11h rồi, về muộn quá ba em lại kêu - Vân nói và nhìn vào chiếc đồng hồ nhỏ xinh trên cổ tay...

Bước ra khỏi cửa New Centery - vũ trường lớn nhất HN, hấn dắt tay nàng bước lên cỗ xe tăng Hummer - chiếc xe mới tậu của ông già hấn với cái tên cổ - xe- tăng- Hummer - hấn khoái trá khoe khoang với bạn bè như vậy không biết bao lần... Thời gian này, hấn đen tình nhưng đổ bạc, vụ cá độ bóng đá vừa qua đem lại trong túi hấn rủng rỉnh những trăm triệu. Lại thêm việc gia nhập vào nhóm Hắc Hải. Một nhóm quy tụ những hào kiệt ăn chơi có tiếng của đất cảng Hải Phòng và Hà Nội, thường xuyên quậy phá bằng những cuộc vui thâu đêm suốt sáng, . Hấn được Hắc Hải đánh giá như một tay chơi toàn diện, vừa trẻ nhất hội, lại cao to đẹp trai, ăn mặc sành điệu nhưng độ chơi vẫn phải phụ thuộc vào ông bà già nên hấn chỉ được xếp ở chức tài xế cho cả Hội. Và cỗ xe tăng Hummer này là phương tiện để cả bọn di chuyển

Chiếc xe hơi độc đáo đỗ xích trước cửa căn biệt thự mặt phố Bà Triệu. Cẩm Vân bước xuống trước ánh mắt sững sờ của dòng người qua lại. Nhìn Vân lúc này thật dễ thương với chiếc áo lông màu đỏ khoác ngoài cùng chiếc khăn quần cổ trắng tinh lúi húi bước vào cổng. Tay nhấn vội cái chuông, đôi chân cứ giậm đất vì rét...Vân mỉm cười rất tươi chào hấn. Hấn cười nhạt chào lại rồi đánh vô lăng lái xe đi....

-Alô Vân à !

-Vâng ai đấy ạ...

-Anh là người đưa em về 15 phút trước

-A !!!!!!!...Anh Hai , sao anh Hai biết số của em ? Mà giọng anh nghe qua điện thoại khác quá à ...Nghe như là bị ốm rồi ...

-Anh hỏi Tuấn, ừm, anh ốm vì em đấy - Hấn nói một câu chẳng liên quan !

-Vậy à anh nhớ giữ gìn sức khỏe nhé, thời tiết HN không như trong SG, dễ ốm lắm đấy....Vân tỏ vẻ rất quan tâm...

Những ngày sau cuộc gặp gỡ sắp đặt đó, hấn với Vân quần lầy nhau với những lần buôn chuyện tưởng như cháy cả máy di động...Vân

không thích online, cũng không thích nhắn tin, thích thì nói chuyện điện thoại, không thì gặp trực tiếp. Vân luôn miệng khuyên nhủ hấn đừng cắm đầu vào cái máy vì tính nữa vì thế giới ảo đầy những phù du, lừa lọc, thay vào đó Vân chủ động rủ hấn đi ăn uống, dạo phố, hát karaoke cho đầu óc khuấy khoả....Cô nàng hơn hấn 2 tuổi xem ra đang chiều dụ hấn bằng chiêu bài chiều chuộng và quan tâm săn sóc...Sau vết thương tình, hấn nói chuyện luôn tỏ ra là kẻ từng trải với điều thuốc Black Mild lúc nào cũng cháy trên môi. Nhưng

với cá tính tinh khôn của Vân thể hiện ra ở cách ứng xử, rõ ràng cô ta từng trải hơn hẳn rất nhiều...Vân khuyên nhủ hẳn như một người chị đang đầu độc dần tâm hồn non dại của thằng em. Bản thân hẳn cũng cảm nhận như vậy, nhưng hẳn giờ còn quan tâm gì nữa ? Chẳng cần một cô gái trong trắng, tinh khôi nữa !!!Hẳn chẳng sợ gì nữa...Kệ mẹ ! Cái mà hẳn cần, là sự quan tâm của 1 cô gái biết nghĩ ... Hẳn chẳng muốn gì hơn việc gục đầu vào vòng” tay của ả nào đó thời gian này để trao trọn vẹn trái tim đầy sẹo của mình.....

- Sao em người Sài Gòn mà lại ở căn nhà mặt phố đó ? Hẳn tò mò hỏi Vân trong một lần đi cà phê cà pháo”

- Căn nhà đó là của ba em. Ba má em ly thân từ khi em mới lên 6 ...Em sống với má trong tp HCM....Má mới mất năm ngoái nên giờ em chuyển đến sống với ba ở HN...

-Vậy à....

-Dạ.

Cặp mắt Vân không - có -vẻ - gì -là - buồn ...Vân chỉ đá mắt đi hướng khác tránh nhìn vào đôi mắt soi mói từng chi tiết của hẳn. Hẳn càng ngày càng thấy si mê Vân vì cô ta có vẻ như là một người đầy bản lĩnh.....

5. Chương 5

Chương 5: Đi chơi với người đẹp

Buổi tối hôm nay thật quá đỗi êm đềm với hẳn, ngồi trong một nhà hàng chuyên đồ Nhật sang trọng và trước mặt là Cẩm Vân xinh đẹp.. Hôm nay cô ta mặc chiếc áo cổ lông màu hồng, váy hồng, chân đi đôi boots trắng.Vân và hẳn có 1 sở thích chung đó là ăn sushi, đặc biệt là Gunkan zushi - cơm được nặn theo hình cái chén nhỏ, bọc ngoài bằng rong biển và phủ bên trên là trứng cá!...Vừa ăn cao lương mỹ vị, mắt lại được ngắm nhìn người đẹp nên chẳng mấy chốc là no.Cài lại cúc áo vest, hẳn khệnh khạng đứng dậy vẫy tay người phục vụ:

-Tính tiền!!!

Cẩm Vân nhìn bộ dạng của hẳn mà cười khúc khích, nhắc hẳn nhỏ mồm kéo ở đây toàn khách Vip - không giống như những hàng quán bình thường khác rồi vừa cười vừa nói luôn: “Không cần đâu anh, em thanh toán rồi ”. Hẳn ngạc nhiên không hiểu vì sao Vân làm vậy. Rồi xoa xoa cái bụng, hẳn đến cạnh cô ta thì thầm:

-Anh có đủ tiền để mua cả cái nhà hàng này cho em ăn mà!

Vân cười lớn hơn, khoe chiếc răng xinh dính hạt kim cương lấp lánh rồi từ tốn nói:

-Anh không nhớ hôm nay là ngày gì à?

-Không - Hẳn gãi đầu gãi tai.

-Hôm nay kỷ niệm 1 tháng anh và em gặp nhau trên New. Anh có còn nhớ chiếc cốc bị vỡ? Nó giống như những nỗi buồn của anh đã vỡ tan thành quá khứ và em đã mang đến cho anh 1 chiếc cốc mới - tượng trưng cho những niềm vui mới!!

Đôi mắt hẳn rung rung xúc động. Hẳn lặng người đi chẳng biết phải nói gì sau câu nói đầy ý nghĩa đó . Phải, quá khứ đã lùi xa mãi tít sau lưng và hiện tại của hẳn là Vân - đang cười rất tươi lúc này...Còn tương lai, hẳn mơ hồ rằng tương lai của hẳn sẽ tươi sáng hơn một chút....

Phóng xe máy thong dong trên đường Yên Phụ sau bữa tối, cặp đôi vẫn chuyện trò với nhau rôm rả. Suốt tháng qua, họ đã nói không biết bao nhiêu chuyện, từ sở thích ăn mặc, nước hoa, món ăn, kiểu tóc, âm nhạc, xe cộ...hầu như ngày nào cũng đi chơi khắp cái đất Hà Thành này. Nhưng trong lúc trò chuyện giữa im ắng của phố phường lúc này hẳn lại đã động đến gia đình. Đơn giản hẳn muốn moi thêm thông tin từ Vân, bởi bạn bè hẳn có câu muốn đánh giá chính xác 1 cô gái trước tiên phải xét đến gia cảnh cô ta ra sao... Hẳn tâm sự rằng gia đình mình rất hạnh phúc, chị gái đã lấy chồng, hẳn rất được chiều và thích gì được nấy. Nhưng có đôi lần, hẳn cảm thấy mình hơi bất hiểu -vì chưa làm gì cả bằng chính bàn tay khối óc để

cha mẹ vui lòng và tự hào - ngoài cái dáng vẻ đẹp trai đến mức bạn bè cha mẹ hẳn đến nhà - ai cũng phải thốt lên!!!!. Lặng im 1 lúc,Vân mới dè dặt mở lời:

-Má em như thế nào thì anh biết rồi....

-Ba em làm bên bộ Ngoại Giao...Dạo nay em chán quá, ba em đang cặp kè với một con ranh con có khi còn nhỏ tuổi hơn cả em và dẫn nó về nhà.

-Nhưng em quen thế rồi, từ trước đến nay ba vẫn vậy...Ông đã lấy vợ hai đâu?

Giữa lúc trút bầu tâm sự, đột nhiên chuông điện thoại Vân reo, cảnh cô ta lúc nào cũng cầm bút gầy gầy vào cái màn hình O2 mini để nhắn tin và rút máy ra nghe điện đã quá quen với hân.Từ lâu hân rất ghét con gái lúc nào cũng kè kè di động nghe điện với nhắn tin như vậy. Nó làm ngáng chân nhưng câu chuyện hân nói. Làm tụt cả cái cảm xúc hân đang cao trào, và khiến hân có đôi chút ghen...Nhưng vì chưa phải là người yêu của Vân nên hân cũng không thể nhắc nhở..

-Dạ, lát em gọi lại sau nha...! Nhớ mua tặng em, anh hứa rồi đấy - Giọng Vân thật dễ thương với người bên kia máy.

- - - Minh đang nói đến đâu anh nhỉ? - Vân hỏi hân tiếp rồi bỗng lảng sang 1 chuyện khác không liên quan: “” Trời hôm nay đẹp, em thích tiết trời thế này“”

Họ dừng chân tại hàng ốc luộc trên một con phố vắng người qua lại... Vân rất thích ăn ốc, nhất là tại nơi này vì có nước chấm ngon. Cả 2 ngồi trên vỉa hè ăn một món dân dã khác với bữa tối vừa rồi. Vân vừa ăn vừa nói khe: “” Anh nhìn đôi vợ chồng này đi, người vợ thật tần tảo khéo tay. Còn ông chồng mãi miết giúp vợ bưng bê từng sọt ốc, còn rửa cả bát nữa kìa...Hihi...2 đứa con gái sinh đôi chắc chỉ học lớp 5, lớp 6 cũng ra phụ giúp cha mẹ. Lần nào ra HN em cũng ngồi đây để ngắm họ.. - Nói đoạn Vân dừng lại, rồi nhìn thẳng vào mắt hân, nói: “”Gia đình họ hạnh phúc nhỉ, sau này em mong có được 1 niềm hạnh phúc như thế “” Khuôn mặt Vân ánh lên vẻ tươi tắn và hy vọng, đôi mắt càng thêm long lanh và đẹp hơn giữa những ánh đèn của buổi tối nay...

-Trời lạnh mà anh không mang mũ len à? Thôi để em quăn cái khăn quàng cổ lên đầu che 2 cái tai anh cho đỡ lạnh! - Vân nói với hân khi đã đứng ở trước cổng nhà mình...

Nói rồi Vân khéo léo quăn chiếc khăn quàng của mình lên cổ hân rồi quăn vòng lên che mắt cặp tai hân. Nhìn hân lúc này trông thật buồn cười, Vân thích cái mặt hân lúc này. “”Nó đáng yêu như một đứa trẻ con “” - Cẩm Vân nghĩ .

-Anh về nhà cẩn thận nha - Vân cười tươi 1 lần nữa trước khi hân phóng xe đi. Lúc này đã 1h sáng...

Trở về với căn phòng riêng thân thuộc sau một tối đi chơi...Hân nằm ôm gối và ngẫm nghĩ về tất cả những diễn biến xảy ra tối nay. Hân đã hiểu thêm nhiều về Cẩm Vân, ẩn chứa trong con người cô ta là nặng trĩu những cảm xúc phức tạp bắt nguồn từ gia đình...Điều đó ảnh hưởng tới tính cách Vân, rất nhẹ nhàng, dịu dàng nhưng đôi lúc bất cần!!! ... Vân rất ham vui, lúc nào cũng chỉ thích đi chơi và buôn điện thoại, không đi với hân thì lại đi với một hội nào đó. Có hôm không gặp, 2h sáng hân gọi điện cho Vân thì thấy bảo đang ăn uống cùng tụi bạn chưa về. Có lần hân hỏi về công việc hiện tại thì cô ta nói: “” Em chán nên đã bỏ học ở trường Đại Học Mở rồi, sắp tới em sẽ mở cửa hàng quần áo “” Hân nghĩ, Vân là một dân chơi đấy, nhưng không chuốc lấy tình sự sa đoạ. Bằng chứng là nhiều lần lên sàn, Vân ăn mặc hở hang và nhảy rất sexy, cuồng nhiệt!!! Hân toàn đưa cho Vân thuốc lắc nhưng cô ta không “” cần“”. Song hân băn khoăn rằng tại sao Vân khuyên không nên online nhiều vì thế giới ảo đầy những phù du,lừa lọc, mà lại không khuyên hân bỏ nghiện thuốc lắc?????????

6. Chương 6

Ba mối tình và kết cục của một dân chơi

Chương 6: Dân chơi phải cặp kè với dân chơi

Vân không phải gái nhà lành giống như Thủy trước kia, chính Tuấn đã nói với hân: “” Tao giới thiệu nó ày chỉ để chơi bời, nó chơi nhưng biết cách, mà mày chỉ cần thế thôi đúng không? “”Cứ nghĩ đến mối tình trước

với Thủy, cô gái con nhà lành đấy, hứa hẹn như thế, tin tưởng như thế để rồi đánh đòn 1 cái là sự phản bội. Đúng là "" Cháy nhà ra mặt chuột!!! ""...Hắn cười thầm trong bụng và khinh bỉ mối tình cũ nát của mình bằng việc ngoáy ***** mũi rồi bắn bung 1 phát ra khỏi móng tay ... Hắn cần phải quên đi nhanh chóng cái quá khứ chết tiệt kia!!!. Hắn không cần con gái nhà lành như trước nữa..!!!! 2 năm đau khổ vì con gái nhà lành là quá đủ rồi!!!!. Hắn đâu thể lấy lại được quãng thời gian khổ đau đã mất????Hắn thấy mình cần phải bù đắp bằng những cuộc chơi!!!! Hắn thấy mình cần phải có 1 cô gái đẹp và bên trong không đến nỗi để cạ kè trong lúc thiếu thốn tình cảm vô cùng này - Cẩm Vân đáp ứng đủ! .Đầu óc hắn giờ lại say sưa hồi tưởng, mắt hắn lại mơ màng, miệng hắn lại cười khúc khích khi nghĩ về những lời khen ngon ngọt của Vân: "" Anh có đôi mắt đẹp, cái mũi cao, đôi môi giống...con gái, khuôn mặt hao hao ngôi sao Hàn Quốc Kang-Ta "" - ""Cô ta mang đến sự bình yên và vui vẻ, cũng con nhà giàu, cũng ham chơi giống mình. Thật là hợp cạ quá!!! "" Hắn nghĩ vậy và không phủ nhận với trái tim mình là hắn đang ngày một si mê Vân điên dại, ngoài những lời lẽ ngon ngọt còn là những cảm xúc da thịt mới lạ Vân mang đến.....bằng cách ngồi sau xe cứ áp ngực vào lưng hắn và ngọ nguậy.....!!!!

"" Nồi nào úp vung nấy "" - Dân chơi phải cạ kè với dân chơi. Hắn thở dài rồi úp cái gối lên mặt ngủ khò 1 giấc!

Đội tuyển Việt Nam thắng Malaysia đoạt tấm vé vào vòng chung kết Seagames làm cả đất nước như vỡ oà trong niềm hân hoan chiến thắng. 9 giờ tối nay, khắp phố phường HN tràn ngập sắc đỏ rực rỡ với biển người đông đúc hò reo. Hắn và Cẩm Vân ngồi trong một cửa hàng kem Ý, nhìn ra đường mà cảm giác mặt đất như rung chuyển dưới chân. Thời gian này tối nào hắn và Vân cũng đi ăn kem. Vân thích ăn kem Ý lắm. Hắn có xem trận đấu tối nay và đã thủ sẵn lá cờ Tổ quốc trong cốp xe rồi, chỉ chờ Vân ăn xong và ra đường là phát thôi.

-Anh ơi dân đen nổi dậy!!!! Buồn cười quá!!!

Cẩm Vân cười sặc sụa và chỉ tay về phía mấy gã thanh niên cời trần về cờ khắp người cầm xoong nồi gõ loạn xạ ...Hắn tiện tay cầm máy ảnh chụp vài pô làm kỷ niệm phút giây chiến thắng này rồi tự cầm máy ảnh chụp cả hai."" Haha "" - Hắn cười phá lên. Đây là tấm ảnh đầu tiên 2 đứa chụp chung với nhau. Trong ảnh, cái lưỡi hắn thì lè ra. Còn Vân nhún nhún cái mũi xinh.

-Mình lên đường đi em.!!!!

Nói rồi hắn nhảy bổ ra lấy lá cờ nhét dưới yên xe bảo Vân cầm choàng lên người. Vân cười và bảo hắn cất đi, kéo như vậy trẻ con lắm. Nhưng hắn cứ nằng nặc muốn được phát cờ. Vân bèn giật lấy lá cờ rồi giấu đi.

-Em ơi anh muốn phát cờ quá...Em giấu cờ anh ở đâu đưa đây đi. Nhanh nào!!!!

Hắn chống chân xuống xe rồi lắc cái mông cho xe chồm chồm lên. Tay giơ cao lên trời hô to: Việt Nam.....!!!! Việt Nam.....!!! Việt Lammmmmmmmmmmmm "" Hắn sướng đến mức nộ nghịu cả lưỡi. Xung quanh chiếc xe Sh là cả 1 biển người và biển khói, cùng tiếng vít ga, tiếng còi xe, tiếng hò hét của cả vạn con người. Vân cứ vỗ vào vai hắn, mà vừa vỗ vừa cười: "" Anh ngồi xuống đi, trẻ con thế???". Còn hắn thì cười cứ sặc sụa....

Họ lướt đi hoà mình vào dòng người đông đúc. Hơi nóng hầm hập lan toả trong dòng máu mỗi người dân đất Việt và hầm hập trong trái tim 2 con người trẻ tuổi.. Hắn như đã quên hết mọi muộn phiền, trên môi hắn lúc này là nụ cười rạng rỡ cùng đôi mắt long lanh. Hắn thấy hạnh phúc. Một niềm hạnh phúc đơn giản và gần gũi quá.. Nó không lớn lao đâu. Hạnh phúc đó chỉ là việc ngoái nhìn ra sau và thấy được Vân cũng đang cười tít mắt giống hắn thôi. Hắn thấy mình trở nên vô tư như trước nào. Hắn sắp 20 tuổi rồi. Hắn muốn tận dụng nốt những tháng ngày cuối cùng của tuổi Teen để vô tư và yêu đời. Trong năm qua, hắn 19 tuổi mà sống như một lão 49 tuổi bởi những suy nghĩ già cỗi và bi quan. Cẩm Vân đến và đánh thức điều mà bấy lâu nay hắn dường như đã ngủ quên - đó là tuổi trẻ và sức sống 20...Đột nhiên, Vân xà vào ôm hắn, ngả đầu lên vai hắn...Phút giây đó làm hắn cảm giác đất trời như đảo điên. Chàng trai sắp 20 ngồi im re không nhúc nhích, chảy trong con người chàng lúc này không phải là dòng máu hầm hập nữa mà là dòng máu cuộn cuộn của xúc cảm đôi lứa. Cảm xúc bất ngờ làm chàng bối rối chẳng biết phải mở mồm nói gì bây giờ ngoài một câu rất quen thuộc:

- Bây giờ em phải về....

- Anh cứ đi đi - Vân nói nhỏ, má ập vào vai hấn không muốn rời...
- Vậy thì sẽ đi suốt đêm nay
- Ừ....
- Hahaha - Hấn cười rất to, sung sướng vô bờ.

Tối nay hấn diện quả đầu mào gà với màu nhuộm mới đỏ hoe, mặc chiếc áo len hiệu Roberto Cavalli ôm sát lấy tấm thân to khỏe, quần jean Levi's rách lỗ chỗ cùng đôi giày trắng Gucci . Vân diện cả bộ jean cùng đôi boot đen. Vẻ đẹp của chàng trai cao 1m82 với cô gái cao 1m72 làm không ít người đi đường trầm trồ ngưỡng mộ. Đằng sau chiếc xe SH đen là bao cặp mắt đàn ông thèm thuồng Vân bởi thân hình cô ta quá đẹp. Hấn thấy mình thật tự hào. Hấn muốn hét to lên cảm ơn ông Trời đã ban cho hấn niềm tự hào này.

- Em có tin 2 ta là cặp đẹp đôi nhất cái đất Hà Thành này không?
- Không dám
- Còn ai toàn diện hơn được so với chúng ta?

7. Chương 7

Chương 7: Anh yêu em, Vân!

Nhắc đến 2 chữ toàn diện, Vân bỗng buông khỏi người hấn và ngồi thẳng lại. Có vẻ như cô ta đang suy nghĩ một điều gì đó. Song hấn không mấy may để ý đến hành động đó. Bởi lúc đó hấn còn mãi mê cười và nhìn dòng người đi đường có không ít kẻ làm trò

- Anh, em mót ...tè quá - Vân nói nhỏ
- Hahaha, sao em chọn đúng thời điểm thế. 1h sáng rồi thì lấy đâu ra vệ sinh cho em ?
- Anh ghé tạm xe vào 1 cái ngõ nhỏ nào đi.

Chiếc xe lăn bánh đến 1 con ngõ nhỏ và khuất người qua lại. Vân nhảy vội xuống xe và chạy vào thật nhanh. Rồi cô ta chạy ra với cái mặt hớt ha hớt hải :

- Anh ơi chó chó.....chó sữa làm em không làm gì được, ra chỗ khác thôi !!!

Khuôn mặt hớt hải của Vân làm hấn cười nghiêng ngả, rồi họ đi đến 1 ngõ khác...Ngõ này tối om, người dân đã đóng cửa đi ngủ và ngoài đường cũng vắng dòng người lại qua. Từng cơn gió mùa đông thổi mạnh làm lạnh buốt cả sống lưng, hấn đành mặc vội chiếc áo khoác lên người khi trong cổ đã xuất hiện những cơn ho lụ khụ....Tắt động cơ xe, xung quanh yên ắng như tờ. Hấn ngồi trên xe đợi Vân và ngó vào đồng hồ tích tắc trên tay, đã gần 2 giờ sáng rồi.

Cạch..cạch...Tiếng đôi boot cao của Vân gõ lên mặt đường. Cô ta đi chậm rãi và thong thả, không hớt hải như trước nữa với khuôn mặt cười tươi hơn hở. Hấn nhìn Vân say đắm, mũi hấn nghech lên ngửi mùi nước hoa Victoria's Secret đang xộc đến gần. "“Thơm tho gợi cảm điên cuồng ”” - Hấn mơ màng nghĩ và buông xuôi cơ thể cho trái tim mình mách bảo cảm xúc. Tình cảm trào dâng trong lòng hấn lúc này như một cơn sóng đang lên cao và đỉnh điểm là hấn cầm lấy tay Vân rồi giật một phát làm người cô ta sát sần sật vào trong lòng. Môi kề môi. Ngực áp ngực. Tay trong tay. Hấn nói 1 câu trong trạng thái gần như là vô thức:

- Anh yêu em, Vân! (tác giả viết đến đây thêm câu nói này kinh khủng)

Nói rồi hấn hôn lên đôi môi mà hấn vẫn hay gọi là cặp môi bướng bình giống Angelina Jolie của Vân. Nụ hôn chóng vánh trong vòng 30 giây đã làm đảo tung cả đất trời, đã làm thời gian như ngừng trôi, làm không gian của họ như bừng sáng bởi thứ ánh sáng chói lòa của tuổi trẻ. Mắt hấn nhắm nghiền. Cái lưỡi hấn khua khoáng rồi như tê dại trong làn môi thơm phưng phức của Vân. Vị son môi mê ly làm khoáy cảm của hấn thấu lên tận óc. Hấn sung sướng đến mức đôi tay quờ quạng khắp nơi, sờ đến cái cạp quần của Vân, chạm vào da thịt Vân nhưng bàn tay lạnh ngắt của hấn làm Vân chợt bừng tỉnh :

- Thôi, anh...

- Yêu anh không em ? - Hấn nói nhỏ lắm.
-Vân không nói gì
- Mình lên xe đi đi anh, em phải về rồi
- Ừ nhưng anh muốn chút nữa
- Thôi, để lúc khác !

Trên đường về con phố Bà Triệu quen thuộc, Vân ôm lấy hấn và nhắm mắt ngủ gục ...Cô ta đã thấm mệt sau một tối hò hét. “”Vân thật đáng yêu “”- Hấn như muốn gồng tấm lưng mình lên để nó giống như 1 tấm phản chắc chắn cho Vân đặt thân mình lên đó. Hấn muốn đi thật chậm, chậm lắm, thật chậm thôi để nâng niu phút giây hạnh phúc này...và thật êm để Vân ngủ mãi trên lưng. Hấn tự hỏi mình, hạnh phúc và nói lời yêu trên môi như thế, hấn đã thực sự yêu Vân chưa ???? Có thể hấn đã yêu Vân rồi nhưng tình cảm đó chưa đến độ chín dích thực. Hấn tự hỏi mình : Hấn có muốn quan hệ tình dục với Vân không ? Ồ, có chứ !

- Hấn trả lời luôn !!! Đàn ông mà, thằng nào chẳng vậy....Nhất là với một dân chơi như hấn. Quan hệ tình dục chỉ là chuyện nhỏ !. Nhưng được đến đâu hăng hay, nói trước lại bước **** qua. Hấn cười mỉm đầy ảm ý và cứ thế lướt xe đi.....
- Alo anh Hai...à nhầm anh yêu à
- Ừhm
- Dậy đi anh, 11h rồi mà còn nằm đấy
- Hôm qua 3h sáng anh mới ngủ....
- Dậy đi ăn đi, có thích em nấu ăn cho không?
- Có...
- Vậy 11h30 qua đón em nha...!!!

Nhanh tay cúp cuộc gọi tới, hấn vùng dậy chạy vào toilet đánh răng rửa mặt rồi vợ lấy bộ quần áo mặc luôn. Chả là hấn rất háo hức muốn xem Cẩm Vân trở tào nậu ăn đến đâu. Cái háo hức đó hiện rõ lên trên mép hấn còn dính ít kem đánh răng trắng phơ do chưa kịp rửa mồm sạch sẽ. Hấn mặc xong quần áo, soi lại bộ mặt đẹp trai của mình vào gương rồi vội vàng vào toilet rửa mặt lại lần nữa.. “”Xong !. A” còn phải vuốt 1 ít keo nữa chứ. Xịt ít nước hoa Versace. Nhanh nào nhanh nào.” - Hấn tự nói với bản thân mình.

Phóng xe máy vèo vèo trên con đường quen thuộc. Hấn thấy trong người khác. Hấn thấy hôm nay mình yêu đời lạ lùng. Phải chăng lời yêu ngày hôm qua do cái sự vô thức trong hành động đã làm cho hấn hôm nay trở nên yêu đời hơn chăng?. Hay do cái sự háo hức được gặp Vân và ăn những món cô ta sắp nấu? Dù là thế nào đi nữa thì chỉ vài phút nữa thôi hấn được gặp Vân rồi. Và Vân đã làm hấn yêu đời suốt hơn 1 tháng nay chứ không riêng gì ngày hôm nay.

- Nhanh nhanh anh, ba em đang ở nhà, em lên chạy đi chơi đấy, dạo này ông ấy hay kêu ca em đi chơi quá - Vân nói rồi nhảy vội lên xe, hôm nay Cẩm Vân ra khỏi nhà bằng cổng sau.
- - - Mình đi đâu đây em - Hấn hỏi.
- - - Đến nhà Phương, bạn em ở khu tập thể Thành Công nha !

Căn hộ của Phương nằm trên tầng 3 của nhà E6 khu tập thể Thành Công. Mở cửa chào đón hấn và Vân là một cô gái khá xinh nhưng không có vẻ hiền. Phương mặc bộ quần áo ở nhà xộc xệch đơn giản cầm tay Vân dẫn vào nhà. Nhưng mắt không quên liếc hấn từ đầu đến chân.

Vân ơi, bạn trai đây à ?

- -Không ! Em trai Vân đây Hihi
- - Láo nào - Hấn cười và mắng yêu Vân.

Hấn ngo quanh căn hộ rộng gần 100 mét vuông Phương ở, khá ngăn nắp, đồ đạc mới tinh tươm. Hỏi ra mới biết cô kết hôn được có hơn 1 tháng. Trên tường treo tấm ảnh cưới mới chụp và hấn thấy chú rể - có lẽ phải

hơn Phương đến hai chục tuổi và cô dâu - là Phương với nụ cười rất duyên. Theo lời của Vân thì Phương là bạn thân nhất của Vân, là con gái thành phố HCM nhưng lấy chồng HN.

-Tụi em vào bếp làm cơm đây, anh yêu cứ nằm trên ghế mà xem tivi đi nha ! - Vân vừa nói vừa cầm con dao khua khua trên hân.

- Ủ xéo đi, nấu ngon ngon vào nhé . Hân trên lại Vân và quăng người xuống ghế sa - lông.

Cầm Vân bưng mâm cơm ra đúng lúc bụng hân đã réo sôi sung sức vì đói. Hôm nay có cơm, canh rau cải, trứng rán, rau muống luộc và 1 đĩa sườn xào chua ngọt to. Hân đánh hơi thấy vị thơm mà chua chua, ngọt ngọt của cái món sườn này mà lưỡi ngập cả nước dãi. Bấm sinh hân rất ham ăn, có lẽ do tính vô tư ăn tạp nên mới được cao to thế này bởi bố mẹ hân đều thấp hơn hân những một cái đầu. Ăn một miếng sườn mà miệng hân khen nức khen nở :

-Ngon quá, món này em nào làm đây ?

-Em chứ ai - Vân đáp

-Em mà khéo tay được như thế á ? Hân ngạc nhiên

-Thôi ăn nhiều vào đi ông tướng của em, bỏ công em nấu - Vân nhét cả một miếng sườn to dùng vào cái mồm chắt đầy những cơm của hân.

8. Chương 8

Chương 8: Hân thấy mình đại

Cả 3 vừa ăn vừa nói chuyện sôi nổi. Phương nói với Vân nhiều chuyện mà tai hân có nghe được cũng chẳng thêm để ý bởi toàn chuyện đàn bà!. Riêng có 1 câu Phương nói làm hân nghe lôm đôm được cảm thấy bồn chồn:

-Dạo này Vân còn đi làm mẫu không?

Sao Vân không nói trước kia mình đã từng làm người mẫu nhỉ. Hân chỉ biết trước kia cô ta học thiết kế thời trang ở trường Đại Học Mở chứ không biết Vân làm người mẫu giống hân. Vậy mà cô ta giấu tiệt!!!. Hân cố gắng hỏi Vân nhưng chỉ nhận được mỗi câu trả lời: “” Em bỏ làm người mẫu 1 năm nay rồi, thôi anh đừng hỏi em không muốn nhắc đến vấn đề này. Thấy nét mặt Vân cũng nhẹ nhõm, đôi mắt to chớp chớp bối rối một chút rồi cái miệng lại cười trừ, hân đành cười xoa cho đó là chuyện nhỏ nhặt, chẳng đáng để bận tâm!

Câu chuyện của cả 3 bị xé ngang bởi tiếng động mở cửa rầm rầm đầy thô bạo. Người đàn ông khoảng 40 tuổi với thân xác rắn rỏi, mặt vuông chữ điền, mắt 1 mí và làn da xám xịt vừa vào nhà thấy họ không mở 1 lời chào bước vội vào phòng ngủ. Đó là chồng của Phương. “”Ồ gã toát lên vẻ vũ phu“”- Hân nghĩ thầm rồi nhanh và vội miếng cơm cho chóng xong bữa.

Sau khi đã rửa bát đĩa xong xuôi, Vân rủ hân và Phương đi lên phố Mai Dịch xem bói. Nghe đâu ông thầy bói này xem tướng chuẩn lắm. Vân đã mất công hẹn lịch trước cả mấy ngày hôm nay. Phương nhanh nhẩu chạy vào phòng thay quần áo, đánh phấn, tô son cho thật xinh. Cô ta nhờ Vân kẻ mắt rồi chải mascara hộ mình, nhờ Vân xem thử mình mặc chiếc áo màu này có hợp không?. Hân ngẩn nhìn về vô tư và trẻ con của Phương, nghĩ thầm : “” 22 tuổi và đã có chồng , mang bầu 3 tháng rồi mà chẳng khác gì con gái tuổi teen...đàn bà nhiều lúc buồn cười thật! “”. Đột nhiên :

- Mày đi đâu? Ở nhà! suốt ngày ăn chơi đàn đúm!

Cái mặt đỏ gay của gã đàn ông, mà chính xác hơn là chồng Phương xuất hiện cùng với cánh tay thô kệch nắm lấy tay Phương rồi lôi vào trong phòng ngủ. Họ cãi vã nhau thật ầm ĩ và “” dốp “” - 1 cái tát mạnh đã làm không gian im ắng. Hân thấy vậy định chạy vào cho gã đàn ông kia một trận vì dám vũ phu với người vợ mới cưới nhu vậy nhưng Vân đẩy hân ra cửa :

- - -Anh xuống dưới nhà trước đi, vụ này để em giải quyết.

Hân ngồi dưới sân khu nhà tập thể mà trong lòng nóng như lửa đốt. Hân thấy mình đại. Đại lắm. Nhẽ ra lúc đó hân phải chạy vào trong đó tặng nguyên quả đấm này vào mặt thằng vũ phu kia. Ai lại để đàn bà

con gái vào can ngăn. Nhờ thằng đẩy làm gì người yêu của hấn thì sao. Thì ra hấn đã gọi Vân là người yêu từ buổi tối ngày hôm qua. Phải, hấn thấy yêu cô ta rồi. Bằng chứng là lúc này hấn lo cho Vân lắm. Hấn toan định chạy lên nhà Phương thì thấy Vân đi chậm rãi xuống cầu thang. Hấn nói với Vân:

- - -Em làm anh sợ hết hồn. Thế sự việc là như thế nào thế?

- - -Chẳng thế nào cả,. Mình đi đi. Phương không đi được.

Họ lên xe và thẳng tiến đến một địa chỉ nằm trong ngõ ngách của khu phố Mai Dịch. Hấn vốn chẳng bao giờ tin vào bói toán nhưng vì chiều người yêu nên mới đi. Vân ôm hấn, ngả đầu lên vai hấn thõ nhẹ. Hơi thõ của cô làm hấn thấy thật ấm áp và tĩnh tâm lại trước chuyện bất ngờ vừa xảy ra. Nhưng rồi Vân lại buông khỏi người hấn để nghe điện thoại. Vẫn cái giọng nhỏ nhẹ và đùa cợt với 1 thằng đàn ông nào đó hấn không thể biết. Ngày nào hấn cũng thấy Vân cầm chiếc máy 02 mini và dùng cái bút gầy gầy nhấn tin và rút máy ra để nghe điện thoại. Mà toàn là những câu chuyện đùa cợt chẳng ra đầu ra đũa. Toàn là những chuyện chỉ xung quanh ăn và chơi, đùa cợt đàn ông, hết đòi mua cái này rồi lại đá sang cái thứ nọ. Chẳng nhẽ hấn là thằng không có tiền hay sao mà Vân phải xin xỏ của người khác? Hấn toan định nói lên bức xúc của mình trong vấn đề này thì cô ta nhét di động vào trong túi quần rất nhanh. Rồi lại ôm lấy hấn. Rồi lại lấy tay che bụi cho hấn khi họ đi sau 1 chiếc ô tô tải chở đầy những cát. Rồi lại thõ nhẹ vào cổ hấn...Tai hấn nghe thật rõ tiếng Vân thì thào:

Anh biết vì sao lúc này cái Phương bị ăn tát không?

- Không!

- Hihi, nguyên nhân là do con này đang cặp với ông chú em. Hôm nọ ông ấy đeo nó đi, nhờ nó xem hộ mấy thứ đồ gỗ. Thế nào lại ôm ấp nhau rồi chú em mua tặng nó cái máy di động làm kỷ niệm. Đạo này nó toàn đi theo chú em chơi bài với mấy ông đại gia. Chắc anh chồng biết chuyện nên ghen.

Hấn im lặng không nói gì. Hấn thấy băn khoăn là sao bố Vân , rồi đến chú Vân toàn cặp kè theo kiểu “” họ nhà tôm ***** lộn lên đầu “”như vậy. Ai đời người ta vừa lấy chồng được có 1 tháng đã nhảy bổ vào cặp.

-A- Anh biết không? Em giới thiệu nó cho chú em chứ ai nữa! Thằng chồng nó vũ phu quá. Nó sống thế cũng khổ.

Hấn cũng lại không nói gì. Nhưng trong đầu hấn lại nghĩ theo một chiều hướng khác. Giá mà Phương là đàn bà tử tế đức hạnh thì đầu đến nỗi.

9. Chương 9

Chương 9: Anh là thần tượng của lòng em, nhưng em không yêu anh

Họ đi qua một cánh đồng heo hút và dừng chân tại một ngôi nhà có sân rộng, mái lợp bằng ngói, thiết kế cổ kính giống như một ngôi chùa. Nhìn xung quanh căn nhà là một bãi tha ma rộng. Vân chợt rung mình rồi ôm chầm lấy người hấn. Cái rung mình đó khiến hấn hơi chạng vạng một chút. Hấn trấn an lại Vân và hôn lên đôi môi xinh của cô ta. Họ bước vào cửa ngôi nhà với trước mặt là điện thờ nghi ngút khói hương. Bỗng sau lưng họ xuất hiện một ông lão có khuôn mặt giống loài trâu, da đen nhem, cái gò má cao vót cộm với đôi mắt xèch mà lại nheo nheo đầy bí ẩn.

- Anh chị đến xem ngôi ở gian bên!

Gian phòng bên cạnh điện thờ đã có 2 người ngồi chờ xem sẵn. Đôi tình nhân ngồi đợi ông thầy bói xem cho 2 vị khách bằng cách bói bài Tây. Ông ta ngồi trên một chiếc sập có dải chiếu. Người muốn xem bói chỉ việc tráo bài rồi rút quân bài ra, dải xuống dưới chiếu cho ông ta xem. Hấn cảm thấy thích thú trước hành động có phần huyền bí này rồi ghé vào tai Vân nói nhỏ : “”Đừng nói cho lão ấy biết 2 đứa mình yêu nhau em nhé“”. Trong đầu hấn cảm thấy trò này có thể đùa cợt được đây.

Đến lượt hấn ngồi xuống chiếu.

-À thằng này mẹ mày có phải vừa trải qua phẫu thuật đúng không? Ông lão quăng 70 tuổi có khuôn mặt giống loài trâu cất tiếng sang sảng

- Sai! - Hấn trả lời là “Sai” mặc dù trong đầu ngạc nhiên vì mẹ hấn đúng là có vừa trải qua một phẫu thuật nhỏ.

-. Tôi biết là cậu đang nói dối tôi. Cầm xấp bài này lên và tráo đi. Rút ra 10 quân bất kỳ, dải úp nó xuống rồi tự tay cậu lật từng lá bài lên

Hấn làm đúng theo lời lão thầy bói với đôi tay tráo bài thật nhanh và điệu nghệ. Đơn giản hấn vốn là tay cờ bạc chuyên nghiệp mà. Ông thầy nói trúng phóc về tính cách hấn, cũng như bố mẹ làm nghề gì, gia đình như thế nào, quá khứ hấn ra làm sao, hiện tại như thế nào. Đây là lần đầu tiên hấn đi xem bói. Hấn thấy hơi sợ. Có lẽ do nhìn vào đôi mắt xécher của lão ta như soi thấu tim gan mình, và lời lão phán chuẩn xác đến 100%!!!!.Gương mặt hấn bối rối rồi nhanh chóng trấn tĩnh lại rất nhanh. Hấn muốn hỏi lão về tương lai. Đột nhiên chẳng hiểu sao hấn hỏi lão một câu. Hấn hỏi mà như không phải là hấn đang hỏi.

--Ông thầy, bao giờ tôi sẽ chết?

--Cậu sẽ sống đến năm 73 tuổi.

--Tình duyên của tôi như thế nào?

-- Trắc trở năm 21, 22 tuổi nhưng rồi sẽ qua. Sẽ ổn cả thôi .

Vậy tôi không còn gì để hỏi ông nữa. - Hấn thở phào và thật sự hấn không muốn xem nữa. Hấn thấy rất căng thẳng. Dây thần kinh hấn căng như dây đàn và mồ hôi rỏ ra từng giọt. Không gian ở đây có một sự nặng nề kỳ lạ

Đến lượt Vân. Gương mặt cô ta lúc này cứ căng căng. Ông thầy phán ngay :

--Con bé này, mày chẳng sợ 1 ai cả. Gương mặt này không biết sợ là gì đúng không?

--Đúng, cháu rất bướng, từ nhỏ đã bướng rồi. Hôm nay cháu muốn hỏi ông xem tương lai trong năm mới cho cháu

--Tráo bài đi, rút ra 8 lá rồi lần lượt lật lên!

Xem bài Vân lật, đột nhiên lão già giật nảy mình tí nữa ngã ngửa ra đằng sau, gương mặt lão biến sắc từ màu đen nhem sang trắng bệnh. Miệng lão lắp bắp :

-- Mày....mày....con ơi 10 tháng nữa thôi mày lấy chồng đấy!!!

Vân cười to, không hiểu sao giọng cười của cô ta lúc này không giống như ngày thường. Nghe nó thật ma quái và ghê sợ. Hấn thấy đầu mình nhức như búa bổ, hấn không thể chịu nổi khi còn ngồi ở đây nữa. Tại hấn không muốn nghe cái tiếng chua loét như quan hoạn của lão thầy bói kia và tiếng cười ma quái của Vân nữa. Hấn nhắm mắt lại, vò đầu rồi mở mắt ra thì thấy Vân đã ngồi cạnh. Tay dú cho hấn tở 100 nghìn :

- Anh đi ra điện thờ rồi để tờ 100 này lên khay, nhớ lấy các cụ rồi mình đi về nhé.

Đôi tình nhân trẻ tuổi lặng lẽ ra về, lão thầy bói không quên đưa họ một chút lộc để lấy may....Lão không tiễn đôi tình nhân. Lão ngồi im như pho tượng đá với đôi mắt vằn lên những tia máu đỏ.

Vậy là tròn 2 tháng kể từ ngày đầu gặp gỡ ,cặp tình nhân dân chơi “” đẹp đôi nhất cái đất Hà Thành này””dính với nhau như hình với bóng, đi đâu cũng có nhau. Hấn yêu Cẩm Vân lắm, hấn không ngờ rằng từ cái ý định cặp kè để chơi bời lại chuyển biến thành tình yêu nhanh đến vậy. Hấn say sưa yêu cô ta đến mức anh em trong nhóm dân chơi Hắc Hải rủ tai nhau bảo : “” Thăng này đạo này vợ con, oánh lẽ quên hết anh em bạn bè!!! “”

Ngó Cẩm Vân giờ thấy khác với mái tóc quăn nhẹ tự nhiên có gậy light bạch kim làm tôn khuôn mặt cô trở nên rất Tây, ngực, mông căng tròn, da dẻ hồng hào...Nhìn chung, có hơi hám đàn ông trên người nên thịt da thêm phần mềm mại. Đạo này Vân hay bị ho hắng nên hấn thương lắm, miệng luôn nhắc nhở Vân uống thuốc và mặc ấm cho chóng khỏi ho. Cặp tình nhân sành điệu đã đi đến khắp nơi, khắp các quán ăn, quán café, rạp chiếu phim , cửa hàng mua sắm, khắp các sàn nhảy của cái đất Hà Thành này và chỉ còn

riêng một chỗ thôi họ chưa từng đặt chân đến cùng nhau. Đó là nơi nào? Vâng, nhà nghỉ và khách sạn, 2 thứ này nên gộp làm một vì đây là chốn nghỉ chân phòng the riêng tư.

Sau bữa ăn thịnh soạn ở 1 nhà hàng sang trọng kỷ niệm 2 tháng gặp gỡ, 21h30 phút - 2 đứa lại kéo lên New Century - nơi ghi dấu lần đầu tiên gặp gỡ và là pháo đài ăn chơi kiên cố bậc nhất Hà Thành. “” Anh ơi hôm nay có ca sỹ Fan Minh - thần tượng của em hát đây - đẹp trai quá “”. Vân hét to lên khi nhìn thấy tấm pa-nô ngôi sao ca nhạc mới nổi Fan Minh ngự trị ngay trước mặt tiền New Century. “” Fan Minh sao đẹp trai được như anh, hần cũng đâu có yêu em như anh, vậy em phải thần tượng anh mới đúng chứ“”. Hần trêu Vân một câu có phần kiêu ngạo khi Vân đang say sưa xem Fan Minh biểu diễn giữa nghìn ánh hào quang đèn màu. Vân nhìn hần với ánh mắt âu yếm và đôi môi son đỏ mọng đũa cọt: “” Đúng vậy, anh mới chính là thần tượng của lòng em, nhưng em không yêu anh“”.

Và đến 0 giờ, cặp tình nhân trẻ tuổi lại nhảy nhót điên cuồng trong tiếng nhạc dance chất chúa. Hần không cần thuốc, đơn giản vì nhìn thấy Vân nhảy cùng mái tóc dài loã xoã cùng những cú lắc hông nảy lửa chết người cũng làm hần đủ độ phê rồi. Họ vui bên nhau đến quên cả thời gian....

- Hôm nay em không về nhà, mình vào tạm 1 cái nhà nghỉ nào đi ! Lạnh quá !

- -Nhưng mà này, chỉ ôm em chứ không được làm gì biết chưa ? Hứa đi !

Vân nói trong lúc ngồi sau xe máy ôm ghì lấy hần thật chặt. Hần quá sốc trước câu nói đó của người yêu. Có mấy lần hần toan ý định rủ Vân vào chỗ kín đáo đó để yêu đương thoải mái hết mình sau những lần cả 2 chui rúc ở góc café” ôm hôn, sờ soạng vụng trộm.....Nhưng sợ nói ra ý định đó Vân sẽ tặng nguyên cả cái tát vào mặt. Vậy mà lúc này chính Vân là người mở lời rủ hần trước ??? Cô ta hôm nay có uống rượu đâu nhỉ ??? Hần đành chẹp lưỡi rồi vu cho đó là vì yêu nhau nên “” thần giao cách cảm “”- không nói ra cũng biết được ý nghĩ của nhau nên phi thẳng xe vào một nhà nghỉ trên đường Yên Phụ.....

Nằm trên giường..Vân vợ lấy chiếc chăn đắp vội lên người. Hần nhanh chóng cởi phăng đồ, trên thân hình to khoẻ lúc này chỉ còn độc mỗi chiếc quần sịp !!! Hần nhìn vào đôi mắt màu đen óng ánh của Vân rồi hôn cô ta say đắm. Hần như bị mê hoặc bởi đôi mắt quyến rũ đó giữa ánh đèn ngủ lơ mờ. Vân không ngờ rằng lời hứa của hần “” không làm gì “” chỉ là lời hứa suông. Với đôi tay lạnh ngắt, hần run rẩy cởi từng chiếc cúc áo Vân rồi....

- Đây, đã hứa là không làm gì cơ mà !!! - Vân chặn đứng bàn tay hần !!

10. Chương 10

Chương 10: Em không còn trinh

Đã vào đây rồi mà không làm gì để anh có mà là loại bất lực à...???

- Thế đã bao giờ vào đây chưa thế ?

-Sao em hỏi vậy, thế em vào mấy lần rồi ? - Hần hỏi ngược lại

- -Vào 1 lần thôi, chơi bài cùng hội bạn !!! - Câu nói này của Vân làm hần nghi ngờ về tính xác thực nhưng lúc này còn tìm hiểu làm gì nữa, lúc này chỉ có thể xác và thể xác, trần truồng và trần trụi thôi !!!

Cặp môi Vân cong lên bướng bình, nói rồi Vân đưa đôi bàn tay ấm áp của mình ôm lấy mặt người tình, Vân luôn phàn nàn rằng hần cạo râu không kỹ, làm mỗi lần hôn đều làm đau mồm cô ta kinh !!!...Còn hần lúc này lơ đãng như thằng phê heroin với đôi mắt nhắm tịt, mồm há hốc rúc vào ngực Vân và vòng tay ra sau lưng cô lần mò tìm cách tháo chiếc corset. Nhanh chóng lột hết quần áo cùng corset của Vân, trước mặt hần lúc này là thân hình Vân tuyệt đẹp như Thần Vệ Nữ , làn da trắng mịn màng không tí vết, bộ ngực trần căng sức sống với nhũ hoa hồng hào, vòng eo thon nhỏ cùng cặp chân dài quá chuẩn,“” vẻ đẹp đẳng cấp của một mỹ nữ xinh đẹp nhất Sài Thành“” - trong đầu hần thốt lên.

Nhưng trên người Vân lúc này chỉ còn mỗi chiếc quần chip là cô ta không cho cởi !!!

Dục vọng đã lên đến chóp đỉnh, hần thỏa thuê để cho cái mũi mình ngửi hít từng thớ thịt Vân, thỏa thuê để ôi hần hôn lên từng điểm gợi cảm nhất cơ thể Vân. Đôi tay hần nhanh chóng lột bỏ chiếc quần chip trong

sự bất lực không thể kiềm chế nổi của Vân. Trần trường - cả 2 trần trường và quần lấy nhau cuồng nhiệt, hấn dứt tóc Vân, còn cô ta cắm sâu những móng tay nhọn hoắt vào lưng người tình... Họ vật lộn đến mức chiếc giường như muốn sập. Nhưng rồi đến cái lúc đó đó, cái lúc mà người ta gọi là quan trọng nhất đó, thì Vân nói thẳng thừng:

- Em mất rồi !

Hắn như một con tuấn mã đang phi nước đại oai hùng bị vấp phải một tảng đá to làm ngã sóng ngã soài...Hắn biết, biết là Vân không còn trong trắng từ lâu rồi nhưng có cần cô ta phải nói ra như thế không ? Đó là chuyện của quá khứ, hãy để nó ngủ yên. Nói ra chỉ làm tổn thương hắn mà thôi. Mất rồi thì có tìm lại được đâu ????????

- - -Từ trước đến giờ em quan hệ với bao nhiêu người rồi ? - Hắn nghiêm mặt...

- - - Anh nói quá đáng, em chỉ quan hệ vài lần với người yêu đầu tiên thôi, sau đó em đến với anh

- - - Với anh thì trinh tiết không quan trọng, quan trọng là lúc này em yêu anh và chung thủy với anh !

Hắn tự hỏi mình là giờ sao bỗng dưng hắn quan niệm thoáng thế ? Trước kia yêu Thủy hắn vốn tâm niệm giữ gìn và tư tưởng “” phong kiến “” lắm mà. Hay hắn đã trở thành người Tây rồi. Phải , người Tây thường không coi trọng trinh tiết như người Á Đông..Nhưng giữa lúc trần trường này thì hơi đầu mà nghĩ ngợi. Lúc này trong đầu hắn chỉ tồn tại bản năng của giống đực thôi !!!Bản năng đó đã che lấp đi cái tính người rồi. Cửa Giời cho ngay thì phải hưởng ngay...

Thế rồi họ quan hệ tình dục với nhau thật bỏng cháy, hắn không sử dụng bao cao su - vì Vân là người yêu và hắn tin cô ta không bệnh tật gì, hai nữa với kinh nghiệm chơi bởi, hắn đủ bản lĩnh để làm cô không bị dính bầu....

Mới đầu Vân còn e dè, nhưng về sau tỏ ra còn cuồng nhiệt hơn cả hắn. Hắn hơi thiếu tự tin vì hôm nay người hơi có mùi hôi...nách !!!.. Nhưng Vân lại thích mùi cơ thể người tình và khen “” người anh nặng mùi đàn ông thật “”. Vân mang đến cho hắn sự bất ngờ và vui sướng tột độ khi chiều theo những kiểu làm tình thật khó và đầy nhục cảm. Cặp môi cô ta mân mê hôn lên từng điểm gợi cảm nhất cơ thể đàn ôngRồi có lúc Vân vật hấn xuống, nằm lên trên người, đẩy hắn vào thế bị động rồi Vân chủ động....

Đến giây phút cực khoái cao trào,Cắm Vân rên lên khe khẽ với đôi mắt toàn lòng trắng, người cứng đờ trong giây lát rồi đổ gục xuống mềm nhũn...Hắn cũng nhanh chóng kết thúc cái sự sung sướng tột độ này bằng một cái kết thật hoàn hảo....

- Yêu anh không em ? -Hắn nhìn thẳng vào mắt Vân và nói

Đôi mắt Vân lim dim, miệng cô ta cười thật hiền:

- Như thế nào thì em nghĩ anh hiểu mà !!! Ngủ đi anh, em mệt rồi....

Vân nhắm mắt từ từ đi sâu vào giấc ngủ....Gương mặt còn nguyên son nguyên phấn tràn đầy vẻ thoải mái hài lòng, coi bộ xinh hơn trước rất nhiều lần.... Còn hắn, cái mặt hắn thì phờ phạc ra.... Hắn tin rằng Vân rất yêu hắn và hành động của cô đã chứng minh cho thấy là Vân đang - rất - yêu -hắn.

Tắt chiếc đèn ngủ bên giường, hắn chớp mắt một lúc rồi đôi mắt lại mở to thao láo. Đã 3 giờ sáng rồi, tai hắn nghe rõ từng tiếng mưa rơi lộp độp ngoài hiên....Trong nhà nghỉ tối om om, chỉ có 1 mảng sáng trên tường do ánh đèn đường hắt vào qua khe cửa sổ. Hắn nhìn vào mảng sáng đó và tĩnh tâm nghĩ về Cẩm Vân sau những phút giây hoan lạc vừa qua. Quá khứ của Vân thật nhiều ẩn số, đàn bà mà không còn trinh trắng khó có thể biết được quá khứ như thế nào. Vân là một người tình quá từng trải bởi cái cách làm tình của cô ta. Liệu hắn là người thứ mấy đi qua đời Vân đây, thứ 2 hay là thứ mấy chục thế ???..Hắn đã không vững trong lập trường, từ suy nghĩ cặp kè để chơi bởi bỗng trở nên yêu, liệu quá khứ của Vân có để cho hắn yên ổn mà yêu thương trọn vẹn hay không ??? Lúc này chính hắn mở mồm với Vân không quan trọng trinh tiết nhưng nếu bây giờ cho nói lại vào cái lúc tĩnh tâm này chắc chắn hắn bị “” há miệng mắc quai “”. Quan niệm trinh tiết là không quan trọng đối với hắn chỉ khi xác định cặp kè chơi bởi, còn Vân là người hắn yêu. Và lúc này trong hắn có sự ích kỷ, dần vật hiện diện. Nhưng không phủ nhận rằng Vân tuy không phải là một cô gái chuẩn mực đức hạnh nhưng lại vô cùng đẹp, nhà giàu và chiều chuộng, quan tâm, hiểu hắn hết mình. Dù gì đi nữa tình yêu đích thực có thể tha thứ được tất cả, nhất là chàng cũng không phải dạng quá

hẹp hòi. Và nàng cũng không phải dạng cave, hàng họ theo kiểu “” ăn bánh trả tiền “”. Vân có đòi hỏi hần mua sắm cho cô cái gì đâu???? Căn biệt thự mặt phố Bà Triệu với lối sống phóng túng, dư dả vật chất đã nói lên rằng Vân chẳng lợi dụng hần cái gì để có thể quy kết cô vào dạng hàng họ rẻ tiền cả. Cái gì cũng có giá của nó, không thể đòi hỏi quá đáng quá ở Vân, hần hiểu. Nhưng liệu tương lai của cả hai sẽ như thế nào đây ??? Có đi đến 1 đám cưới không đây ??? Có hạnh phúc đích thực không đây ??? Ôi xa vời quá, thôi thì cứ quan hệ hao mòn thể xác và ăn chơi, yêu đương cuồng nhiệt đi đã.....Minh là đàn ông, thiết thời đáng kể gì đâu !.

11. Chương 11

Chương 11: Anh yêu em mãi mãi

Cầm trên tay chiếc dây chuyền bạch kim, rồi sau đó lại được Vân đeo hộ lên cổ. Hần rưng rưng xúc động, vốn dĩ hần là người rất thích tặng quà người khác, nhưng cái cảm giác được người yêu mang đến 1 món quà thật là sung sướng hơn biết bao!.

- Đi thôi em, mình lại lên đường nào! - Khuôn mặt hần tươi vui rạng rỡ

Cặp tình nhân dân chơi hòa mình vào phố phường tràn ngập khí xuân. Đêm đó họ xem pháo hoa chào đón năm mới tại Hồ Gươm. Màn pháo hoa tầm cao đã làm đất trời Hà Nội lóe sáng, như muốn chòng chành chao đảo. Từng khuôn mặt người dân Thủ đô hân hoan hạnh phúc mong đợi 1 năm mới với nhiều tài lộc, bình an.....Đôi tình nhân ngược cổ ngắm nhìn từng màn pháo hoa lung linh như hàng vạn ngôi sao đang tỏa ra, rồi lại rơi xuống thẳng vào mắt mình đẹp tuyệt. Trong đầu hần nghĩ: “” Giã từ những dĩ vãng đợi chờ, giã từ những sầu lo phiền muộn, giờ đây hần đã có Vân, và hần sẽ bỏ qua tất cả quá khứ của Vân, của hần để sống, để yêu trong những tháng ngày hạnh phúc!!!.Hần quay ra ngắm nhìn người yêu. Đôi mắt Vân dưới lớp mí giả dày cộp nhìn hần cười tươi, tay chỉ trở lên trời háo hức như trẻ con... Hần nhìn Vân và tự hỏi chẳng biết Vân có suy nghĩ giống hần không?

Mùng 3 Tết năm đó, trời ẩm lạnh. Từng giọt nắng và cơn gió lạnh nhẹ nhẹ, cùng những chồi lộc nảy nở hòa quyện vào nhau làm thành sắc xuân rực rỡ. Người người đi chúc Tết, nhà nhà đi du xuân. Còn hần với Cầm Vân cùng lên “” bến Hàn Quốc “” - 1 nơi mà những cặp tình nhân tuổi teen Hà Nội mới khám phá và hay ra đó ngắm đất trời, xem graffiti, chụp ảnh và...hôn nhau!.

- Đề nghị em quay ra đây để anh chụp ảnh nào, cười tươi lên!!!!

Tách tách. Cả 2 cùng chụp ảnh lẫn nhau và cười thật âm ỉ. Rồi họ ôm lấy nhau....Hần nhanh chóng luồn tay vào lớp áo, chạm vào làn da thịt mềm mại của Vân.....rồi nói::

- Anh ước được sống mãi trong những phút giây này...Anh không quên được những tháng ngày đã qua...

- Em cũng thế, nhưng rồi sẽ có lúc anh quên em thôi!

- Sao em lại nói vậy, anh sẽ không bao giờ quên em!

- Hy vọng là vậy, khi còn trẻ và khi còn yêu mặn nồng thì người ta bao giờ cũng nói những lời đẹp nhất...

- Em nghĩ như thế nào về tuổi trẻ?

- Đối với em, 40 tuổi coi như em đã chết, em thấy cuộc đời này chỉ đáng sống khi ta từ 20 tuổi đến 40 tuổi thôi. Sau 40, chẳng khác gì đời thực vật.. - Mặt Vân hơi chua xót

- Hahaha....Em nghĩ giống anh,. 2 đứa mình đều là những người trân trọng tuổi trẻ.Vậy nên chơi được thì cứ chơi, tận hưởng thì cứ tận hưởng, vô lo vô nghĩ em nhờ...

- Ủ, vậy em sau 40 tuổi, già rồi, xấu rồi chắc lúc đó anh theo con khác nhỉ?

- Láo nào, vợ vẫn, anh yêu em mãi mãi....

Nói rồi hần ôm vội lấy Cầm Vân và hôn cô ta mê mết. Hần hé mắt nhìn thấy 1 cậu choai ở gần đó đang say sưa cầm chổi sơn vẽ lên trên mặt đường, bèn chạy ra đó hội ý.Tay hần mở ví dúm cho cậu ta ít tiền rồi chạy lại chỗ người yêu....

- Không biết 1 năm nữa, vào ngày này, và giờ này 2 đứa chúng mình sẽ như thế nào nhỉ? - Vân suy tư...

- Như thế nào à, như thế này nè, lại đây mà xem...

Trên mặt đường là hình 1 trái tim cực đẹp do cậu choai kia hì hục vẽ trong vòng 15 phút... Bên trái trái tim là tên hần, bên phải trái tim là tên người hần yêu. Và ở giữa trái tim là dòng chữ: Anh yêu Cẩm Vân mãi mãi

Vân ôm chầm lấy hần sung sướng.. Còn hần thì hạnh phúc vô bờ.... Cặp tình nhân cười vang rồi bắt giắc nhìn đi xa xăm, họ lặng ngắm mặt Hồ Tây đang gợn lên những con sóng nhẹ nhẹ.....

Bỗng chuông điện thoại Vân reo... cô ta chạy ngay ra 1 góc để nghe điện và lại 1 giọng đùa cợt với đàn ông. Rồi lại nhoay nhoáy nhắn tin. Hần bỗng giật lấy điện thoại 02 mini của Vân, làm văng mất chiếc bút cảm ứng:

- Đưa anh xem tin gì nào

Mặt Vân lúc này đang vui vẻ, giờ biến sắc. Đôi mắt cô ta trừng trừng lên tức giận xen lẫn chút lo lắng. Vân cố moi lấy chiếc điện thoại từ tay hần với thái độ cương quyết:

- Anh đưa máy em đây, nhanh, đừng để....

- Sao? - Hần héch mồm lên...- Không đưa. Anh là người yêu của em. Anh được quyền kiểm tra máy di động em? Sao sợ thế? Có phim sex của em trong này à? - Hần nhanh chóng liếc vào màn hình di động. Trên màn hình là tin nhắn gửi đi cho 1 số di động nước ngoài. Nhưng cô ta chưa kịp viết!.

- Anh chưa phải là người yêu em! - Cẩm Vân nói với khuôn mặt lạnh tanh!.

Câu nói của Vân làm hần chết lặng trong vài giây. Lợi dụng sơ hở đó Vân giành lại chiếc điện thoại luôn với lời cảnh cáo:

- Từ giờ anh không có quyền được chạm đến cuộc sống riêng tư của em. Yêu thì yêu nhưng vẫn phải có khoảng cách!

12. Chương 12

Chương 12: Chiếc nhẫn kim cương trị giá hơn 1000 USD

Thế rồi họ cãi vã nhau nảy lửa. Hần gào lên với Vân và nói rằng tại sao anh chưa phải người yêu của em? Và chúng ta đã quan hệ tình dục với nhau mà em nỡ nói với anh câu đấy à???.. Vân hậm hực bóng gió dọa sẽ chia tay!. Sau đó, họ giận nhau đến 4 ngày không gặp.... Những buổi tối giận hờn đó.. Nghĩ đến Vân mà hần khóc rưng rức như 1 đứa trẻ. Khổ! Hần không phải như 1 đứa trẻ nữa! Mà như 1 con đàn bà bị lụy thì đúng hơn. Ngày thứ 4 không thấy Vân hồi âm, hần nhắn cho Vân nhưng 2 chục cái tin và kể lể về nỗi khổ mỗi tình cũ của mình... Đã quên quá khứ của mình ra sao... Và hần đã tha thứ cho quá khứ của Vân ra sao... Hần đã hạnh phúc với Vân như thế nào. Hần xem ra còn nặng tình hơn cả 1 con đàn bà nữa... Mà cái chuyện quan hệ tình dục đối với dân chơi thì có phải chứng minh là tình yêu đâu nhỉ?.. Là 1 dân chơi, hần phải hiểu chứ. Nhưng trong lúc nước mắt chan chứa, bị lụy này hần vẫn tin rằng đó chỉ là lời nói trong lúc tức giận của Vân. Đúng là cái bản chất đa sầu đa cảm của hần dù có trải qua 1 chục mối tình nữa cũng không hết được... Giữa lúc khóc lóc chờ đợi hồi âm của Vân. Thì máy điện thoại của hần rung lên bởi 1 tin nhắn:

- Thôi ngủ đi anh. Lắm mồm quá. Sự thực là em yêu anh nhiều. Ngủ đi anh nhé. Mai mình lại gặp....

Thế là hần hết khóc, ngủ luôn....

Vài ngày sau, khi hần đang đánh tá lả với hội bạn, thắng như chẻ tre. Bỗng nhận được điện thoại từ người yêu... Hần nhấc máy:

- Huhuhu.... Anh à.... huhuhu.... - Tiếng Vân khóc nức nở thật là thương trong điện thoại...

- Sao, sao thế em - Hần bồn chồn lo lắng....

- Hic...hic...Em bị ba em đánh

- Như thế nào, sao lại bị thế???

Sau câu hỏi của hần, Vân im lặng không nói gì nữa...Hần chỉ nghe thấy tiếng sụt sùi, tiếng nấc cộng với một tiếng gì đó xa xa như là tiếng quát tháo của ai đó...Rồi cô ta đập máy....5 phút sau Vân nhắn tin lại cho hần với đầy lỗi sai chính tả, chắc là do vội vàng:

- 4h chiều mai, anh và em hẹn nhau ở Ciao café”!

Đúng 4h chiều hôm đó, hần đến Ciao café”. Hồi mới quen, họ thường hẹn nhau ở nơi này. Cẩm Vân đã ngồi đợi hần từ trước đó 10 phút. Khuôn mặt cô ta hôm nay được điểm trang vội vàng...Đôi mắt có vẻ hơi mệt...Còn cặp môi, vẫn vênh vênh bướng bỉnh. Hần vừa đặt mông xuống ghế, Vân đã ngả người lên vai. Ngón tay xương xương, lạnh lạnh ***g vào những ngón tay ấm áp của hần!. Rồi Vân mấp máy môi:

- -Em bị ba em đánh do dạo này ốm mà đi chơi nhiều, ông ấy toàn bắt em uống thuốc. Mà uống một chết người ra, anh xem này!

Vân vén tay áo, rồi vén bụng cho hần xem những vết bầm đỏ.....!!!. Hần nhìn thấy vậy thương quá bèn hỏi luôn:

- Sao da em lại bầm nhiều thế này? Bệnh gì?

- -Rõ khổ, con bạn em chơi thân bị bệnh lao nặng, suốt ngày nó ho khù khụ...Mà em trước hay qua nhà nó chơi... Ba thấy em ho, sợ em lây từ nó nên cứ bắt em uống thuốc. Em bị dị ứng thuốc nên nổi nhiều mẩn đỏ....

- Chết!...Vậy em phải cẩn thận đấy.

- Vâng, mà anh yên tâm, em xét nghiệm rồi bác sỹ bảo cứ phải uống thuốc để phòng chứ em không mắc bệnh đâu mà anh phải lo thế.Hihi - Vân cười, nét mặt thật hồn nhiên.

- Ủ - Hần đáp - Trong đầu hần nghĩ rằng từ nay có lẽ cả 2 nên ít đi chơi và cũng không nên quan hệ tình dục với nhau nhiều. Đợt này hần cũng thấy mặt mũi bạc nhược đi quá. Vân lại đang ốm thế này. Phải nghỉ ngơi 1 thời gian thôi!

Và rồi Ciao café lại chứng kiến cặp tình nhân ôm lấy nhau và hôn nhau nồng nhiệt như bao ngày qua....

Ngày lễ Valentine 14 -2 năm đó...Hần mua tặng Cẩm Vân bó hoa to và đẹp lắm. Đẹp đến nỗi trên đường từ nhà hần đến nhà Vân- ai cũng phải suýt xoa khen. 10 bông hồng đỏ thắm với bao bọc xung quanh là những đôi cánh thiên thần trắng muốt. Bó hoa này có lẽ đẹp nhất trong cuộc đời hần từ trước đến nay. Hần rất tự hào và sung sướng khi tình khôi như 1 hoàng tử trong bộ vest trắng Roberto Cavalli, người thơm phức mùi nước hoa cũng của Roberto Cavalli, 1 tay lái SH, tay kia ôm gọn bó hoa to tướng!...Các cô gái đi đường nhìn hần đầy ngưỡng mộ: “” Không biết cô gái nào vinh hạnh đến thế nhỉ? “”

Cô gái đó là Cẩm Vân chứ ai!

Cứ nhìn cái nét mặt sung sướng, tươi roi rói của Vân cộng với thân hình lả lướt trong bộ đầm dạ hội ánh kim lấp lánh, dang tay đón nhận bó hoa có lẽ ai nhìn thấy khoảnh khắc này, cũng đều phải thốt lên họ thật hạnh phúc, họ thật đẹp đôi lắm phải không? Đúng vậy, khoảnh khắc này là 1 dấu ấn khó phai trong cuộc đời hần. Khoảnh khắc đó càng đẹp như 1 giấc mộng khi sau đó họ hôn nhau say đắm ngay giữa con phố Bà Triệu, ngay giữa hàng trăm con người qua lại tấp nập đang tròn xoe mắt nhìn!!!!

- Cẩm ơn anh về món quà này - Vân lim dim mắt ngắm nhìn chiếc nhẫn kim cương trị giá hơn 1000 USD hần mua tặng. Thì ra không chỉ có hoa đẹp mà còn có nhẫn đẹp nữa. Hần thật là chu đáo quá.

- Anh chu đáo với em quá - Vân cười rồi đưa tay lên ôm lấy khuôn mặt mà cô hay khen là baby như Kang Ta của hần. Sờ sờ vào má hần. Vân thấy ram ráp:

- Lại cạo râu không kỹ rồi. Cái mặt trẻ con này để râu không hợp đâu...

13. Chương 13

Chương 13: Cú sốc đầu tiên

Họ trao nhau những lời tình tứ tại 1 góc cà phê sang trọng nhất Hà Nội, say sưa nghe tiếng violon, piano, guitar hòa tấu du dương bản “My heart will go on”...rồi đến bản “Nothing”s gonna change my love for you”.....

- Em nhìn những cây nến này...nó lung linh như tình yêu đôi ta...

- Ánh sáng của ngọn nến này hiện lên trong đôi mắt anh và em như nói lên chúng ta cùng chung 1 tình yêu bất diệt và sẽ sáng mãi...

Hắn đang ba hoa, đang cao trào trong những lời văn có phần vụng về dành tặng người yêu thì bỗng dưng có 1 cái bóng vụt qua. Ngọn nến trên bàn bỗng dưng tắt phụt!. Hắn giật mình và quay đầu nhìn theo dáng người thấp bé với cái chân bị thọt...Dáng đi này chỉ có thằng Hùng Zéch!!!.

Hắn vùng dậy khỏi ghế và gọi: Zéch!!!!!!!!!!!!!!

Tên thọt quay đầu lại. Trong thứ ánh sáng lờ mờ của quán café”...hiện lên khuôn mặt chuột của Hùng!!!. Đôi tai bấm 2 khuyên của Hùng to và vểnh lên trên khuôn mặt quắt như loài chuột. Cái trán cao hơi bị hói. Hùng Zéch nhận ra hắn, cười cười để lộ hàm răng khấp khểnh, đen sì vì khói thuốc lá:

- A! Thằng bạn *****!

Hùng Zéch là dân tổ lái nức tiếng tại Hà Nội cách đây vài năm. Trước Hùng với hắn có đợt chơi thân với nhau. Cái thời mà hắn còn học lớp 10, suốt ngày ngồi sau xe máy Hùng với những cuộc đua tốc độ cảm tưởng như cháy cả lớp xe, cháy cả mặt đường!!!!. Thời đó Hà Nội chỉ có Hùng Zéch là bốc đầu Dylan giỏi nhất!..Nhưng nghe đâu trong 1 lần bốc đầu, y bị xe bus táng đầu nên ngã vật ra vệ đường. Hậu quả là cái chân bị thọt, cộng với cái đầu thỉnh thoảng hơi biêng biêng...Hùng Zéch mất dạng từ đợt đó làm dân đua Hà Nội cứ tưởng Zéch chết. Nhưng thực ra y chuyển vào Tp. HCM để làm ăn.

- Thằng bạn ***** dạo này đẹp trai phong độ quá - Zéch thấp bé ngược mắt nhìn hắn.

- Ủ, dạo này mày vào đó làm ăn thế nào,lâu quá không gặp, lại ngồi uống nước với tao. Tao cho xem mặt người yêu tao. Xinh lắm! - Hắn vội khoe

- Thôi thôi, tớ ngại lắm, đợt này tớ xấu trai. Không dám nhìn gái xinh đâu - Zéch định trốn

Hắn bèn kéo áo Zéch, lôi y đến chiếc bàn có Cẩm Vân đang ngồi bằng được. Vân lúc này đang tô lại son môi cho bóng và đẹp hơn.

-Vân à, giới thiệu với em, đây là anh Hùng, bạn anh! - Hắn hồ hởi nói

Hùng nhìn thấy Vân trong giây lát, ánh mắt như tóe lửa....Khuôn mặt Hùng ngay lập tức trở nên đều giả vô cùng. Y cười nhếch mép, thở ra một mùi khiến người đối diện phải khó chịu.

Vân đang chăm chú tô son, ngẩng mặt lên nhìn thấy Zéch bỗng giật mình, đôi mắt mở to có phần sợ sệt. Tay cô ta tô son làm quệt cả ra má!!!!

- 2 người chắc quen nhau từ trước hay sao mà bối rối thế? - Hắn để ý

Cẩm Vân trấn tĩnh lại rất nhanh, cô ta nhanh chóng soi lại gương và chùi đi vệt son trên má. Cười tươi rồi ôm lấy hắn. Trả lời hắn:

- Bạn anh chứ có phải bạn em đâu mà em biết

Câu nói này của Vân làm Zéch gật gù, đôi mắt dâm dăng và bỉ ổi của y không nhìn thẳng vào mắt Vân, mà chú ý đến vạt áo hở hững của cô, bên trong là bầu ngực trắng nõn nà đang e ấp.....

Cả 3 nói chuyện với nhau một lúc rồi Hùng chủ động đứng dậy chào đôi tình nhân để đi công chuyện. Tiễn Hùng Zéch ra khỏi cửa, lúc này y mới nói nhỏ cho hắn:

- Tưởng người yêu mày là ai...Hóa ra là Vân Tây...

- Ủa, sao mày biết??? À mà mày ở Sài Gòn 2 năm nhỉ? - Hấn ngạc nhiên, xoe tròn đôi mắt chưa đến mức độ quá cáo già.

Hùng Zéch lại cười nhếch mép, nhìn thẳng vào mắt hấn rồi nói khẳng định:

- Đây, dân chơi số 1 Sài Thành đây,

- Haha thì tao cũng là dân chơi mà mày - Hấn cười vang, đầy vẻ tự hào!!!

- Ủ, nhưng nó là dân chơi số 1 theo kiểu hàng họ cao cấp mày ạ, mày ngu lắm, bị em ý lừa đồng nào chưa?

- Mày....mày....Sao mày dám nói thế??? - Hấn đang tự hào với thằng bạn cáo già thấp bé, bỗng dưng lấp bắp...

- Thằng bạn tao là đại gia, trước cặp với nó đang đi lòng con Vân Tây này, nó dám đá đít bạn tao rồi ôm 1 đồng tiền chạy ra Hà Nội, mẹ kiếp! - Hùng Zéch hậm hực..

Hấn gầm lên như sư tử trước mặt Hùng Zéch:Này, thằng chó, mày ăn nói cho cẩn thận đấy!

- Mày tỉnh lại đi, trước còn ở trong Hội Dân Chơi Sài Thành, tao gặp con này thác loạn cùng hội suốt, rượu chè, bay lắc, làm tình tập thể, bét nhè!!!! Mà có khi, người yêu mày qua tay tao rồi cũng nên.....Haha....

- Mày....- Hấn nắm lấy cổ áo Hùng khiến xung quanh đó có rất nhiều người nhìn.... - Mày nói láo, đừng ghen tỵ với người yêu tao mà mày dám bịa chuyện

- Mày vào hỏi nó xem xem có phải nhà nó ở gần công viên Lê Văn Tám, Quận 1 không? Mẹ nó mới chết đầu năm ngoái...Hàng cao cấp đây mày ơi, dân chơi Hà Thành non nớt như mày dễ bị nó lừa tình và lừa tiền lắm....Haha...1 con hàng....Hahaaaaahaaa.....

Hùng Zéch cười như gã điên, trong phút chốc, hấn như bị hoa mắt và chao đảo bởi khuôn mặt bỉ ổi của Hùng và ánh đèn đường phố đang hắt vào mặt...Hấn đâu có say...Khi hấn định thần lại một chút cũng là lúc Hùng Zéch vội biến mất dạng....

- Anh tưởng em quen thằng Hùng - Hấn hỏi dò Vân trong lúc đưa cô ta về nhà.

- Không! Em bảo rồi mà, bạn anh chứ có phải bạn em đâu, mà em sợ anh” mắt nó lắm, trông hãi dễ sợ luôn....Đàn ông có đôi mắt như thế không tin tưởng được đâu đó anh?

Khi đưa Vân về nhà xong, quay trở về căn phòng riêng thân thuộc, những lời nói của Hùng cứ ám ảnh tâm trí làm hấn không sao ngủ được...Gương mặt chuột, hàm răng đen sì vì khói thuốc tuôn sa sả vào mặt hấn những lời nói trần trụi như vậy. Liệu hấn có dễ yên mà cho qua???...Hấn hiểu 2 mặt của 1 vấn đề, hấn biết Vân xinh đẹp, nhà giàu như thế, thì lời ra tiếng vào và sự ghen tỵ của người đời là khó tránh khỏi. Trước hấn cũng bị vậy nhiều lần nên rất hiểu. Hấn và Vân đẹp đôi, nhà giàu như vậy, ai mà chẳng muốn được như thế, nhưng có phải ai cũng may mắn như vậy đâu. Xã hội còn bao kẻ đói rách ra.....

Nhưng càng định cho qua chuyện này, hấn lại càng không thể cho qua...Thứ nhất Hùng là thằng rất thẳng tính. Hấn hiểu Hùng bởi có đợt cả 2 chơi rất thân với nhau. Thứ 2 nó nói trúng phóc địa chỉ ngôi nhà cũ Vân ở!!!!...Biết được mẹ cô ta mới mất đầu năm ngoái nữa!!!!..

Hấn bật dậy khỏi giường, tay hấn vò tóc mình....Phải, nhất định hấn phải điều tra vụ này. Trước kia yêu Thủy, đã bao lần hấn nghi ngờ cô ta không chung thủy nhưng toàn bị niềm tin yêu mãnh liệt bao biện. Giờ với mối tình này, hấn cũng không thể bao biện được nữa. Hấn rất yêu Vân!. Cô ta có thể không còn trong trắng nhưng không thể là 1 con hàng!!! 1 con điểm!!!!...Hấn không thể yêu 1 con điểm!!! Nhất là con điểm đó lại lợi dụng để mỗi chài tiền bạc....!!!!...Khi nghĩ đến 2 từ “” con điểm “” và “” mỗi chài tiền bạc “” mà ruột gan hấn đau như cắt....Nhưng dù có đau đến mấy vẫn phải tìm ra chân tướng sự thật... Hấn suy nghĩ về chiếc di động của Vân, nhưng giờ không thể giật di động cô ta nữa, phải loại trừ đầu mối di động. Bạn bè Vân ư?? Toàn dân chơi Hà Nội, hấn không thân ai trong số đó cả để hỏi và họ cũng chỉ biết gia cảnh Vân như hấn. Đại khái là bố cô ta làm bên Ngoại Giao, cô ta mới chuyển ra sống ngoài này tại căn biệt thự mặt phố Bà Triệu, bây giờ chuyên kinh doanh quần áo nữ!

- À, thằng Tuấn - Hấn chợt nhớ ra thằng bạn dân chơi đã giới thiệu Vân cho hấn. Cái người mà bảo là bạn từ hồi mẫu giáo của Vân!!!!

Sáng hôm sau, hấn gặp Tuấn tại 1 quán café. Tuấn là một dân chơi lịch sự và thân với hấn đã lâu nên hấn rất tin tưởng....Tuấn ngồi vắt chéo chân, miệng phì phèo thuốc lá, mắt nheo nheo nói với hấn:

- À, con Vân...Tao đã bảo mày rồi, giới thiệu nó ày chỉ để chơi bởi, mày lại đi yêu nó, mày đúng là thằng không có lập trường!

- Ủ thì tao biết thế, nhưng tao yêu nó vì nó xinh xắn, nhà giàu, tuy chơi bởi nhưng biết điểm dừng, có bao giờ nó bay lác đâu, nó đối xử rất tốt, chiều chuộng, quan tâm và chẳng bao giờ làm tao phiền lòng cả. Đấy, như con Thủy đấy, gái nhà lành rồi chấy nhà ra mặt chuột đấy mày thấy chưa? - Hấn gất lên.

14. Chương 14

Chương 14: Đó là số phận của em

- Ủ thì tao cũng bảo là nó chơi nhưng biết cách mà....nên mới giới thiệu ày. Bây giờ mày muốn tao nói về lý lịch nó hả? Sự thật là tao cũng mới quen nó từ hồi nó chuyển ra ở hấn tại Hà Nội. Quen trên sàn ấy mà. - Tuấn ngoáy mũi.

Hấn vùng dậy, tay đập vào bàn:

- Mày mà, thế mà mày bảo là bạn thân từ hồi mẫu giáo à? - Nói đến đây 2 thằng cười ha hả vì khôi hài.

- Thôi mày à, tốt nhất là nên nói thẳng với nó. Dù sao yêu nhau cũng có lúc phải đối diện với tin đồn và phải giải thích cho nhau hiểu - Tuấn khuyên hấn 1 câu rất chí tình.

- Mày nói đúng! Dù sao tao cũng là 1 con người lịch sự và thẳng thắn!

Đêm hôm đó, 0h30 phút. Trời Hà Nội bỗng dưng đổi gió trở lạnh rất nhanh....Phố xá trở nên ù u bởi những cơn gió mùa Đông Bắc mang theo từng đám lá bay xào xạc....Cặp tình nhân tâm sự ngay cổng sau của căn biệt thự mặt phố Bà Triệu. Cẩm Vân ngả người lên chiếc xe SH, còn hấn thì đứng sát chiếc xe. Hấn giờ tay bắt lấy 1 chiếc lá đang bay nhẹ nhàng rơi thẳng xuống mặt Vân...Rồi ngẩng nhìn đôi mắt Vân...rồi thấy cặp môi ngon...Hấn hôn lên đó cho đỡ thèm!...Rồi hấn chậm chậm kể lại những gì Hùng đã kể, kể tất cả những băn khoăn và suy nghĩ của hấn cho Vân....Nghe xong, Vân rất bình tĩnh nói về quá khứ của mình, đôi mắt cô ta xúc động:

- Trước kia vài năm, em trong nhóm Tứ Đại Mỹ Nhân - Gồm 4 cô gái xinh đẹp nhất Sài Gòn...Chúng em hay lên sàn chơi và gây sự chú ý bằng việc mặc toàn bikini, nói chung là hở hang nên toàn bị bọn nó đồn là cave, hàng họ, cặp kè nọ kia...Vì em xinh đẹp nhất nên cũng bị đồn nhiều nhất, đồn từ đó cho đến nay, em ức lắm!!! - Vân đáng nói chợt dừng lại, nghẹn ngào đôi chút...rồi đôi môi buồm bình lại tiếp tục nói:

- Tụi em nổi tiếng như cồn trong giới dân chơi Thành Phố...Anh biết không, có đợt nhờ 1 đại gia lái chiếc Mercedes mui trần, trên xe là 4 cô gái xinh đẹp mặc bikini vòng quanh Quận 1 để khuấy động thanh thế!!!

- Nhưng chúng em chỉ chơi trội thôi, hồi đó trẻ con mà....Nghĩ lại giờ không thấy hối hận, vì thời gian đó đối với em có quá nhiều kỷ niệm, thứ kỷ niệm của dân chơi mà anh - Vân cười khẩy...

- Còn lắc lư với làm tình tập thể ư? Anh gọi bạn anh ra đây đối chấp với em đi, em không hề quen bạn anh - Mắt vân long lanh, tưởng như sắp khóc đến nơi- Em như thế nào anh hiểu mà, chúng ta đã trải qua bao nhiêu cuộc vui rồi, em thậm chí không sờ đến 1 giọt rượu....Còn quan hệ tình dục ư? Em chỉ nồng nhiệt và quá đà với riêng mình anh...Anh hiểu mà! Phải không?

Vân siết chặt lấy bắp tay hấn, rồi bật khóc nức nở...với hy vọng những giọt nước mắt của mình sẽ thanh minh cho hấn hiểu...Nhìn gương mặt cô ta khóc lóc, hấn thương cô dễ sợ!!!...Mắt hấn cũng long lanh....Vân lại tiếp tục nói tiếp:

- Còn lừa tiền anh ư? Em đã vay, đã lấy của anh 1 đồng nào chưa???

Đến câu nói này, hấn thấy cần phải dừng lại ngay câu chuyện vì sợ làm tổn thương đến người yêu, với cả thấy Vân khóc, giọt nước mắt hấn cũng đã lăn dài trên khuôn mặt hốc hác vì đi chơi, hấn ôm chặt lấy Vân:

- Thôi nào em....Anh hiểu, anh hiểu mà....Cái bọn chó má nó ghen ăn tức ở, thôi kệ nó đi em...Mình quên đi chuyện này nhé, anh xin lỗi khi đã nhắc đến...

Vân nuốt giọt nước mắt đọng trên khóe môi, nói một câu mà khiến hấn phải ghi nhớ suốt đời:

- Thôi anh không cần phải xin lỗi em đâu, anh không có lỗi gì cả, cũng chẳng ai có lỗi cả. Đó là số phận của em rồi.

Nói rồi Vân nhìn thẳng vào mắt hấn, khóe môi đầy nước mắt mỉm cười...Cô lấy trong túi xách ra tấm giấy thấm lau nước mắt mình, rồi lau mặt cho hấn...với thái độ ân cần săn sóc cho hấn giống như bao ngày đã qua...

Cầm Vân đang cúi đi vệt son của mình nhem nhuộm quanh miệng hấn. Bỗng dừng lại bởi cơn ho lộ khộ kéo dài. Vân chạy ra 1 góc ho rũ rượi vào tấm giấy thấm, có 1 ít máu đỏ hiện lên trên tấm giấy trắng...Hấn chạy lại chỗ Vân, xem người yêu mình bị làm sao, nhưng cô ta vội vàng vò tấm giấy lại rồi vứt nó đi không cho hấn biết.

- Anh à, có lẽ mấy ngày nữa chúng mình tạm xa nhau 1 thời gian... Mặt Vân rất buồn....

- Em đi đâu?? Sao lại thế??

- Anh xem, cửa hàng mới mở đang bề bộn như thế này, em phải đi phụ giúp ba lên Bắc Kinh xem hàng, rồi lấy về, em còn phải đón bà em từ bên Hongkông về Việt Nam nữa...Chắc đi tầm nửa tháng đó....

- Thôi! Anh không để em đang ốm thế này mà đi xa đâu...Một là em nên ở nhà. Hai là anh sẽ đi cùng em!- Hấn nắm chặt lấy bàn tay lạnh ngắt của Vân, lo lắng....

- Không được! Anh hâm quá! em sẽ trở về sớm nhất! - Vân gạt tay hấn ra....

Nghe đến câu “ em sẽ trở về sớm nhất “ - hấn thấy quen quen. À thì ra ngày xưa Thủy có nói với hấn câu này. Giờ lại đến lượt Vân!. Nhưng Vân nói chỉ đi có 2 tuần thôi mà! Có là bao đâu nhỉ? Hấn đành phải chiều người yêu như bao ngày đã qua thôi....

- Ủ, nhớ đi phải giữ gìn sức khỏe, nghe lời ba uống thuốc cho chóng khỏi ho nghe chưa em? Về Hà Nội mình lại đi chơi. Lại abc xyz nhé em nhé.... Hehe - Hấn nói đi kèm 1 hành động mà khiến Vân hiểu ý ngay.

Cầm Vân bật cười rồi lấy tay véo yêu cái mũi hấn: “ Anh chỉ thế là giỏi “.... Cô bất giác nhìn ra ngoài đường. Phố xá đã vắng tanh. Vân chợt rung mình vì lạnh.. Vân vội ôm lấy hấn 1 lúc rồi buông ra vội vàng:

- 1 giờ sáng rồi đấy, anh về đi ngủ đi. Trời lạnh mà mặc phong phanh thế này à. Chiếc khăn của em có còn giữ trong cốp xe không?

Vân lục túi quần jean của hấn lấy chiếc chìa khóa rồi mở cốp xe, lấy ra chiếc khăn choàng cổ màu trắng tinh. Chiếc khăn đó Vân tặng hấn trong 1 lần hấn về muộn, trời lạnh mà hấn ăn mặc phong phanh, cô bèn quàng khăn quanh cổ hấn rồi quấn vòng lên che mắt cặp tai hấn. Và ngày hôm nay, Vân lại làm thế y chang hôm nào. Thấy vậy, hấn cười:

- Mình yêu nhau đã được 100 ngày rồi đó em.

15. Chương 15

Chương 15: Cú sốc chia tay

- Hả??? Anh nói gì mà ghê thế!! Anh có biết là 100 ngày là để dành cho những người đã như thế nào rồi không?

- Haha....Đúng mà, đúng hôm nay tròn 100 ngày...Hay mai anh đi đánh con đề 10 hoặc 00 xem sao. Haha....

- Anh chỉ vớ vẩn! Thôi về đi anh yêu. Muộn rồi....

Hấn gạt chân chống xe, chuẩn bị ngồi lên thì Vân cầm lấy bàn tay hấn giật mạnh làm người hấn sát sạt vào người cô ta. Chiếc xe máy SH đổ kênh xuống đường!!!!

Vân nhìn thấy thế, hoảng hốt!!!

Còn hần cười khanh khách: Cho xe nó nát luôn đi em, vứt quách đi cho thằng ăn mày nào nhặt đê! Haha....

Hần chưa kịp nói tiếp thì Vân đã chặn đứng cái môi hần lại bởi 1 nụ hôn ngọt ngào. Mọi khi hần thường chủ động để cái lưỡi mình khua khoắng trong mê ly của vị son môi pha lẫn nước bọt Vân, thì hôm nay Vân chủ động khua lưỡi đến từng chiếc răng hần....Thật sung sướng dễ sợ!!!! Hần ngây ngất trong nụ hôn, ngây ngất trong hạnh phúc mong manh khi vừa trải qua những sóng gió của điều tiếng....Phải chăng nụ hôn này báo hiệu 1 quãng thời gian thật đẹp của cả 2 hay chẳng? Hạnh phúc đích thực và 1 thiên đường trong mơ của hần và Cẩm Vân hay chẳng!!!

Hần trầm nghĩ trong lúc Vân đang say sưa hôn mình: “” Em yêu, lúc này em có nghĩ giống anh không?;”

Cẩm Vân cắn nhẹ nhàn vào môi hần...Kết thúc nụ hôn ngọt ngào:

- Em yêu anh! - Vân nói thật nhỏ

- Vậy à....

Hần chỉ biết nói “” vậy à “”bởi hần đang mơ màng trong sự bất ngờ. Đây là lần đầu tiên Vân chủ động hôn hần và nói yêu hần bằng lời.Tình huống này Vân lặp lại y chang buổi tối hôm nào ở một con ngõ nhỏ - hần hôn Vân rồi nói yêu cô....Đây thật là 1 món quà tuyệt diệu! Cuối cùng thì Vân cũng đã nói yêu hần bằng lời như hần hằng mong đợi 100 ngày qua....Nhưng sao nói “” em yêu anh “” mà mặt Vân buồn như đi đưa đám vậy??? Chắc là Vân đang mệt, vừa trải qua những điều tiếng như vậy thì hơi hờn làm sao nổi - Hần nghĩ...

-Anh về đây, em sang đó nhớ gửi tin nhắn vào nick của anh nhé. Rồi hẹn giờ giấc để anh ở nhà online chat với em...

- Vâng, bye bye anh yêu! - Vân vẫy tay hần, khuôn mặt cô làm bộ nhí nhảnh rồi bước vội ra cổng trước của căn biệt thự. Còn hần dựng chiếc xe SH lên rồi nổ máy đi về....Rạng sáng hôm đó, hần ngủ rất ngon...Hần tin ở Vân, hành động và lời nói của Vân đã làm sáng tỏ rằng cô ta luôn phải gánh chịu những lời đồn đại bớ láo về mình. Và hần thề rằng sẽ không bao giờ gặp lại Hùng Zéch!

Chiếc laptop của hần có cài phần mềm nhận biết ẩn nick...Mà thời điểm Vân đi, hần nằm nhà rồi việc nên hay online. Hần thấy dạo này bỗng dưng Vân online nhiều phết! - tuy nhiên cô ta toàn invisible - Hần phát hiện ra điều đó bằng chính phần mềm nhận diện này. Phần mềm này do 1 hacker lão luyện tặng hần, ca ngợi là rất chuẩn xác. Nhưng không hiểu sao vào chào Vân, cô ta không trả lời??. Chẳng nhẽ phần mềm này lỗi hay sao???

Vân đi Bắc Kinh mà đến tận 6 ngày sau mới nhắn offline messages vào nick yahoo cho hần! Làm hần đợi chờ sốt hết cả ruột:

- Anh iu ở nhà ngoan không? 6 ngày qua em bận quá không online được. Mấy ngày nữa cũng bận lắm. Em khỏe rồi, anh yên tâm. Nhớ đợi em về lại đi chơi nhé - Vân không nói rõ với hần là chính xác hôm nào về!

Đọc xong offline messages của Vân, hần vội tuôn ra 1 tràng vào nick của Vân nào là nhớ nhung, nào là lo lắng, nào là yêu lắm, nào là chán lắm, buồn lắm. 6 ngày không có sự săn sóc, nịnh nọt, quan tâm của Vân đã làm hần như người bị bệnh rối loạn cảm xúc...Ngẫm kể cũng buồn cười. Chứng bệnh này của hần đúng là chứng bệnh của con nhà giàu!. Chứng bệnh của 1 kẻ vô công rồi nghề.Chỉ sống bằng nguồn sống là tiêu tiền, đi chơi bét nhè và yêu đương cũng bét nhè!

Đúng lúc hần đang điên trong cảm xúc, thì Vân hồi âm, thì ra cô ta đang online nhưng invisible:

- Em đây!

- Trời ơi em đang online à??? Đúng lúc anh đang như phát cuồng vì nhớ em. Hôm nay mới online được à?Sao em đi đâu mà mãi tận 6 ngày rồi mới nhắn tin cho anh...?...Thế bao giờ em về....

- Ủ, tại em bận quá. Em đang bên Hongkôngng đấy chứ, sang nhà bà em mới có mấy tính thoải mái online được 1 chút.

- Thế bao giờ em về? - Hần hỏi lại câu hỏi.

- Em chưa biết được!
- Hả? Em bị làm sao thế!!! Đầu em có ấm không mà bảo chưa biết được thế?
- Tầm chục ngày nữa anh ạ.
- Anh cần chắc chắn.
- 10 ngày nữa tính từ hôm nay, chính xác đó!

Một buổi sáng đẹp trời nọ, chính xác là vào ngày thứ 9 sau hôm Vân nói lời yêu hắn. Khi đang lái ô tô chở gia đình mình đi ăn giỗ - đến giữa phố Bà Triệu - hắn ngoái nhìn vào mặt tiền của căn biệt thự - cửa hàng quần áo có cái tên mỹ miều “”Miss Susan“” và chợt dạ khi thấy Vân đang đứng lù lù ngay trong cửa hàng. Mái tóc quăn nhẹ tự nhiên có gậy light bạch kim, cùng chiếc di động 02 mini trên tay không lẫn đi đâu được!. Hắn mừng rỡ vì người yêu đã trở về sớm hơn dự kiến. Hắn dù muốn nhưng không thể chạy ngay vào “”Miss Susan“” để gặp người yêu, vì bên cạnh là ông bà già đang giục cuống hắn phải lái xe nhanh kéo họ hàng bên nội chờ. Hắn bèn bấm số di động của Vân, nhưng cô ta vẫn tắt máy.....Hắn linh cảm có cái gì đó không ổn!.

Đêm hôm thứ 9 đó, hắn lọ mọ online, và lại phát hiện ra Vân online, và cô ta lại tiếp tục invisible. Hắn vào chào Vân bằng 1 icon cười toe toét:

- Vân à, anh nhớ vợ quá!!!!

Nhưng Vân không trả lời hắn. Hắn bèn sử dụng 1 nick khác mời Vân vào chat nhóm. Đây là cách dễ nhận biết nhất đối với 1 người xem xem họ có đang online hay không. Vân vội vàng “” has declined to join “” - Thì ra cô ta đang tránh mặt hắn.

- Ra đây ngay, em đang online!! - Hắn Buzz!!! Vân liên tục

- Dạ, em đây, xin lỗi anh tại lúc này em bận quá! - Vân gõ trả lời ngập ngừng

- Hắn toan định gõ 1 dòng chữ, nhưng cái trí khôn của 1 con ma xó trên mạng và sự linh cảm có cái gì đó không ổn qua cách hành xử của Vân đã khiến hắn không ngu ngốc mà lại bộp chộp nói rằng: “” Em về nhà rồi sao không gọi điện cho anh “”

- Em vẫn đang bên Hongkhôngng à - Thế đi chơi được nhiều không? - Hắn hỏi câu này xem Vân có nói dối hắn là vẫn đang ở bên Hongkhôngng không.

- Dạ, em vẫn đang bên Hongkhôngng. Ui chà, đi chơi được đâu anh, toàn phải đi có việc

Câu nói này của Vân đã tố cáo cô ta nói dối. Song hắn vẫn bình tĩnh gõ vào bàn phím, đôi tay hắn hơi run rẩy:

- Thế việc gì?

- Ừ thì toàn là công việc của em mà anh

- Bao giờ về?

- Chục ngày nữa anh ạ, mà cũng chưa biết được thế nào...

- Hắn điên tiết lên, từng ngón tay hắn bổ mạnh vào bàn phím:

- Nói láo. Em về rồi sao lại nói dối anh. Sáng nay anh thấy em lù lù ở cửa hàng kia kia, mặc áo màu tím!

- Vân im lặng, không trả lời hắn

- Em nói đi, tại sao em lại nói dối anh??? - Mắt hắn giận dữ trừng trừng nhìn vào màn hình, tay hắn nhấn “” Enter “” liên tục, muốn Vân trả lời mình nhanh chóng.... Sau 1 đồng câu hỏi của hắn hiện lên. Vân trả lời hắn thẳng thắn!:

- Anh à, sự thật là em không đi đâu cả. Em đã nói dối để tránh gặp anh. Người yêu em du học xong bên Úc sắp về nước rồi. Em xin lỗi vì trước kia không nói với anh điều này...Sự thực là anh và em không hợp

Vài ngày sau cú sốc mang tên Vân, hắn đã thay đổi hoàn toàn tính cách và diện mạo. Hắn không còn để mái tóc với cái mai và gáy dài công tử như trước nữa - Hắn cạo đầu gần trọc!!! Gương mặt thư sinh ngày nào giờ xương xương đến bạc nhược, lún phún râu. Hắn rất cục tính. Đôi mắt giờ luôn hằn học và hắn nói to như thể đang quát tháo ai.... Ngó hắn giờ giống thằng phát xít thể hệ mới quá!...Và hắn lại tiếp tục lao vào những cuộc chơi...Không ai cản được hắn lần sâu thêm vào vũng bùn nữa...Mà trước Vân có cản hắn chơi đâu nhỉ...Hắn giờ không có Vân vẫn chơi như thường!!! May ra có 1 cô gái nào đó giúp hắn suy nghĩ và làm tỉnh ngộ ra. Nhưng biết tìm đâu.....?

XY - Một vũ trường nằm ở mạn ngoại thành thành phố HCM. XY rất nổi tiếng trong giới ăn chơi Sài Gòn bởi những hoạt động mua bán, sử dụng ma túy và mại dâm gần như công khai. Trong 1 lần thắng bạc đậm hắn cùng nhóm Hắc Hải được Hải mập - 1 dân chơi Sài Gòn rủ đến vũ trường này thăm thú. Trước khi vào cửa, Hải Mập nhanh nhẩu nói cho hắn:

- Nghe phong phanh trước kia Cẩm Vân hay lên đây chơi lắm anh à.

- Im mồm, tao đã bảo mày đừng nhắc đến tên nó cơ mà - Hắn quát Hải mập, mắt hằn học.

Cả lũ kéo vào sàn nhảy XY.

Sau 1 tiếng bê tha rượu bia. Hắn chạy vội vào phòng vệ sinh vì mắc tiểu.

Đứng cạnh tiểu cùng hắn là 1 gã đàn ông có khuôn mặt dài như mặt ngựa, tóc buộc đuôi ngựa, thân xác cao dong dong, phải đến hơn 1m90...nhưng mỗi tội thân hình gã ốm như cây sậy. Hắn đang thở dài trút đi nỗi buồn của mình, quay sang bên cạnh thì thấy người sậy cũng đang đi tiểu nhìn chăm chăm vào “” của quý“” của hắn. Hắn cảm thấy rất khó chịu và bất bình thường ở gã người sậy. Cho đến khi nhìn dáng đi eo lả của người sậy, hắn mới cười thầm và nhận ra gã là 1 tên đồng tính luyến ái nặng. Lúc hắn đang rửa mặt soi gương, người sậy lại gần, giơ bàn tay với những móng tay dài vuốt má hắn với điệu bộ rất là đi thỏa:

- Giời ạ, em xinh quá cưng!

Không nói câu nào, hắn vít tóc người sậy, ột gổ vào giữa mặt. Gã lão đảo, hắn tiến tới đá thêm 1 phát vào mồm!!!.Hắn ra đòn nhanh và mạnh đến không ngờ như một robot được lập trình sẵn chỉ biết chém và giết!

- Từ lần sau tránh mặt tao ra nghe chưa thằng xằng pha nhót?

Hắn giật tóc người sậy lúc này đang quỳ xuống sàn nhà vệ sinh, lật ngửa mặt hắn lên....Cái đầu gối và cú đá của hắn đã làm bay mất chiếc răng cửa của người sậy!!!... Miệng gã giờ bê bết máu....

17. Chương 17

Chương 17: Cứ ngỡ cô ta là Cẩm Vân

Vì thời điểm đó ở phòng vệ sinh chỉ có gã và hắn nên hắn không vấp phải sự can ngăn nào. Hắn bỏ mặc người sậy với đôi mắt căm thù ở đó, đường hoàng bước ra sàn nhảy. Ánh đèn laser đặc biệt và tiếng nhạc ghê rợn ở XY tạo nên hiệu ứng kỳ lạ, làm hắn cảm thấy như mình đang ở dưới địa ngục, xung quanh là những bóng ma đang nhảy múa. Trong lờ mờ sương khói, hắn nhìn thấy 1 cô gái nhang nhác Cẩm Vân đang điên cuồng trong những động tác gợi dục, ôm lấy dàn loa công suất lớn rồi cởi bỏ dần áo váy cho đến khi trên người chỉ còn mỗi bộ đồ lót. Bâu lấy cô là chục thằng đàn ông đang múa may, nhảy nhót trong những động tác cực rẻ tiền. Cảnh tượng đó hắn nhiều lần trông thấy, nhưng sao hôm nay thấy ghê tởm đến vậy?... Thì ra cô gái đó nhang nhác Cẩm Vân, mà thấy Hải mập bảo trước kia Cẩm Vân hay đến đây chơi. Điều đó gợi cho hắn sự liên tưởng ghê tởm.....Không hiểu sao lúc đó, hắn đi đến nhật đồng đồ cô ta vút ra, rồi cầm lấy tay cô gái làm cô quay đầu lại. Trong chớp lát đó, hắn cứ ngỡ cô ta là Cẩm Vân, nhưng không phải. Cô gái này không thể xinh đẹp bằng Vân được!.Hắn đưa cho cô ta đồng váy áo cô vừa vút ra trước điệu cười hô hô của mấy thằng đàn ông xung quanh....

Hải mập chạy đến lôi hắn đi:

- Anh say rồi...Chuyện của người khác, can dự làm gì...

Nhưng hắn đâu có say, hắn tỉnh lắm, miệng hắn nhìn cô gái và lắp bắp gọi:

- Vân...Vân...Vân ơi!!!

9 thẳng bước ra khỏi cổng vũ trường XY để ra về. Bãi để xe của XY gần 1 công trường xây dựng, rất vắng người. Hải mập hét toáng lên khi nhìn thấy chiếc xe Lexus đời mới 6 chỗ ngồi của mình - dùng để chở cả hội đến sân XY bị đập vỡ tan cửa kính, vỏ xe móp méo bởi hàng loạt những vết búa tạ.

Tên người sậy xuất hiện đằng sau chiếc xe với con dao dài, nhọn hoắt trên tay...Xung quanh gã là 14 tên khác cũng đang cầm lăm lăm trong tay dao nhíp, dao chọc tiết lợn, kiếm Nhật.....

Hải mập nhìn thấy người sậy, lắp bắp nói với hấn:

- Chết....chết.... rồi anh ơi, anh làm gì để Tư Ẽn phải kéo đồng bọn ra đây thanh toán thế này. Tư Ẽn là bảo kê của sân nhảy này, em ruột của Ba Huỳnh, trùm xã hội đen thế lực bậc nhất Sài Gòn đây anh ơi!!!!!!

- Anh Tư, anh nể mặt ba má em. Tha cho hội anh ấy đi....

Tư Ẽn vung dao lên, rồi soạt 1 phát, Hải Mập thét lên đau đớn, nhát chém đã lấy đi của Hải mập 1 đốt ngón tay trở!!!!

- Mày nên rút khỏi đây nếu như không muốn tao cắt tai mày về cho chó ăn.

- Hải mập rút chạy thục mạng trong hoảng loạn. Tư Ẽn tiếp tục nói:

- Mấy thằng Bắc Kỳ này, hôm nay tao sẽ dạy cho chúng mày 1 bài học khi bước chân vô lãnh địa của tao! Không có thằng nào lành lặn trở về hết. Và mày, mày phải chết! - Tư Ẽn ôm lấy cái miệng đang sưng vù, chìa con dao nhọn về phía hấn.

- Hấn bước lên, đồng dục trả lời:

- Mày chỉ cần thanh toán tao là đủ rồi. Bạn tao vô can.

- 7 người anh em Hắc Hải thấy hấn nói vậy không hề nao núng. Họ quyết tâm ở lại vì bạn chiến đấu đến cùng. Và họ thủ thế, sẵn sàng chiến đấu mặc dù trong tay không có 1 tác sát để làm vũ khí!

Hấn hô to: Các anh em, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu!!!!...

- Chạy thôi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Hấn nhanh tay cầm lấy viên gạch ném vào lũ xã hội đen làm chúng tách ra mở đường máu cho anh em chạy thoát. Tụi Tư Ẽn cầm dao chém liên tiếp những nhát hụt vào không khí. Bãi đậu xe được phi đội dân chơi Hắc Hải biến thành lợi thế để đánh du kích. Không có dao trong tay, họ cầm gạch ném liên tiếp vào tụi xã hội đen. Nhưng rồi thì họ cũng bị những nhát chém làm rách toạc cả áo, rách cả thịt, chảy cả nhiều máu. Đầu đó thét lên những tiếng đau đớn xen lẫn chữ bới. 1 khung cảnh hỗn loạn chưa từng có tại bãi đậu xe của vũ trường XY....Không 1 dân chơi nào quanh đó nhìn thấy dám nhảy vào can ngăn. Bởi chúng đều rất 1 lũ sợ chết!

Tụi Tư Ẽn thật là những tay xã hội đen thâm hiểm và độc ác. Chúng chém sa sả không ngừng vào bạn bè hấn, làm hấn nhìn thấy vậy sôi tiết, gào lên như 1 con thú!!!!. Hấn cũng bị lãnh 1 nhát chém vào cánh tay trái!!!!....Lũ hèn hạ Tư Ẽn đánh người không vũ khí!!! Chúng là lũ dê hèn. Trong chớp mắt hấn vớ được chiếc ghế sắt của người trông xe đang vút chổng gọng giữa đường. Hấn bèn cầm chiếc ghế sắt này làm vũ khí phang liên tiếp vào lũ hèn giải vây cho đồng đội... Không ngờ, hấn đã hạ gục được 1 tên, rồi 3 tên, 5 tên, 9 tên. Chiếc ghế sắt phát huy tác dụng vừa làm vũ khí, vừa làm lá chắn phòng thủ. Dao chém vào cũng phải văng ra và gãy!!!!....Những tên xã hội đen còn lại cũng bị Hắc Hải giật lấy dao, chém cho bỏ chạy....

Còn riêng Tư Ẽn, đang nằm lê lết trên đường với 1 vũng máu... Nhìn thấy hấn đang tiến đến gần. Tên cô hồn Tư Ẽn chậm chậm rút ra trong túi áo khẩu súng lục. Nhắm vào hấn mà bắn:

- Đoàn!g!

18. Chương 18

Chương 18: “Em đúng là một nửa của cuộc đời anh”

Thu Hằng - Cô nữ sinh lớp 11A2 trường phổ thông trung học Chu Văn An - Hà Nội đang sửa soạn sách vở chuẩn bị cấp cấp ra về, bỗng nhận được cú huých tay từ Nhung - cô bạn học ngồi cạnh:

- Này, bạn ơi hôm nay tan học anh ấy đợi bạn ở cổng trường đấy! - Nhung cười, nét mặt rất là lém lỉnh.

- Kệ người ta, mà sao bà lại dẫn ông ý đến đây? Người quen qua mạng, không tin tưởng được đâu!

- Haha, tôi có dẫn đâu, tự ông ấy xác đến đấy chứ. Ông ấy bảo chat với Hằng, xem ảnh Hằng, ngưỡng mộ quá nên hôm nay quyết tâm đến trường gặp tận mắt. À quên, còn mang theo 1 món quà tặng bà nữa. - Mắt Nhung chớp chớp

- Ui dào, thôi thôi, tôi ngại lắm, tôi trốn đây, kệ xác hần!

Thu Hằng nói xong, nắm lấy mái tóc dài mượt mà rồi nhẹ nhàng ***g chun buộc tóc vào....Thấy Hằng lúc này bỗng dừng hẳn điệu lạ thường, mắt Nhung tròn xoe ngơ ngác???? Hằng quay sang Nhung mỉm cười thật hồn nhiên. Hằng luôn được Nhung và các bạn trong lớp 11A2 quý mến bởi vừa xinh đẹp như tranh vẽ, lại vừa ngoan ngoãn, học giỏi. Gương mặt nàng, nếu nhìn thẳng rất thánh thiện, phúc hậu. Nếu nhìn nghiêng, rất thanh thoát, kiêu sa. Cặp lông mày lá liễu, gọn gàng sắc nét như một nét phẩy. Điểm dưới là đôi mắt đen lay láy, hơi xếch lên đầy huyền hoặc. Chiếc mũi cao. Đôi môi hồng dịu dàng. Làn da trắng mịn như tuyết.... Vai nàng thon đi kèm với thân hình cân đối, mảnh mai như một nàng tiên!!!. Chỉ có thể mượn thơ tả Thúy Vân trong Truyện Kiều mới có thể lột tả được hết vẻ đẹp của Hằng:

Khuôn trăng đầy đặn nét ngài nở nang

Hoa cười ngọc thốt đoan trang

Mây thua nước tóc tuyết nhường màu da!

Khoác chiếc túi đựng sách vở bên vai, bước ra đến cổng trường, Hằng rụt rè ngó quanh xem có thấy bóng dáng của kẻ định gặp nàng không? Ngó mãi chẳng thấy, Hằng hờ hững thầm rồi tung tăng ra chỗ gửi xe lấy xe máy về. Nhưng ngờ đâu, ở nơi gửi xe, kẻ định gặp nàng xuất hiện với món quà to tướng trên tay. Thì ra là hần, hần là cái thằng nhân vật chính của truyện này chứ ai!

- Chào Hằng! Nhân ngày đầu gặp gỡ, anh có món quà này tặng em! - Hần cười hờ hững đưa cho Hằng món quà. Chỉ hần mới biết trong đó có cái gì. Xin được tiết lộ là trong đó có hơn 2000 cái kẹo mút!!!

Hằng nhận lấy món quà với thái độ bẽn lẽn, ngượng ngùng. Bên cạnh Hằng là Nhung, lúc này đang khoái chí cười sằng sặc. Hằng lườm Nhung 1 cái rồi quay sang nói với hần:

- Em cảm ơn anh ạ!

Thu Hằng chở Nhung về cùng trên chiếc xe máy Attila. Nhung ngồi sau ôm lấy món quà hộ Hằng, không quên nháy mắt với hần. Thì ra Nhung đã mai mối Hằng cho hần, tiết lộ cho hần biết là Hằng rất thích ăn kẹo mút. Hần đã bao lần rủ Hằng đi gặp mặt nhưng toàn bị nàng từ chối thẳng thừng. Nên quyết định quả này chơi trội, bắt ngờ đến tận trường gặp và tặng nàng 2000 cái kẹo mút, út cả năm không hết luôn!

Nhìn thấy bóng dáng 2 cô bé tuổi teen đã khuất đằng xa. Rồi nhìn về mái trường Chu Văn An quen thuộc. Nghe thấy tiếng ve kêu râm ran giữa trưa hè. Hần chợt nhớ đến thời áo trắng học sinh của mình. Mái trường cổ kính này đã đi đâu mất bao thế hệ học sinh Hà Nội, trong đó có hần đã đi qua....

Hần đang sống trong những ngày chói chang rực nắng đầu tiên của một mùa hè sôi động!.. Ngẩng lên nhìn mặt trời đang lan tỏa ra những tia nắng vàng rực rỡ, hần cảm giác cuộc đời như lật sang trang mới. Giở lại quá khứ vài tháng trước, hần nhớ đến trận đánh nhau với tụi xã hội đen Tư Ẽn. Tư Ẽn nhằm súng vào hần, nhưng chiếc ghế sắt hộ mệnh đã cứu mạng hần. Viên đạn đi trúng chiếc ghế. Rồi xô hần ngã văng ra. Cùng lúc đó cảnh sát ập đến vây ráp, khống chế Tư Ẽn. Cảnh sát không truy cứu hần và nhóm Hắc Hải, bởi trận đánh đó đã giúp họ lần ra đầu mối và truy quét triệt để nhóm xã hội đen Ba Huỳnh. Nhưng nhóm Hắc Hải và hần đã phải trả 1 cái giá đắt, có người bị chém đến mù mắt, có người chẳng chịt những vết chém, thương nặng phải vào viện cấp cứu....Hần cũng lãnh 1 nhát chém vào cánh tay trái, nhưng may sao là nhẹ. Sau lần chết hụt kinh hoàng đó, bố mẹ hần khóc than kêu gào âm ỉ..., rồi đi cầu khẩn giải hạn cho hần. Thời gian sau đó hần chỉ ở nhà ăn và ngủ, bồi bổ sức khỏe. Quảng thời gian đó hần làm quản trị cho trang web diễn đàn trường THPT Chu Văn An và quen với một cô bé tên Nhung. Rồi sau đó thấy avatar của Nhung là

một cô gái rất xinh. Hỏi ra mới biết đó là Thu Hằng, bạn cùng lớp Nhung. Nhưng thần tượng Hằng đến mức suốt ngày để avatar là ảnh Hằng.

Nhảy vào nick chat với Hằng. Hấn thấy nàng thật hiền dịu, mềm mại nữ tính nhưng đôi lúc cũng nghiêm khắc, cứng rắn không kém....đàn ông!. Cá tính hiền dịu, Hằng thừa hưởng từ mẹ. Còn cá tính mạnh mẽ, Hằng thừa hưởng từ cha. Biết hấn vốn là 1 dân chơi, trong những lần tâm sự trên mạng, Hằng khuyên nhủ hấn rất thật lòng là làm gì, chơi gì cũng phải nghĩ đến cha mẹ. Câu nói đó của nàng làm hấn thấy rất thấm thía. Sự đan xen giữa hiền dịu và nghiêm khắc của cô gái 17 tuổi đã làm mê hoặc chàng trai 20. Để đến hôm nay, chàng đến tận nơi đây để gặp Hằng và tặng nàng 1 món quà!!!

- Trời!!! Sao anh lại biết em thích ăn kẹo mút????? Thì ra Nhung nói cho anh biết hả?? - Hằng nhắn tin vào di động cho hấn khi đã ở nhà và mở hộp quà ra.

- Haha. Ủ. Ngó cái mặt ngờ ngàng của em hôm nay buồn cười quá.

- Cái mặt anh.....Nhìn như con heo ý. Em để ý anh ở ngoài không đẹp trai như trong ảnh.

- Ủ, anh thì lúc nào mà chẳng xấu. Nhìn em ở ngoài trông xinh rực rỡ hơn trong ảnh.

- Em ít khi **ng đến thôi son hộp phấn lắm. Hihi. Đến trường học em chẳng bao giờ trang điểm cả. Thế mà anh lại khen xinh rực rỡ hơn trong ảnh. À, em phải đi học thêm rồi. Bibi anh nhé. 1 lần nữa cảm ơn anh về món quà. Em ăn nhiều kẹo, nhớ đau bụng thì anh chết với em đấy!

Những ngày sau đó, tối nào hấn cũng ngắm ảnh Hằng nhiều lần trước khi đi ngủ. Càng ngắm, càng thấy nàng xinh. Chỉ có những người hiểu về cái đẹp mới thấy được vẻ đẹp đích thực là vẻ đẹp mộc mạc nhất, và càng ngắm thì càng thấy đẹp. Hấn quen không biết bao nhiêu mỹ nữ Hà Thành, cô gái nào cũng chất phấn chất son lòe loẹt, ăn mặc như con công con quạ, dù có thích và quyến rũ hấn đến mấy, hấn cũng chẳng thêm để ý. Riêng Hằng thì lại khác, Hằng giản dị không chút phấn son, và chẳng thêm để ý đến hấn dù chỉ một mảy may. Hấn mời Hằng đi chơi bao lần. Nàng đều thẳng tay từ chối. Chỉ đến khi nhận thấy hấn là một người tốt nhưng mỗi cái tội ham chơi, nên Hằng mới nhận lời đi chơi với hấn vài bữa. Trong những lần đi chơi đó, Hằng nhiều lần phê phán hấn thẳng tay, gay gắt!. Day đúng vào cái khuyết điểm của hấn! Làm hấn lộ rõ cái tật xấu ra mà chỉ trích! Cho hấn ngượng. Cho hấn thấy là mình đã sai. Hằng nói: “” Anh là kẻ vô công rồi nghề, bắt tài lắm anh biết không, đàn ông mà thế à? Sau này em sẽ không bao giờ yêu 1 người đàn ông như anh đâu”” - Hằng nói vậy làm hấn tức, tức lắm, nhưng cô ta nói đúng. Và, để cho Hằng có cái nhìn tốt hơn về mình. Hấn dần từ bỏ những cuộc chơi, chăm chỉ làm ăn kinh doanh, mở một cửa hàng bán quần áo thu hút khá đông các em tuổi teen đến mua. Chăm chỉ ôn luyện và thi đỗ vào APTECH - trung tâm đào tạo lập trình viên tin học quốc tế. Cha mẹ hấn rất hài lòng trước những thay đổi không ngờ từ cậu con trai.

Trước những cố gắng không ngừng của hấn và tình yêu hấn trao cho Hằng theo thời gian ngày một chân thành. Hằng đã không ngại ngần trao trọn vẹn trái tim mình cho hấn. Họ đã yêu thương nhau một cách thật tự nhiên và giản dị.

Anh à, hôm nay anh đưa em đi đâu? - Thu Hằng ôm lấy hấn trong một buổi tối trời đầy trăng sao.

Hấn mỉm cười, mắt ngược lên trời:

- Anh sẽ đưa em đến những vì sao

- Anh chỉ bốc phét!. Đừng nói là lại đưa em đến góc café hôm nọ rồi cái tay lại sờ mó linh tinh nhé!

Thế đó, Hằng có những câu nói luôn làm cho hấn phải phì cười giòn giã. Hằng bắt thóp tâm lý hấn còn hơn cả cha, cả mẹ hấn. Đôi lúc hấn nhìn vào đôi mắt đen lay láy của nàng mà thủ thỉ rằng: “”Em đúng là một nửa của cuộc đời anh, chẳng cần phải nói những lời đầu môi, em cũng hiểu được anh, cũng biết được anh yêu em đến như thế nào phải không?

Hằng đáp:

- Thế bây giờ anh mới biết à? Tình yêu là như vậy! Đôi khi chỉ nhìn vào mắt nhau là hiểu được tất cả. Em là người coi trọng hành động hơn lời nói.

- Đôi lúc anh tự hỏi không biết vì sao em lại yêu anh...trước 1 quá khứ đầy biến động của anh như thế?

- Anh đừng nghĩ tới quá khứ đau buồn, hãy cố gắng xây dựng 1 tương lai tốt đẹp hơn!. Anh là một người tốt, chỉ có điều cái tâm của anh nó không được trong sáng cho lắm thôi....

- Anh hiểu, anh đã thật may mắn khi gặp được em. Em là 1 nàng tiên. Em là 1 vị thần. Em đã làm cho anh tốt lên đến không ngờ....

-....Anh đừng ca ngợi em như thế. Phần nhiều là do anh tỉnh ngộ ra mà thôi!

- Giờ anh mới hiểu vì sao tên em là Thu Hằng. Em nhìn mặt trăng đêm nay đi. Em đẹp như trăng rằm mùa thu vậy.....

Thế rồi họ ngược mắt nhìn lên bầu trời, mặt trăng sáng trong, tròn vành vạnh, thánh thiện, phúc hậu như khuôn mặt Hằng. Từng cơn gió nhẹ khẽ lay động cảnh vật xung quanh, cảnh đẹp, trăng đẹp, không có rượu mà sao hắn cảm thấy như là đang say? Phải, còn có thứ men nào làm hắn say được hơn việc nhìn vào đôi mắt Hằng, đang mơ màng nhìn hắn, cùng làn môi đang chạm nhẹ vào môi hắn....Hắn vuốt nhẹ lên tóc nàng rồi như ngủ say trong hương thơm dịu nhẹ ấy...

Sau 6 tháng quen và yêu Hằng, nàng đã làm hắn quên hoàn toàn Cẩm Vân. Bởi hồi yêu Cẩm Vân, hắn là 1 con người khác, 1 dân chơi chính hiệu. Còn giờ đây, hắn đã chín chắn hơn trước nhiều, và quan trọng hơn - hắn đã không còn là 1 dân chơi!...Cẩm Vân đã nói thật đúng: “” Rồi sẽ có ngày anh quên em thôi “”. Phát súng định mệnh đã báo hiệu kết thúc vĩnh viễn mối tình gian dối mang tên Cẩm Vân và những tháng ngày ăn chơi, sa đọa của 1 dân chơi toàn diện bậc nhất Hà Thành!...Để rồi giờ đây dân chơi thuở nào là 1 anh chàng ngoan ngoãn đầu tắt mặt tối với cửa hàng cửa hiệu, với học hành, và cả việc làm hài lòng cô người yêu bé nhỏ nữa!

Một ngày cuối tháng 9. Tuấn - thằng bạn dân chơi thuở nào gọi điện cho hắn:

- Mày, mày ơi...mày....biết tin gì chưa?

- Sao hả?

- Cẩm Vân chết rồi!

- Mày đùa tao à, tao không có thì giờ để đùa với mày đâu!!!!

- Cẩm Vân chết rồi!!! Người yêu cũ của mày chết hôm qua rồi!!!Chết vì SIDA!!! Mày quan hệ với nó có dùng bao không????????

- Thật....thật không mày....

- Tao thề danh dự, chẳng nhẽ tao lại đùa mày cái chuyện sống chết à!!! Tao vừa đi viếng nó về!!!

19. Chương 19

Chương 19: Lại một cú sốc đau đớn

Hắn đập máy, tìm đập thành thịch. Cho đến lúc đập máy hắn cũng không tin là thằng Tuấn nói thật. Hắn phi xe vội vàng đến nhà Cẩm Vân trên phố Bà Triệu. Cửa hàng Miss Susan vẫn mở cửa và đông khách như mọi ngày. Hắn chạy nhanh vào gặp cô nhân viên :

- Chị làm ơn cho em gặp Cẩm Vân !

- Ở đây không có ai tên là Cẩm Vân anh ạ ! - Cô nhân viên niềm nở.

- Cô Cẩm Vân mà có bố là chủ của căn biệt thự này mà....

-Xin lỗi, anh nhầm rồi ạ ...Chủ của căn biệt thự này là một phụ nữ độc thân..

- Xin lỗi chị có thể cho gặp người phụ nữ đó được không?

- Anh đợi em một chút, để em nói máy cho anh gặp cô Vinh - là chủ của căn biệt thự này !

Đầu dây bên kia vang lên một giọng phụ nữ khàn đặc :

- Alo, à Cẩm Vân hả ? Vân là cháu gái tôi. Bố nó gửi nó ở nhờ nhà tôi mấy tháng vì bố nó hay đi công tác xa. Nhưng...Vân mất hôm qua rồi cháu ạ...- Tiếng người phụ nữ nức lên nghẹn ngào, rồi bà ta khóc, nói lắp bắp không thành câu nữa : - Bây giờ cháu qua ngay nhà tang lễ 125 Phùng Hưng tiễn bạn ấy đi....

Chiếc máy điện thoại NOKIA 7610 trong tay hắn rơi bộp xuống đất, hắn lão đảo ôm lấy khuôn mặt, rồi tưởng ngất ra đó !!! rồi hắn ngồi sụp xuống cầm chiếc điện thoại lên bấm số, từng ngón tay run lẩy bẩy. Khách hàng của Miss Susan không hiểu chàng trai trẻ này mắc chứng bệnh gì mà tay run đến nỗi cầm chiếc điện thoại lên rồi lại để rơi tiếp. Thế rồi chặt vật mãi, hắn cũng bấm được số di động của Tuấn :

- Mày....mày...có...thể...kể cho tao...đầu đuôi sự việc được không? - Giọng hắn run run, thều thào...

Đầu dây bên kia, Tuấn nói với giọng sợ hãi :

- Sáng nay tao mới biết tin. Hãi quá. Cái Phương nó thân với Vân nhất, lại ở cạnh Vân lúc nằm viện hấp hối. Mày thử hỏi Phương xem...

- Ủ...tao nhớ ra Phương rồi...mày...tao...nhờ...mày...thay mặt tao thấp giùm nén hương nhé.....

- Nay, tao về nhà rồi. Sao mày không đến....??? Alo...alo... !!!! - Tuấn cứ 'alo' liên tục nhưng không có câu trả lời nào từ hắn cả...

Hắn lê những bước chân nặng nề ra khỏi Miss Susan, căn biệt thự đầy hoài niệm về một mối tình dân chơi....Miss Susan vẫn còn đó hào nhoáng và sừng sững ngự trị trên con phố Bà Triệu nhưng cô tiểu thư Cẩm Vân thưở nào đã vĩnh viễn không còn...Bầu trời kéo những bóng mây xám xịt cùng với cơn giông tố nổi lên như báo hiệu điềm gở sắp sửa xảy đến với chàng trai 20 tuổi. Điểm đến của hắn lúc này là nhà Phương ở khu E6 tập thể Thành Công chứ không phải là nhà tang lễ 125 Phùng Hưng !. Phương là cô bạn thân nhất của Cẩm Vân mà trước kia hắn và Vân đã từng lên nhà cô chơi. Phóng xe vù vù trên đường bất chấp những cơn gió lốc hất bụi mù mịt vào mặt, hắn quyết tâm đi gặp tận mặt Phương để tìm hiểu đầu đuôi sự việc. Hắn vừa đến chân cầu thang khu nhà tập thể - lúc này đang tối om om vì mất điện thì trời đổ cơn mưa như trút nước. Nếu như 10 tháng trước hắn và Cẩm Vân nắm tay nhau bước lên từng bậc thang trong tràn trề hạnh phúc thì ngày hôm nay chỉ còn có mình hắn lẻ loi, khổ sở bước đi trong bóng tối mịt mùLên đến tầng 3, tìm đến căn hộ 308, hắn dò dẫm bấm chuông cửa. Một lúc sau thấy Phương xuất hiện với mái tóc rối bù, đôi mắt sưng vù, tay cầm khay nén nép mình vào cửa ...Ánh sáng lập lờ của cây nến cùng bộ đồ ngủ màu trắng làm cô ta lúc này trông gần giống với một con ma.:

- À, chào..chào...anh....- Đôi môi Phương cảm giác như không mấp máy....

- Anh muốn hỏi em chút việc...

- Mời...anh...vào...nhà ! - Phương nói không ra hơi

Tiếng chuông đồng hồ nhà Phương ngân lên, kim giờ chỉ đúng 18 giờNgoài trời, mưa càng lúc càng to. Sấm chớp nổi lên đùng đùng. Phương cài thật chặt then cửa kính của căn phòng để tránh đi tiếng ồn....Rồi tay bê khay nén, cô chậm rãi đặt xuống bàn. Hai con người lặng nhìn vào ánh nến không ai mở lời trước...Đôi tai hắn lúc này không phân biệt nổi tiếng giây đồng hồ hay là nhịp tim mình cứ đập ' Thịch....thịch....thịch.....' Tâm trí hắn cảm giác căn phòng lúc này dường như nằm ngoài mọi quy luật về không gian và thời gian....Rồi cũng đến lúc ai đó phải mở lời, hắn hỏi Phương khi cái mặt cứ cúi gằm xuống:

- Em là bạn thân nhất của Vân, em có thể kể cho anh nghe lý lịch của Vân và tất cả những gì đang xảy ra được không ?

...Phương dụi dụi đôi mắt đỏ hoe, sưng vù vì khóc. Đôi bàn tay với những móng được sơn màu đen của cô gọt gọt cái mái tóc hơi lòa xòa xuống mắt.... Rồi nhìn vào ánh sáng ngọn nến, Phương chậm rãi nói trong hồi tưởng :

- Em và Vân chơi thân với nhau từ hồi bé tí xíu...Ba má Vân ly thân từ khi cô ấy mới lên 6. Vân sống với mẹ ở Sài Gòn. Gia cảnh của Vân rất nghèo, nhưng Vân lại có tính sĩ diện và đua đòi. Năm lớp 11, Vân bỏ nhà, bỏ học đi sống với chàng người yêu hơn cô 3 tuổi. Mẹ Vân rất đau lòng khi thấy cô con gái xinh đẹp của bà ngày một sa đà hư hỏng....À, anh xem này, ảnh Vân năm lớp 11 khác bây giờ nhỉ .- Phương tự nhiên lấy quyển album ảnh ở cạnh bàn ra cho hắn xem ảnh Vân năm lớp 11 chụp cùng với Phương. Hắn có ngó qua nhưng không nhìn kỹ.

- Kể tiếp đi em... - Hấn bồn chồn.

- Thế rồi mối tình vội vã ấy cũng chóng qua...tưởng là đôi tình nhân con nít đó sẽ cưới nhau. Ai dè, chàng trai đó đã rũ bỏ Vân để chạy theo một cô gái khác. Sau khi bị phản bội,Vân ngày một chán đời, rồi sa đà thêm vào những cuộc vui. Nhà Vân nghèo xác xơ. Nhưng để có tiền ăn chơi, ra về với chúng bạn. Vân nhắm mắt tham gia vào một đường dây gái gọi cao cấp chuyên phục vụ cho các đại gia, mà cô ta vẫn thường hay nói dối mẹ là đi làm người mẫu..... Đường dây gái gọi đó bị sập, Vân may sao là không bị bắt. Nhưng với số tiền kha khá đã có trong tay cộng với nhan sắc ngày một mặn mà, Vân đã khoác lên mình bộ cánh mới, hóa thân thành 1 tiểu thư nhà giàu, 1 dân chơi của nhóm Tứ Đại Mỹ Nhân xinh đẹp, sành điệu bậc nhất Sài Thành. Có không biết bao nhiêu là công tử, đại gia si mê, đưa đón Vân....Vân đã có không biết bao nhiêu là mối tình . Nhiều đến nỗi cô ta kể là chính cô cũng không nhớ nổi nữa ! Nhưng tất cả chỉ là cặp kè lợi dụng, đàn ông đến với Vân vì nhan sắc, còn cô ta cần đến họ vì tiền. Cuộc sống của Vân cứ tiếp diễn như thế cho đến khi....

Phương ngừng lại, uống ngụm nước cho đỡ rất cổ, rồi lại chậm rãi nói tiếp :

- Cho đến khi má Vân mất vì ung thư. Vân chuyển ra Hà Nội sống với ba. Ba Vân thường phải đi công tác xa, lại có tính trăng hoa hay dẫn gái về nhà. Nên Vân thấy vậy ngứa mắt chuyển đến ở cùng bác tại căn biệt thự mặt phố Bà Triệu....Rồi Vân gặp và quen anh, Vân thường xuyên ca ngợi về anh cho em nghe. - Phương bỗng nhoen miệng cười trong xót xa, ngẩng mặt lên nhìn hấn : - Vân khen anh là 1 dân chơi toàn diện nhất và tốt với cô ta nhất từ trước tới nay cô ta từng được thấy. Vân yêu anh chứ không hề lợi dụng anh như những kẻ khác. Vân kể là khi yêu anh, Vân có cảm giác quá khứ như nhòp kia đã lùi xa mãi mãi. Nhưng rồi cái quá khứ đó đã thật sự không thể gột rửa được, khi 1 người bạn của anh tiết lộ cho anh biết về quá khứ của Vân, điều đó làm cô ta rất sốc. Vân biết sớm muộn gì anh cũng sẽ tìm hiểu đến tận cùng và bỏ cô ta bởi vì Vân biết, anh sẽ chẳng bao giờ yêu và lấy làm vợ 1 con điếm, phải không anh ????

- Huhu...Vân ơi là Vân.... - Hấn ôm lấy mặt khóc

- Thế rồi cùng thời điểm đó....Một người tình cũ của Vân, là 1 du học sinh người Việt nhưng đã mang quốc tịch Úc, trở về nước. Anh chàng đó tên là gì nhỉ? Em không nhớ nữa, nhưng chỉ nhớ anh ta có bộ râu quai nón rất Tây !!! Anh ta hứa hẹn với Vân trước đó qua những lần cả hai chat chit, điện thoại với nhau là sẽ cưới Vân làm vợ, rồi đưa Vân đi khỏi Việt Nam và sinh sống ở bên Úc. Cơ hội đó đã khiến Vân quyết định chia tay anh để bám lấy một bến đỗ an toàn và chắc chắn hơn. Rồi bỏ Việt Nam cũng là rời bỏ cái quá khứ như nhòp của cô ta để bắt đầu một cuộc sống mới nơi chân trời mới, và lại thật vương giả khi làm vợ chàng râu quai nón , vốn là một đại gia cực giàu bên đó. Nhưng khi mọi thứ đã xong xuôi, Vân chuẩn bị bước sang nước Úc thì....Vân lâm bệnh nặng, ho ra máu, rồi sốt cao, khó thở và phải vào bệnh viện cấp cứu. Khi xét nghiệm,bác sỹ nói bệnh của Vân đang ở giai đoạn AIDS, vô phương cứu chữa.....Lúc đó Vân mới bàng hoàng khi không biết mình nhiễm HIV từ khi nào!!!! - Phương sụt sùi khóc...rồi meo mào :

- Nằm viện nửa tháng, Vân ngày một héo hon và tàn tạ đi, không thể nhận ra cô gái xinh đẹp Cẩm Vân của anh thuở nào nữa....Hu...hu... Mấy lần em ngồi cạnh Vân, toàn thấy Vân toan định lấy di động gọi điện cho anh, nhưng cô ta không thể !!! rồi đến lúc hấp hối, mê man bất tỉnh cận kề cái chết...Vân luôn gọi tên anh trong sự đau đớn dần vật khờ nguôi

- Ôi giờ ơi Vân ơi là Vân - Hấn khóc rống lên thảm thiết, tay hấn dầm bùm bụp vào ngực mình !!! Rồi cái mồm hấn ngoạc ra : Huhu....Sao số phận 2 ta bi thảm thế này.....!!!!

20. Chương 20

Chương 20: Tìm lại tình yêu

Tay gạt giọt nước mắt đang lăn dài trên má, mũi sụt sịt...Phương nói tiếp :

- Trước khi mất, Vân còn dặn em là không được nói sự thật cho anh. Kẻo cô ta không còn mặt mũi nào nữa cả...Vân luôn muốn hình ảnh của Vân trong mắt anh phải thật đẹp và đài các. Nhưng hôm nay, em đã nói, em thật có lỗi với Vân....

- Vậy là đã rõ tất cả, anh phải đi đây em....!!!-- Hấn chợt đứng vùng dậy, tay cầm chiếc khăn lau vội đi nước mắt, chực đi ra phía cửa. Phương nhìn hấn ngạc nhiên:

- Mưa bão thế này, anh định đi đâu?

- Anh phải đi tìm gặp 1 người. - Gương mặt hấn có vẻ như mất bình tĩnh - Em à, anh muốn nhờ em 1 việc...

- Việc gì hả anh ?

- Em nhớ tiễn đưa Vân đến nơi an nghỉ cuối cùng, rồi thay mặt anh thắp cho Vân nén hương, cầu nguyện cho linh hồn cô ấy....Nhớ nói với Vân là anh không thể đi được vì anh đau lòng lắm, anh sẽ giữ mãi hình ảnh của Vân trong trái tim và vẫn tự nhủ với bản thân mình rằng, Vân vẫn còn sống ở đâu đây. Một ngày nào đó, Vân mờ yên mà đẹp nhất định anh sẽ tới thăm cô ấy !

- Anh đi cẩn thận nhé...Nếu có thông tin gì thì nhớ gọi cho em....

Gió vẫn thổi ào ạt. Mưa vẫn rơi nặng hạt. Hấn lê từng bước xuống cầu thang tối. Phương lặng lẽ nhìn cái dáng đi khắc khổ ấy mà lòng cô đau đớn không kém gì hấn....Phương biết là trong lòng chàng trai đó đang nghĩ gì....Vân chết vì HIV cũng khiến bao kẻ phải lao đao khổ sở. Biết đâu chàng trai khỏe mạnh và đẹp mã kia cũng đang mang trong mình con virus quái ác đó.Phải chăng đó là kết cục bi thảm của những dân chơi ?????

Nước mưa xen lẫn nước mắt làm ắt hấn nhòa đi không thể thấy rõ đường. Hấn cố vượt mưa, vượt gió băng băng qua 1 cánh đồng, rồi qua 1 nghĩa địa để tìm gặp 1 người. Người đó chính là lão thầy bói thưở nào.Hấn vẫn nhớ như in lần cùng Cẩm Vân xem bói . Hôm đó lão già nói 10 tháng nữa Vân lấy chồng mà lão giật mình tí ngã ngửa ra đằng sau, mặt lão trắng bệch, miệng lão méo xệch !!! . Từ hôm đó đến hôm Vân mất, hấn tính nhầm đúng 10 tháng lẻ 5 ngày !!!.

Khung cảnh trước mặt hấn lúc này thật tan hoang.... Cây to cạnh nhà ông thầy bói bị mưa bão làm đổ rạp cả xuống, đè lên chiếc cổng sắt méo mó. Mưa càng lúc càng to. Gió càng lúc càng mạnh. Sấm sét ầm ầm, loảng ngoảng trên trời..... Hấn ngó vào trong sân, nhìn vào ngôi nhà được thiết kế cổ kính giống như 1 ngôi chùa, lúc này đóng cửa im ỉm. Nhưng bên trong ngôi nhà đó vẫn le lói ánh đèn. Hấn tắt động cơ xe...rồi ướn như chuột lột, hấn trèo qua thân cây bị đổ, chạy vào sân....

- Ông lão ơi !!!! - Hấn gọi to, tay đập cửa rầm rầm

Chiếc cửa không khóa chợt mở toang làm hấn mất đà, ngã quỵ về phía trước.Hấn ngẩng mặt lên thì nhìn thấy đôi mắt của Phật Bà Quan Âm Bồ Tát thật nhân hậu !!! .. Nhưng lúc này do nhìn thấy hương khói, hấn bỗng sợ sệt rồi chạy một mạch sang gian bên cạnh.

Gian phòng bên cạnh xuất hiện lão già có gương mặt giống loài trâu đang ngồi thiền trên sập... mắt lão nhắm tịt, cả người lão tĩnh lặng như pho tượng. Một bên cạnh lão là chiếc đèn dầu. Còn một bên cạnh lão là con mèo trắng đang mải liếm chân...Hấn lại gần , khẽ lay gọi :

- Này, ông ơi, ông ơi.....

Con mèo nhìn thấy người lạ, từ trên sập nhảy bộp xuống đất....làm hấn thoáng giật mình.... Đôi mắt xệch của ông lão quăng hơn 70 tuổi hé mở ra chằm chằm trên đôi gò má cao vót... Ánh mắt lão nhìn hấn đầy thương xót :

- Nó chết rồi phải không con ???- Giữa lúc này, ở ngoài kia một tiếng sét như muốn nổ tung cả trời đất vang lên...: Roẹt roẹt, bùm bùm....Tiếng ai đó kêu lên thất thanh !!!

Câu nói của lão khiến người hấn tự dưng nẩy dựng lên như điện giật rồi hấn quỳ sụp xuống chắp tay vái lạy, với bộ dạng khổ sở, co quắp, gương mặt hấn đau đớn tột cùng...Hấn nói trong nước mắt:

- Tại sao ông biết trước Cẩm Vân sẽ chết mà không nói ?????...Tại sao ????? Hay chính ông đã phù phép làm Vân chết ???- Hấn gào lên với giọng khan đặc - Ông có biết là Cẩm Vân chết nghĩa là tôi sớm muộn gì cũng chết theo không ???

Ông thầy bói chau đôi mày sâu róm , mắt nheo lại nhỏ tí....Rồi miệng lão cất giọng sang sảng, nhưng nói từ tốn :

- Đúng là ta đã biết trước nhưng ta không thể can thiệp được những gì đã thuộc về Duyên Số. Con đứng lên đi và ngồi cạnh ta, ta sẽ giải thích !

Hắn đứng dậy, tiến tới ngồi cạnh ông lão. Gian phòng bỗng im phăng phắc, không hiểu sao tiếng mưa rơi, tiếng sấm chớp lúc này giờ biến đi đâu hết cả....Con mèo trắng lại đến bên cạnh ông lão, rồi nhảy vào lòng ông để được vuốt ve. Lão chậm chậm nói trong khi vuốt nhẹ những móng tay cấu bẩn lên bộ lông mượt mà của chú mèo :

- Tình yêu con người phụ thuộc vào hai chữ Duyên Số. Duyên là hoàn cảnh gặp gỡ nhau, rồi tìm đến với nhau là do Trời Phật định đoạt. Còn Số là đến đâu, yêu thương nhau thế nào, lựa chọn con đường nào để cùng nhau đi đến hạnh phúc, là do Con Người định đoạt. Con và Cẩm Vân yêu nhau nhưng không đồng tâm hợp lực để chọn inh con đường đi tới hạnh phúc đích thực...nên tình yêu sớm tan vỡ. Người ngoài nhìn vào cái bề nổi đẹp đẽ, giàu có của 2 con khi còn yêu nhau, họ thèm muốn, họ tưởng là rất sung sướng nhưng thực ra đến giờ phút này kết cục lại rất bi thảm. Thế mới biết là đời người không biết thế nào là sướng, cũng không biết thế nào là khổ ! Đúng là nếu không cảnh giác thì trong phút thật dễ có họa !!!!

Lão già ngừng lại, quay gương mặt giống loài trâu nhìn vào khuôn mặt đang sợ sệt của hắn, cất giọng:

- Nhưng nguyên nhân chủ yếu trong chuyện này vẫn là ở Cẩm Vân. !!! - Mắt ông lão trừng trừng nhìn hắn, vằn lên những tia máu đỏ - Lần xem tướng Vân, ta có cảnh báo cô ta là phải biết điểm dừng trước những ham muốn tầm thường. Nhưng bản tính Vân vốn ngang bướng, lại sĩ diện, đua đòi nên có nghe mà không có sửa !!! . Bản tính này hình thành là do từ nhỏ không có sự giáo dục chu đáo từ cha mẹ. Cô ta đã không biết được điểm dừng trước những ham muốn tiền bạc, danh vọng và hưởng thụ để rồi mù quáng chọn sai con đường. Con đường đó đã dẫn Vân đến cái chết và mất đi người đàn ông yêu thương mình đích thực .Người đàn ông đó là con. !!! , là con !!!- Lão già chỉ thẳng tay vào mặt hắn !, như là dạy nghiêm.

Hắn ngỡ ngàng trước lời nói của ông lão. Phải, hắn nghĩ về trước kia, hắn đã yêu thương Vân thực sự, nhưng Vân là một cô gái không chung thủy, không trân trọng lấy tình cảm đó. Đã từ bỏ hắn để đi với người tình giàu có hơn,!!!. Nhưng trong lời lẽ của ông lão, hắn có đôi chỗ khó hiểu, nhưng nhất định hôm nay hắn sẽ ghi lòng tạc dạ để một mai tìm hiểu kỹ càng hơn!

Lão già buông tay xuống, lại tiếp tục vuốt ve con mèo, rồi lại nói:

- Ta biết con là người đa cảm, có lòng vị tha lớn, con sẽ sẵn sàng bỏ qua quá khứ lầm lỡ của Vân để yêu thương cô hết lòng.. Nhưng tiếc rằng, Vân lúc này có bất chấp quan tài sống dậy tìm về với con cũng là quá muộn.....!!!!.. - Ông lão nói xong, nhắm mắt đầy đau xót, hai hàm răng nghiến chặt rồi đôi tay gân guốc bóp nghẹt cổ con mèo làm nó kêu lên lanh lảnh: Méooméoo...méoo..

- Quá muộn bởi sau khi Vân bỏ con, con đã yêu thương một người con gái khác, tên là Thu Hằng - Hắn tiếp lời ông lão, nói trong ngập ngừng..

Lão già nghe thấy hắn nói đến cái tên Thu Hằng bỗng buông cổ con mèo ra, rồi lão xòe ra những ngón tay vừa to vừa dài. Mắt lão nhìn không chớp vào lòng bàn tay thô kệch:

- Nếu như ta không nhầm thì đây mới là cô gái con yêu thương nhất...???

- Phải, sau khi Cẩm Vân từ bỏ con, tình cờ con quen Thu Hằng, Thu Hằng còn trẻ tuổi nhưng sống rất nghiêm túc, cô ấy đã làm con thực sự thay đổi. Con luôn phải nỗ lực cố gắng trong sự nghiệp để được cô ấy yêu nhiều hơn ...và sau này có thể trở thành 1 người chồng tốt, chăm lo cho cô ấy....- Hắn nói chậm chậm, gương mặt lúc này rất ăn năn hối cải.

Lão già nghe xong, đưa bàn tay thô kệch lên vuốt ve chòm râu trắng như cước...:

- Thật là trong phúc dễ có họa, mà trong họa thì thật khó có phúc !!! . Nếu như Cẩm Vân phụ bạc con, gây họa cho con thì Thu Hằng lại yêu thương con, làm cho con tốt đẹp hơn. Ấu đó cũng là hiếm có khi trong họa của con đã tìm thấy phúc.....!!!!.. - Lão dừng câu nói lại, gương mặt đôi chút bối rối trong suy nghĩ, nhưng rồi gương mặt lại tỏ vẻ hài lòng: - Nếu như hai con thấu hiểu nhau, cùng đồng tâm hợp lực dìu nhau đi trên con đường hướng tới lẽ phải và những điều cao đẹp, thì ta tin rằng 2 con sẽ tìm được hạnh phúc đích thực.

21. Chương 21

Chương 21: Vãn hy vọng

Nghe ông lão nói vậy, trong hân ánh lên đôi chút hy vọng... Tâm trí hoảng loạn của hân cũng bình tĩnh lại được phần nào. Nhất là khi thoáng nghĩ đến Hằng, cô người yêu bé nhỏ hồn nhiên, trong sáng:

- Liệu con có đi theo Cẩm Vân mà chết vì HIV không???- Đã đến lúc hân hỏi thẳng vấn đề với ông lão
- Đời người ai cũng sẽ phải chết. Quan trọng là sống thế nào để khi nhắm mắt không phải hối tiếc bất kỳ điều gì. Sống trong vinh quang hạnh phúc và chết trong thanh thản bình yên!!!

Lão già nói xong, quẳng phịch con mèo xuống đất, lấy ra trong hộc tủ bộ bài Tây, bảo hân:

- Con tráo xấp bài này đi, lấy ra 10 lá rồi lần lượt lật lên . Nhanh lên nhé!

Đôi tay hân thoăn thoắt tráo bài điệu nghệ như cách đây 10 tháng. Rồi hân run run lật từng lá bài lên. Lão già nhìn vào quân bài, đôi mắt lại nheo nheo thu lại nhỏ tí, phán:

- Sớm hay muộn gì thì con cũng đi theo Cẩm Vân mà sang thế giới bên kia thôi con ạ - Con mèo trắng cạnh đó bỗng kêu lên Meo...Meo như thể là hưởng ứng lời ông lão.

- Như thế là sao hả ông? - Hân thẩn thờ...

- Cẩm Vân đúng là chết vì HIV nhưng ta xin lỗi, ta không thể biết được con có lây nhiễm từ cô ta hay không? Nhưng con ạ, con người ai cũng sẽ phải chết. Chỉ có điều là khác nhau về sống ra làm sao, thời điểm tồn tại và thời gian sống được bao lâu mà thôi..- Lão già cười khẩy, lấy tay phe phẩy - Ta không dám nói chắc chắn, nhưng quân bài này báo hiệu rằng, rất có thể sau này con sẽ trở thành chồng của Thu Hằng!

- Nhưng....

- Điều đó không đúng với ước nguyện của con hay sao???? - Lão già tỏ vẻ ngạc nhiên , bạnh cái mũi trâu to tướng ra Hãy tin vào Duyên Số, nếu như Thu Hằng đúng là 1 nửa đích thực của cuộc đời con. Cô ấy sẽ không ra đi cho dù số phận con có bi thảm đến như thế nào...!!!. ‘ Bởi nàng không những đẹp tựa Hằng Nga, mà cái tâm còn sáng trong thánh thiện tựa Bồ Tát!!! ’ - Lão già mơ màng nghĩ thầm trong đầu...

- Nhưng....

- Không nhưng nhị gì cả. - Lão già cương quyết - Ta chỉ có thể tiết lộ cho con được đến như thế. Muộn rồi, con nên về đi kéo Thu Hằng lo...Thu Hằng đang linh cảm có chuyện chẳng lành với con nên sốt ruột nhắn tin liên tục kia kìa. - Lão già chỉ tay vào túi quần bên phải của hân....

Hân vội giở máy di động ra, trên màn hình hiện lên 6 cái tin nhắn của Thu Hằng. Trước khuôn mặt đầy ngỡ ngàng của hân. Lão già tỏ vẻ đắc ý, lại giơ bàn tay thô kệch lên vuốt ve chòm râu:

- Đừng quên, gặp được Thu Hằng là phúc lớn nhất trong cuộc đời con do Trời Phật ban phát!. Hãy nâng niu và trân trọng, vun đắp cho hạnh phúc đó.

Lúc hân bước ra khỏi cửa, thì cùng lúc với giông tố đã đi qua, mưa to đã hết hân để lại một không gian thật bình yên trước mắt. Lão già ân cần ra cửa tiễn chàng trai trẻ. Nhìn hân chuẩn bị nổ máy chiếc xe. Bỗng lão thay đổi giọng, nói nửa đùa nửa thật với hân:

- À này, nhớ suy nghĩ kỹ về những gì ta nói với con ngày hôm nay, và từ lần sau con đừng đến đây tìm ta! Thành phố có chỉ thị phá ngôi nhà này để xây cao ốc!. Với lại, ngay ngày mai ta phải xách va - li đi du lịch thế giới bên kia rồi. Tổ tiên đang đợi ta ở đó.... Thế nhé....vĩnh biệt nhé!

Lão già nháy mắt, giơ tay chào hân theo kiểu quân đội..Mặt lão lúc này tươi tỉnh , tự nhiên như trai trẻ, trái ngược với khuôn mặt buồn rười rượi của hân. Sau câu nói nửa thật nửa đùa của lão,hân ngoái lại cười không nhếch nổi mép:

- Ông đi du lịch vui về! ...Cảm ơn ông về tất cả!

Chờ cho đến khi bóng dáng của hân đã khuất, lúc này lão già mới nhìn đi xa xăm và mỉm cười:

- Rồi Thu Hằng sẽ cứu rỗi linh hồn con! Chàng trai khôi ngô tuấn tú ạ!!!

Sau đó, ông lão đi đến gian điện thờ thắp hương khấn vái rất lâu.....Rồi lão từ từ nằm xuống sập, rồi từ từ nhắm mắtKhông thể biết được lão đang nằm ngủ hay là đã chết?. Chỉ biết rằng gương mặt ông lúc này rất mãn nguyện.....Con mèo trắng cứ quanh quẩn bên ông lão, ngửi ngửi hít hít gương mặt chủ nhân nó.....

Còn hấn, hấn trở về nhà với gương mặt mà chính hấn soi gương cũng không thể nhận ra. Nó thật là u ám và buồn bã vô cùng. Khi thay chiếc áo đã dính nước mưa. Hấn soi mình trước gương, giơ bàn tay hồng hào của hấn lên ngắm nghía. Không có vẻ gì là bệnh tật cả. Hấn đang rất khỏe mạnh bởi hấn đang 20 tuổi. Hấn còn quá trẻ và còn quá khỏe!!!. Nhưng cái con virus HIV chết người đó nó đâu chờa người trẻ và người khỏe??? Nó có khi đang lan tỏa trong từng mạch máu, từng thớ thịt chàng trai 20 tuổi kia mà chàng vẫn cảm thấy là mình đang rất khỏe đấy chứ. Chỉ đến khi, nằm lăn ra đấy rồi mới thấy là mình thật sự là đang rất ‘ khỏe ’ đấy!

Nếu hấn bị bệnh, hấn không trách Vân, bởi đó chỉ là vô tình. Mà hấn thấy thương bố mẹ, thương Hằng. Cô người yêu bé nhỏ hồn nhiên, trong trắng của hấn sẽ như thế nào đây khi biết tin hấn bị nhiễm HIV????Còn bố mẹ hấn, sẽ nghĩ như thế nào đây khi biết cậu con trai độc nhất bị nhiễm HIV???????

Cầm Vân!. Em ra đi mà không nói với anh 1 lời từ biệt.....Lòng anh đau xót quá, anh không giữ nổi bình tĩnh khi nhìn thấy người ta đưa em xuống lòng đất lạnh lẽo....Bởi trong tâm khảm, anh vẫn tin rằng em vẫn còn đang sống, đang tồn tại. Chiếc dây chuyền em tặng anh hứa sẽ giữ mãi bên mình, để giữ mãi bóng hình em, và kỷ niệm về một mối tình đẹp nhưng kết cục đầy sóng gió. Em đi trước nhé. Rồi sẽ có ngày anh và em gặp lại nhau thôi....Anh hứa khi nào bình tĩnh lại, anh sẽ đến thăm mộ em, thắp cho em nén hương cầu nguyện....Yên nghỉ em nhé....Ngủ ngon....

Hấn đặt bút. Cầm tờ giấy trắng tinh nguyệt bạch ngoạc những nét chữ rồi đi ra ngoài ban công. Hấn châm lửa đốt xèo xèo....Hấn tin rằng lá thư này khi đốt đi, Vân ở nơi xa xôi ấy sẽ nhận được....Tro tàn cứ thế bay lả tả theo làn gió, cùng với những giọt nước mắt của hấn cứ thế tuôn rơi!

Bỗng lúc này chuông điện thoại hấn vang lên, thì ra là Thu Hằng gọi, hấn vội nhấc máy:

- Anh! Sao em gọi điện mãi, nhắn tin mãi không trả lời em hả? Lại đi chơi với em nào rồi chứ gì? - Giọng Thu Hằng rất là đanh đá qua điện thoại

- Đâu đâu, tại máy điện thoại anh hỏng....

- Ủ, anh thì lúc nào cũng hỏng! Anh làm em sốt ruột kinh!! Trời bão to như thế mà cứ đi ầm ầm ngoài đường, có ngày sét đánh cho anh không còn 1 sợi lông chân...

- Haha, em nói buồn cười quá - Hấn miệng cười mà trong lòng rối bời, lấy tay áo lau đi nước mắt....

- Ủ, mà này, sao giọng anh cười mà như là rặn ra mà cười thế??? Thế có chuyện gì không , em thấy anh giọng cứ buồn buồn kiểu gì ý? - Thu Hằng nói với giọng rất là đáng yêu...

- Không, buồn gì em hâm à...

- Ủ, em nhớ anh quá nhưng dạo này em bận học, lớp 12 rồi, sắp sửa phải thi đại học...hic..hic....Chiều thứ 7 đi xem phim anh nhé, em trốn học thêm Văn , hi‘ hi‘ em ghét môn Văn lắm!

- Ủ có gì thì anh qua đón em

- Thế nhé anh yêu, bibi à mà này kẹo của anh cho em em ăn hết rồi đấy...Hic hic...Tổng cộng hơn 2000 cái ăn hết trong 6 tháng!

- Ủ, thế nhé, bao giờ anh mua tiếp cho lợn của anh ăn... - Hấn trêu Thu Hằng, miệng cười méo mó....

- Này!!! Anh bảo ai là lợn hả??? Có cái mặt anh là lợn ý.... - Thu Hằng quàng quác qua điện thoại.... Nhưng lúc đó thì hấn đã dập máy...

Ngày ngày hôm sau, hấn quyết định đi xét nghiệm. Tay bác sỹ trẻ ở phòng khám tư nhân xập xệ đã thông báo tin sét đánh cho hấn:

- Chúng tôi rất tiếc,kết quả xét nghiệm cho thấy anh đã bị nhiễm HIV dương tính!!!!!!.....

22. Chương 22

Chương 22: Anh mà chết em sống thế nào nổi

Buổi chiều thứ 7 hôm đó, một chiều ngập nắng vàng nhạt, làn mây xanh trong cùng những cơn gió thu nhẹ nhẹ thật dễ làm tâm hồn những ai đang yêu thổn thức. Như đã hẹn, Thu Hằng ngồi đợi hân đến đón ở gần nơi nàng học thêm. Hôm nay Hằng mặc nguyên đồng phục nữ sinh. Mái tóc dài mượt mà buộc túm đuôi ngựa. Hằng vừa ngồi cần hạt dưa vừa ngóng trông ra đường xa tìm bóng dáng người yêu...Thấy hân trễ mất 5 phút. Hằng nhún tin giục:

- Nhanh lên đồ con rùa!!! Cáo rồi đấy!

- Ái ái - Thu Hằng hét lên khi có 1 bàn tay lạnh ngắt bịt mắt nàng từ sau lưng. Nàng bèn há mồm, cắn phập vào bàn tay lạnh ngắt đó...

- Á!!!! - Hân hét lên rồi ôm lấy bàn tay của mình.

- Haha đáng đời anh chưa, ai bảo cái tội đến muộn rồi còn giả trò bịt mắt - Hằng vênh cái gương mặt thanh cao của mình lên.

Thế rồi hai đứa ôm lấy nhau âu yếm...Hân buông những ngón tay vào suối tóc mượt mà của người yêu rồi định hôn lên đôi môi xinh của nàng. Nhưng lúc đó Hằng bỗng ngăn lại, rồi nàng chỉ chỉ trở trở: Anh này, ở đây gần lớp học thêm của em đấy, mình mau đi xem phim đi!

Trên đường đi, Thu Hằng tựa vào lưng hân mơ màng, cặp mắt đen láy cùng hàng mi cong chớp chớp....Tuổi 17 của Hằng đẹp như 1 giấc mơ khi ông Trời se duyên nàng với chàng hoàng tử ngựa trắng đẹp trai như trong truyện cổ tích...và Hằng đã làm thay đổi được 1 con người, chính xác hơn là 1 dân chơi để trở về đúng với bản chất của anh ta - 1 chàng trai hiền lành và có tài.

Còn hân? Hân đang nghĩ gì? ..Thu Hằng không thể biết được người yêu của nàng đang mãi nghĩ đến việc người bị HIV sẽ sống được bao lâu nếu như không dùng thuốc??? Tâm hồn trong sáng của nàng đối lập hẳn với tâm trí u ám của hân hiện giờ. Hân đã giấu bố mẹ, giấu Hằng về kết quả xét nghiệm bởi hân không đủ can đảm để nói ra. Hân sợ khi biết tin, gia đình và người yêu sẽ ruồng bỏ hân, ghê sợ hân. Mấy ngày qua hân đã suy nghĩ và tự làm khổ đau mình rất nhiều, đã có lúc hân tưởng có thể cầm con dao tự kết liễu đời mình...Nhưng chính Thu Hằng với sự hồn nhiên và vô tư như một thiên thần đã làm hân tạm quên đi ý định đó. Đối với hân bây giờ, chỉ một phút thôi được nhìn thấy ánh mặt trời, được ăn một bữa cơm ngon cùng gia đình, được mãi mê trong đồng bài vở Tin học, và quan trọng hơn cả là được ôm hôn, ngắm nhìn cô người yêu bé bỏng này, thật đáng quý và đáng trân trọng biết bao.....

Họ đến rạp Tháng 8 xem phim...2h chiều nay, rạp chiếu phim Kinh Kong. Hằng nhìn thấy con Kinh Kong trên màn hình lớn ,hét lên:

- Eo, mũi nó to quá!!!! Mũi nó còn to nữa!!!

Hân nhìn Hằng cười....Nụ cười đầu tiên sau cái ngày nhận được tin sét đánh đó....

Rồi đến đoạn con Kinh Kong bị máy bay bắn, Hằng ôm chặt lấy hân, nhắm mắt không muốn nhìn!!!

Rồi đến đoạn con Kinh Kong bị chết, Hằng khóc trên vai hân, đôi mi cong ướt nhẹp nước, miệng nấc lên:

- Huhu...Sao nó lại chết hả anh....Sao những phút giây nó được hạnh phúc bên tình yêu lại ngắn ngủi thế???

Hân đáp:

- Con Kinh Kong này tìm được tình yêu đích thực của mình, nhưngrồi lại bị giành giật mất làm nó tức giận phá phách tất cả. Nó không thể thay đổi được số phận khi nó sinh ra là 1 con Kinh Kong. Và con người không thể hiểu được tình yêu giữa nó và cô gái nên đã xử tử nó....Nó đã chết vì tình yêu và để tình yêu đó tuy ngắn ngủi nhưng được sống mãi và lưu truyền hậu thế em ạ

- Mắt Hằng liếc mắt hân, tay nàng huých huých:

- Khiếp sao dạo này văn chương lai láng thế? Xem xong phim này em mới hiểu được là chúng mình cần phải trân trọng những giây phút bên nhau anh nhỉ ...biết đâu sau này....

- Hấn lấy giấy thấm, tỉ mỉ lau những giọt nước mắt trên mi Hằng, nói ồm ồm:
- Ủ, em yên tâm, tình yêu của chúng mình sẽ chẳng thể nào bị giành giật, sau này anh sẽ chết trước em, yên tâm nhé, khi là linh hồn anh sẽ theo em , che chở cho em...
- Thôi anh im mồm đi, anh mà chết em sống thế nào nổi nếu thiếu anh...Nói gở quá.... - Hằng cầu nhàu....
- Thế rồi hấn lặng im để nàng hôn nhẹ lên môi, rồi nàng ôm lấy cái thân hình đang chết lặng như khúc gỗ của hấn một lúc...Hấn đưa mắt nhìn ra xung quanh, rạp chiếu phim lúc này chỉ còn lại những hàng ghế trống....
- Điểm dừng chân tiếp theo của họ là Hồng Trà số 8 Phan Chu Trinh. Xin được tiết lộ là ngoài ăn kẹo mút ra thì uống hồng trà 1 sở thích của Thu Hằng. Còn hấn, trước kia khi còn là 1 dân chơi, thì nơi đây thường là điểm tập kết của anh em, bạn bè hấn rồi cả lũ kéo lên sân New Century chơi...
- Em uống ô mai. Anh cũng ô mai nhé! Bác ơi, cho 2 ô mai - Thu Hằng nói giọng nhỏ nhẹ...
- Anh uống đi, sao cứ nhìn em thế...?.- Thu Hằng nói khi thấy hấn cứ nhìn chăm chăm vào đôi môi xinh đang tu ồng hút của nàng...
- Anh thấy khuôn mặt em lúc này thật thánh thiện như 1 nàng tiên đang đi lạc giữa chốn bụi trần...Giá mà anh có chiếc máy ảnh để ghi lại khoảnh khắc này nhỉ...?
- Hằng thấy hấn nói thế cười sảng sặc, rồi nàng ọe ra 1 hột ô mai:
- Em đang ăn uống mà anh kêu em thánh thiện...Haha... Chẳng liên quan đâu đấy, em để ý mấy ngày hôm nay anh cứ như bị làm sao ý. Tự dưng đâm ra trầm tư, rồi thơ thơ thần thần...suy nghĩ lung tung???
- Hấn nghe Hằng nói xong, im lặng, uống nốt cốc ô mai...Hằng đâu biết rằng hấn đang tận dụng từng giây từng phút để ngắm nhìn nàng, để nói yêu thương trọn vẹn nàng, để làm 1 điều gì đó cho nàng hạnh phúc. Nếu kể cái sự thật phũ phàng của hấn cho Hằng biết, chắc chắn gương mặt vô tư, thánh thiện kia sẽ bị sốc nặng khi biết sự thật về chàng hoàng tử ngựa trắng của nàng. Và biết đâu Hằng sẽ rời bỏ hấn. Nếu mà là vậy thì cái số kiếp của hấn quả là khốn nạn quá....Nỗi đau của chàng trai sắp tròn 20 tuổi giấu đi đằng sau đôi mắt đượm buồn, giọng nói ồm ồm trầm mặc và nụ cười nhạt luôn thường trực trên môi...
- Anh à, anh có nhớ cuối tháng này có ngày gì không?
- Ngày gì? - Hấn nghĩ mãi không ra
- Sinh nhật anh! Giời ạ! Đến ngày sinh của mình mà còn không nhớ à? - Hằng vỗ đét 1 cái vào vai hấn
- Ủ nhỉ. Đạo này đầu óc anh toàn là công việc. Hi hi - Hấn lại cười nhạt....
- Em sẽ dành cho anh 1 món quà thật bất ngờ!!! - Thu Hằng nói với giọng lém lỉnh.

Thời gian cứ thế trôi đi cho đến một ngày cuối tháng 10, cái ngày mà hấn chính thức tròn 20 tuổi. Trái với sinh nhật hoành tráng năm ngoái toàn mời những dân chơi cộm cán của Hà Thành. Sinh nhật năm nay của hấn tổ chức thật đơn giản ở một quán karaoke, với sự góp mặt của hơn 20 người bạn thân thiết. Một không gian thật êm đềm và ấm cúng biết bao cùng những tiếng cộng ly nhẹ nhàng và những giọng nói cũng thật nhỏ nhẹ. Thu Hằng hẹn sau khi kết thúc giờ học thêm, Hằng và Nhung sẽ đến dự sinh nhật hấn...Trễ mất 20 phút so với giờ hẹn, hấn sốt ruột ngó vào đồng hồ đeo tay, thế rồi đôi mắt hấn chợt sáng lên khi nhìn thấy bóng dáng 2 cô bé tuổi teen đã lấp ló sau cánh cửa.

23. Chương 23

Chương 23: Hạnh phúc và đau khổ

Anh! Em tặng anh này! Chúc mừng sinh nhật anh! - Hằng tươi tắn đưa cho hấn lẵng hoa kèm với 1 món quà nhỏ.

Nhung đứng bên cạnh Hằng lúc này cũng tặng hấn một hộp quà, bên trong là chiếc bánh ga tô.

Cảm ơn hai em nhiều nhé!, đi vào bên trong này ngồi cùng bạn anh - Hấn ôm lấy hoa và quà, rồi kéo cả 2 vào bên trong phòng ngồi tham dự sinh nhật, nhưng lúc này Hằng bắt hấn phải mở món quà của nàng ngay tại trận....

- Trời!!! Một chai nước lã nách!!! - Hấn thốt lên khi cầm ra chai nước lã nách trong tiếng cười như con hăm của Hằng và Nhung. 2 cô bé tuổi teen ôm lấy nhau cười khúc khích trước khuôn mặt như tên hề của hấn. Thế rồi tên hề vội ngửi vào nách mình và tự hỏi: Quái lạ chẳng nhẽ mỗi lần đi chơi với Hằng, hấn toàn xịt nước hoa và vệ sinh sạch sẽ mà nàng vẫn ngửi thấy mùi hay sao ??????

- Ha ha, bọn em đùa anh đấy, đây mới là món quà thực sự của em anh yêu ạ - Hằng lấy ra trong chiếc túi xách khoác bên vai nàng một món quà, trông như là một bức tranh được gói giấy màu hồng và nơ đỏ rất cẩn thận....

- Món quà này anh về nhà mới được bóc đấy nhé! - Hằng ôm khư khư lấy món quà, rồi khi đưa cho hấn tỏ vẻ tiếc tiếc...Khuôn mặt nàng lúc này thật đáng yêu như cún con....

Họ bước vào bên trong phòng karaoke...Lũ bạn của hấn nhìn thấy Hằng, có đứa khen nức nở: Ô, cô bé này trông xinh xắn và phúc hậu quá, thằng này thật may mắn khi có được cô bé người yêu như thế ', và rồi cả căn phòng xôn xao bàn tán nhộn nhạo hết cả lên.

Sau khi hấn thổi tắt ngọn nến cuối cùng trên chiếc bánh ga tô, Thu Hằng chợt đứng dậy, cầm mic nói:

- Và sau đây là bài ' Lựa chọn một vì sao ', em hát tặng anh - Hằng nhìn về phía hấn trong tiếng vỗ tay reo hò của tất cả mọi người, rồi nàng mơ màng nhìn vào đôi mắt hấn, hát với giọng trong trẻo như chính tâm hồn của nàng:

- Người yêu ơi em luôn mơ ước, được cùng anh, khắc tên 2 đứa mình lên vì sao ái tình. Người yêu ơi trăm năm mình chỉ có chung đôi kiếp này thôi thì ta hãy cùng nhau....tìm 1 vì sao sáng cho riêng mỗi tình ta....một vì tình yêu sống mãi trên trời cao...mãi mãi nhân gian này, sẽ nhớ ngôi sao tình chúng ta....Một vì sao chỉ có tên 2 đứa mình thôi, một trong hai đứa nếu mai rời xa, ánh sáng ngôi sao này soi lối cho em và anh, về một nơi chỉ có 2 ta....

Hấn nhìn đôi mắt và khoe miệng say sưa hát của Hằng mà lòng rung rung xúc động. Chính vào giây phút này, hấn mới thấy được Hằng yêu hấn đến nhường nào, và bài hát nàng chọn thật là ý nghĩa. ' Một trong hai đứa nếu mai rời xa, ánh sáng ngôi sao này soi lối cho em và anh, về một nơi chỉ có 2 ta ...' - Phải chăng qua câu hát này, ý Hằng muốn nói rằng , một ngày nào đó cả 2 sẽ phải xa nhau, và tình yêu của hấn và nàng sẽ như một ngôi sao sáng ' soi lối cho em và anh ' cùng đi đến một nơi mà 'chỉ có 2 ta' ?. Nơi đó sẽ không có những âu lo phiền muộn mà chỉ có ngập tràn hạnh phúc ..Nơi đó là nơi nào ?Thiên đường chăng ??????

Kết thúc bài hát, Thu Hằng đứng yên một chỗ với gương mặt thẹn thùng. Hấn bèn đứng dậy, tay cầm 1 bó hoa run run tặng nàng. Nhung nhìn thấy thế hét to lên:

- Hôn nhau đi!!!! Hôn nhau đi!!!! Hihi....

Những người bạn khác cũng đồng loạt hô to theo Nhung: ' hôn nhau đi, hôn nhau đi ', kèm theo sự háo hức.

Thế rồi họ hôn nhau giữa những tràng vỗ tay, những ánh đèn flash và màn pháo phụt nổ bùng ra hàng nghìn hoa giấy....Nụ hôn này thật là món quà tuyệt vời nhất Hằng dành tặng cho hấn nhân dịp sinh nhật tròn 20 tuổi. Cái tuổi trẻ đẹp nhất trong cuộc đời mỗi con người. Nhưng trong suy nghĩ của hấn thì lại quả là một bi kịch.....

- Họ thật hạnh phúc - Đó là suy nghĩ của tất cả những ai đến tham dự sinh nhật hấn ngày hôm nay. Tan sinh nhật, hấn tiễn Hằng và Nhung ra tận cửa. Đôi mắt buồn dôi theo hình bóng 2 cô bé tuổi teen đang hòa vào dòng xe cộ đông đúc...Hằng ngoái đầu lại, cười tươi, vẫy vẫy tay chào hấn cho đến khi cái bóng đáng cao to của hấn đã khuất lấp đi bởi những ánh đèn đường, nó cứ thế xa dần, xa dần....

Về đến nhà, hấn mở vội bọc quà ra, thì ra Hằng tặng hấn một bức tranh bằng chì rất đẹp do chính nàng vẽ tặng. Đó là bức vẽ hấn cười trên lưng một con ngựa trắng, ngó dễ thương kinh khủng, phía dưới là dòng chữ: Thân tặng anh, hoàng tử bạch mã của em. Kí tên: Thu Hằng. Hấn ôm lấy bức tranh và cảm giác thân thương như đang ôm người mà hấn yêu thương nhất....Rồi vô tình, hấn nhìn vào tấm gương ở ngay trước

mặt. Trong ánh sáng chập chờn của bóng đèn phòng đã gần hỏng...Hắn nhìn thấy bộ vest đen mà hắn mặc lần đầu gặp gỡ Vân, treo đằng sau lưng hắn trông giống như Thần Chết đang đứng sau lưng đang cánh tay lung lẳng đón hắn vào lòng.....

Hắn hoảng sợ, vội ôm lấy bức tranh chạy ngay sang phòng bên cạnh. Đặt bức tranh xuống, hắn ngồi sụp xuống khóc không ra nước mắt, không ra tiếng. Hắn đang phải hứng chịu hậu quả của những tháng ngày ăn chơi trước kia....Giá mà....Hắn gặp Hằng trước Vân, thì có lẽ mọi thứ đã khác....Nhưng cuộc đời không chấp nhận cái ‘ Giá mà ’ của hắn.....

Rồi những ngày tháng mà hắn cảm giác như là dài triền miên bất tận tiếp theo sau đó, hắn vẫn đi học, vẫn đi làm, vẫn chờ cô người yêu bé bỏng đi chơi bình thường. Nhưng hắn ngày một hao mòn đi vì những suy nghĩ: trước nhất là nỗi sợ hãi khi nói ra bệnh tật bị người khác ruồng bỏ, đối xử . Thứ hai là sự dằn vặt khi hắn thấy mình không xứng với tình yêu của Hằng. Thứ ba là nỗi buồn khi nghĩ tới tương lai, hắn quả thực không thể hy vọng vào một tương lai tươi sáng, hạnh phúc như một người khỏe mạnh nữa rồi. Thứ tư là suy nghĩ bị quan khi biết mình đang nào cũng phải chết vậy nên hắn sẽ không dùng thuốc để kéo dài sự sống. Rồi hắn dứt thuốc lá liên tục, rồi hắn sắm lấy một chiếc máy ảnh chuyên nghiệp để chụp ảnh Hằng, chụp những bức phong cảnh như một cách lẩn trốn bệnh tật và những suy nghĩ...‘Mình như cỗ máy chạy đua không ngừng với thời gian để tận hưởng từng giây từng phút còn tồn tại trên cõi đời này để rồi một ngày long từng con ốc, từng bộ phận và tan biến vào hư vô...’.- Hắn đã viết trên trang blog của mình như vậy, tất nhiên khi đọc những dòng chữ này, bạn bè hắn không thể hiểu được tường tận sự việc, và họ chỉ ment đại khái là: ‘ Cố gắng lên ’, ‘ Tao ủng hộ mày ’, ‘ Đừng suy nghĩ bị quan’.....Đôi lúc hắn cười sặc sụa như một gã điên khi không biết hắn ghi hắn là: Tôi đang mắc bệnh AIDS, sắp chết rồi thì bạn bè hắn sẽ ment như thế nào đây, chắc là chạy mất dép hết cả lũ hoặc thương hại một cách giả dối!!!!....Nhưng biết đâu khi hắn nói ra câu chuyện này sẽ là một bài học ọi người thì sao ??? Không, không, dứt khoát không thể nói, cứ im lặng đi, giấu tiết đi và không dùng thuốc rồi một ngày nhắm mắt chết là xong!!!

Thế rồi ngày phải đến đó cũng đã đến, 8 tháng sau khi biết tin mắc HIV, hắn gầy sệt đi mất 10 kg!!!, rồi hắn sốt cao, nôn ra máu, mê man bất tỉnh và được gia đình đưa vào bệnh viện.....

24. Chương 24

Chương 24: Bất ngờ

- Chào chàng trai ...Con có nhận ra ta không? - Trong màn đêm bao la của vũ trụ, gương mặt lão thầy bói hiện lên rất nhân từ:

- Ta muốn nói cho con nghe điều này....

Hắn không mở miệng trả lời lão già được, hắn chỉ biết trân trân đôi mắt nhìn và lắng nghe giọng nói như len lõi vào tận trong tim của lão:

Con người tồn tại luôn chịu sự tác động lúc trực tiếp, khi gián tiếp và dẫn dắt bởi 2 thế lực đối lập nhau là Phúc và Họa trong vũ trụ, cùng với những chuyển động, biến đổi của vật chất, và thời gian, không gian, tư duy suy nghĩ, tình cảm mà làm nên hai chữ Số phận. - Ông lão nói xong, tay phải giơ lên, trên bàn tay phải ấy hiện lên gương mặt Thu Hằng, rồi lão giải thích:

Thu Hằng sinh ra có được may mắn là xinh đẹp, trang trọng hơn người. Tuy cuộc sống có nhiều cạm bẫy, cám dỗ đi theo cái Họa. Nhưng từ nhỏ được sự giáo dục chu đáo từ gia đình, cộng với cái tâm trong sáng tôn thờ Đức Phật, tôn thờ lẽ Phải, cộng với bản thân rèn luyện làm trí tuệ tinh thông, mình miễn, nghiêm túc. Đã giúp Thu Hằng luôn chọn đúng con đường đi đến cái Phúc. Thu Hằng đến với con để giúp đỡ cho số phận bất hạnh của con là sự se duyên tuyệt vời của Đức Phật, hiện thân tối cao của cái Phúc.....

Ông lão nói xong, tay trái giơ lên, trên bàn tay trái ấy hiện lên một gương mặt, ngay lập tức hắn nhận thấy đó là Cẩm Vân:

Còn Cẩm Vân, cũng có được may mắn là xinh đẹp hơn người. Nhưng không có sự giáo dục chu đáo từ gia đình nên sinh bản tính ngang bướng, lại sĩ diện, đua đòi. Việc không biết được điểm dừng trước những ham muốn tiền bạc, danh vọng và hưởng thụ. Đã khiến Vân chọn sai con đường, dẫn đến cái Họa....Không nhưng

vậy, còn vô tình reo rắc cái chết đến cho người khác, hoặc kéo người khác sa đà theo mình.....Quả thực là vô tình hay cố ý, cũng thật đáng trách!

Nói xong, 2 tay ông thu lại làm 2 gương mặt biến mất. Rồi ông hướng đôi mắt nhìn về phía những tinh cầu xa xăm.....

- Con có nhìn thấy những giọt nước mắt kia không, đó là những giọt nước mắt của Thu Hằng khóc thương khi con chết đấy. - Hấn nhìn thấy trên vũ trụ tuôn ra hàng triệu những giọt sương lấp lánh, rồi hóa thành những ngôi sao sáng long lanh: Khi con chết đi, đôi mắt nàng sẽ mù lòa vì khóc thương, thân xác nàng sẽ còm cõi, héo mòn và nàng cũng sẽ chết theo con vì tình yêu vô hạn đó.... Lẽ ra con đã đi theo Cẩm Vân mà chết vì bệnh tật rồi nhưng Thần Chết - hiện thân tối cao của cái Họa, đã cảm động trước tình yêu vô hạn của Thu Hằng, không muốn 1 cô gái thánh thiện, phúc đức như vậy phải chịu bi thảm nên Người đã dùng quyền năng siêu đẳng chỉnh sửa lại quá khứ để 2 con được sống quãng đời còn lại trong dài lâu hạnh phúc!!!!

Gương mặt ông lão mừng rỡ quay về phía hấn, mỉm cười:

- Chúc mừng con sắp được tái sinh trong tình yêu thương vô hạn của Thu Hằng....Giờ con hãy đi về phía ngôi sao này, nhìn thấy không? - Lão già chỉ tay về hướng ngôi sao sáng nhất -Vì sao ái tình của 2 con đấy.... Đi theo đó và nhớ đừng quay đầu nhìn lại nơi này, khi con được tái sinh cũng là lúc con quên đi tất cả những gì đang nói chuyện với ta để trở về với thế giới vật chất!!!

Hấn bay đi vun vút như siêu nhân trong màn đêm bao la của vũ trụ, càng đến gần ngôi sao tình yêu đó, hấn càng bị lóa mắt bởi ánh sáng chói chang diệu kỳ tỏa ra thành năm cánh...Hấn nhìn thấy trước mặt mình là một màu trắng xóa... Rồi cơ thể hấn xoay đảo, lộn ngược lên không trung rất nhiều vòng cho đến khi từng bộ phận rụng rời và tan biến vào hư không. Tỉ tỉ tế tế bào xuất hiện, chúng bắt đầu lắp ghép lẫn nhau tạo thành 1 chỉnh thể, hay đúng hơn là 1 chàng trai 20 tuổi khỏe mạnh. Hấn bỗng thấy mình đang cười trên lưng một con ngựa trắng tinh, rồi trong phút chốc nó đưa hấn băng qua hàng vạn cây số, hàng vạn năm của lịch sử, chứng kiến biết bao nhiêu là đổi thay....Con ngựa đưa hấn đến 1 nơi rất thanh bình, cũng là lúc hấn hiểu rằng mình đang ở Việt Nam và trở về với thời điểm hiện tại, đó là thế kỷ 21....Nhưng lúc này, con ngựa hất văng hấn xuống đất bất tỉnh để hấn quên đi hoàn toàn cuộc nói chuyện và những gì đã xảy ra trong vũ trụ để giữ bí mật!!!! ... Thế rồi bàn tay mới được tái sinh của hấn cảm nhận được một hơi ấm nồng nàn, rồi đôi tai mới được tái sinh ấy thoáng nghe thấy giọng nói trong trẻo đầu dây, và cái mũi mới được tái sinh ấy ngửi thấy thoang thoang mùi hương nhẹ nhàng thanh khiết. Đôi mắt mới được tái sinh ấy khẽ mở ra ngay lập tức đã bị choáng ngợp bởi ánh sáng chói chang của sự sống Gương mặt Thu Hằng hiện lên thật thân thương, ẩn chứa bên trong đôi mắt đen thăm thẳm như chứa đựng cả vũ trụ với hàng triệu triệu ngôi sao - lúc này đang chăm chú nhìn hấn.:

- Ô hay, nụ hôn của em đã làm anh tỉnh giấc rồi.....? - Thu Hằng thốt lên ngỡ ngàng, thì ra nàng đã khẽ hôn lên môi chàng hoàng tử ngựa trắng của nàng.....

- Anh.... đang... ởđâu??- Hấn nói với giọng vô cùng yếu ớt...

- Anh đang ở bệnh viện Việt Đức! - Hằng nhìn hấn, bàn tay vuốt tóc hấn nhẹ nhàng...

- Thế...thế.... anh...anh. ... bệnh gì?

- Anh bị sốt xuất huyết - Hằng nhíu cặp lông mày lá liễu lại, đầy vẻ trách móc: Can tội mùa hè nằm ngủ không mặc màn, muỗi nó đốt anh nên bị sốt chứ sao. Anh sốt, rồi ngủ ly bì từ chiều qua đến giờ mới dậy đấy...May cho anh là bệnh này chữa được đấy nhé!

- Thế ngoài ra, anh còn bị làm sao nữa không?? - Hấn nhìn thẳng vào gương mặt Hằng, giọng vẫn yếu ớt lắm...

- Không - Hằng cười - Sốt xuất huyết chưa đủ hay sao mà anh còn muốn mình mắc bệnh gì?

Ông bác sỹ già đang đứng bên cạnh giường bệnh,đã nghe hết cuộc nói chuyện và nhắc hấn nói nhỏ kéo sức khỏe đang yếu...Nhưng hấn vẫn cố nói như bị tắc họng:

- Bác sỹ, ngoài sốt xuất huyết ra tôi còn bị sao nữa không?

25. Chương 25

Chương 25: Một phép lạ thật kỳ diệu!

Thế cậu còn muốn bị sao nữa? Cậu bị sốt xuất huyết cũng kha khá nặng đấy, nhưng nằm điều trị dưới tay tôi là sẽ chóng khỏe thôi - Ông bác sỹ cười với hần, quay sang nhìn Thu Hằng với đôi mắt trù mẩnrồi bảo hần:

- Người yêu của cậu đã ở bên cậu, lo lắng cho cậu suốt buổi tối hôm qua

Hần ngạc nhiên trước vẻ mặt của Thu Hằng và ông bác sỹ, 2 vẻ mặt đó không lấy gì làm quá trầm trọng.....Buổi tối hôm đó hần nhờ cô y tá cho xem kết quả xét nghiệm HIV trong máu bằng được: Kết quả xét nghiệm HIV âm tính sờ sờ trước mắt!!! Hần không thể tin vào mắt mình trước kết quả này!!! Khi đã bình phục, hần điều tra ra nguyên nhân, thì là do Cẩm Vân trong thời gian quan hệ tình dục với hần, cô ta bị lao phổi nhẹ, nhưng không bị nhiễm HIV. Sau đó Vân tiếp tục quan hệ với gã râu quai nón Việt Kiều Úc - gã này đang mang trong mình mầm bệnh HIV rồi con virus chết người đó truyền sang Vân, kết hợp với bệnh lao phổi có sẵn trong người cô làm Vân chết rất nhanh trong vòng 6 tháng!!!. Còn kết quả xét nghiệm ở phòng khám tư nhân kia, là nhầm lẫn! Biết tin đó, hần hét toáng lên sung sướng, hần nhảy cẫng lên, hần như phát rồ phát dại vì thoát chết! Một phép lạ thật kỳ diệu!!!!.....Số phận của hần, theo thuật ngữ của ‘dân bay’ thì quả đúng là ‘bay lượn như phi công’!!!!.....Có lần, hần ôm lấy Thu Hằng vừa khóc vừa cười làm nàng ngơ ngác không hiểu đã xảy ra chuyện gì?????:

- Anh sung sướng quá em ơi!!! Cuối cùng thì anh cũng đã nhìn thấy được tương lai của chúng mình rồi...

- Tương lai của chúng mình đang ở phía trước mà anh. Nhưng sao mà anh vừa cười vừa khóc thế?

Thấy Hằng hỏi vậy. Hần đương nhiên không thể nói chuyện đã xảy ra cho nàng biết, bởi dẫu có sung sướng thoát chết, nhưng đó cũng là 1 quá khứ nhạy cảm không nên nói ra. Không hiểu sao, trong tâm tưởng, hần luôn tin rằng chính Thu Hằng - bằng một phép lạ tâm linh - đã cứu giúp hần, cứu lấy cái mạng hần, điều đó làm hần rất tôn thờ nàng. Nhưng cùng với sự tôn thờ đó là nỗi căm giận người yêu cũ Cẩm Vân, Vân đã chọn sai con đường!.

Câu chuyện cổ tích tình yêu đã diễn ra đúng như giấc mơ hần hằng mong đợi....Hần và Thu Hằng đã có những ngày tháng hạnh phúc ngập tràn bên nhau....Say trong men say của tình yêu và tuổi trẻ, ngủ quên trong tràn ngập hạnh phúc và tiếng cười.....Rồi 1 thời gian sau, hần trúng học bổng du học Anh. Hần định không đi nhưng chính Hằng đã khuyên nhủ hần nên đi du học bởi nàng muốn hần phát triển tài năng. Thế rồi ‘ Gái thủy chung son sắt, trai trọn nghĩa vẹn tình ’ - 4 năm sau đó, khi cả hai đã có nghề nghiệp vững chắc, họ lấy nhau trong sự vui sướng tột độ...Đám cưới của cặp đôi ‘ trai tài, gái sắc ’ được tổ chức long trọng và hoành tráng bậc nhất Hà Nội từ trước tới giờ. Trong đám cưới linh đình đó, hần đã mời Thủy, người yêu đầu tiên của mình. Thủy ngày nào giờ cũng đã lấy chồng, nhưng nhan sắc không được như xưa bởi những lần phẫu thuật thẩm mỹ hỏng. Thấy người yêu cũ của mình được hạnh phúc, Thủy cũng rơm rớm nước mắt và trong bụng nghĩ thầm: ‘ Giá mà trước kia em không chọn sai con đường...’. Sau đám cưới 1 năm, Hằng mang bầu một bé gái cho hần, hần đã bao lần hôn chùn chụt lên cái bụng bầu của Hằng với niềm hạnh phúc vô bờ của một người đàn ông sắp được làm cha

Còn Cẩm Vân, lời hứa khi nào bình tĩnh lại, anh sẽ đến thăm mộ em của hần có thành hiện thực không? 6 năm đã trôi qua kể từ ngày Vân mất, hần khi biết được nguyên nhân cái chết của Vân đã rất tức giận Vân, nhưng rồi thì nỗi đau và sự tức giận đó cũng được vùi lấp dần bằng những tháng ngày hạnh phúc...Trong 1 lần gặp lại Phương, Phương đã cùng hần đi đến nghĩa trang Mai Dịch, Vân nằm ở đó đã 4 năm nay rồi....Đó là vào một ngày mùa xuân, gần đến Ngày Lễ Tình Yêu, chiếc ô tô Mercedes đời mới chờ vị giám đốc trẻ dừng lại trước cổng nghĩa trang Văn Điển, hần bước xuống trong trang phục vest đen, giày đen bóng lộn, kính đen rất óch, tay hần cầm bó hoa đẹp rực rỡ như ngày Valentine năm nào hần tặng Cẩm Vân.....Hần chậm chậm bước đi trên con đường vào khu nghĩa trang rộng thênh thang, thế giới của những con người đã đi qua cuộc đời này và vĩnh viễn yên nghỉ tại nơi đây....

- Vân ơi, anh đến thăm em này.....

Hần đặt bó hoa hồng đẹp tuyệt nhẹ nhàng lên ngôi mộ của Vân làm bằng đá hoa cương, rồi xúc động khi nhìn lên bia mộ là di ảnh của Vân kèm dòng chữ: Quách Cẩm Vân: 26 - 3 - 1984 - 25 - 9 - 2006.

- Vân ơi, Vân...Hu...Hu....

Từng giọt mưa xuân nhẹ nhàng rơi xuống tóc hần, từng giọt mưa xuân nhẹ nhàng làm hần nhớ về mối tình sóng gió thưở đôi mươi một thời, hần ôm lấy ngôi mộ lạnh lẽo khóc nấc lên từng hồi. Hần vẫn nhớ đến hình ảnh Vân lần đầu gặp gỡ ở vũ trường New Century - giờ vũ trường ngày nào cũng đã theo thời gian không còn tồn tại.....Tương lai của chúng mình, là như thế này sao Vân?

Một dân chơi toàn diện nhất Hà Thành và 1 cô gái Sài Thành xinh đẹp nhất. Mối tình dân chơi năm xưa. Người còn, người mất. Người tìm được hạnh phúc đích thực. Kẻ vĩnh viễn nằm xuống. Đúng là ‘ cuộc vui nào rồi cũng sẽ có lúc tàn ’, nếu như không biết điểm dừng trước những ham muốn, không tỉnh táo trước những cám dỗ thì kết cục sẽ không có hậu đối với bất cứ ai đang sống trên thế gian này - Hần rút ra kết luận đau xót....

- Giá như thời gian đó, em không bỏ anh để đi theo Gã Râu Quai Nón, có lẽ giờ 2 ta đã hạnh phúc rồi phải không em? - Hần nói khi nhìn vào gương mặt của Vân được khắc trên bia mộ.....

Phương đứng cạnh hần lúc này chợt lên tiếng:

- Em quên chưa nói với anh rằng, thời gian đó Vân luôn mong được anh tha thứ....Vân trong đau đớn quần quai đã có lúc hét lên rằng xin anh hãy tha thứ cho em

- Nhưng giờ thì anh tha thứ cho em rồi.....Hần thầm nói với Vân trong làn khói hương rồi hôn lên ngôi mộ của cô...Rồi những năm sau đó, cứ đến gần dịp Valentine là hần lại ra thăm Vân, trên tay luôn mang theo bó hoa hồng đẹp như thưở nào.....

Cô con gái của hần được đặt tên là Cẩm Vân, không ngờ rằng, Thu Hằng cũng rất thích cái tên này. Và tất nhiên, chuyện cũ về mối tình của một dân chơi, suốt đời hần sẽ giấu tiết đi, không cho nàng biết. Và nhất định hần và Thu Hằng sẽ chăm sóc, giáo dục cô con gái Cẩm Vân này chu đáo để sớm trở nên xinh đẹp và giỏi giang, ít ra là bằng một nửa mẹ nó....Thế rồi, theo năm tháng, Cẩm Vân lớn dần lên và ngày một xinh đẹp, ngoan ngoãn, học giỏi. Vân đến tuổi trưởng thành con xinh đẹp và nét na hơn cả mẹ Thu Hằng của nó nữa....Điều đó làm cha mẹ Cẩm Vân rất hài lòng. Sau này Cẩm Vân cũng đã có một gia đình riêng thật hạnh phúc....

26. Chương 26

Chương 26: Kết cục của một dân chơi

Vào một ngày mùa hạ năm 2069...Khi hần đã trở thành 1 ông lão 73 tuổi. Thế giới ca ngời hần như một thiên tài về công nghệ thông tin. Được rất nhiều con người ngưỡng mộ bởi tình yêu với Thu Hằng là 1 sức mạnh giúp hần thành công trong sự nghiệp, và hần được ví như một Ông Tiên ban phước lành cho những con người khốn khổ khi cả cuộc đời tích cực tham gia vào những phong trào giúp đỡ người nghèo, bệnh nhân nhiễm HIV/AIDS...Cuộc đời rực rỡ của hần đã đi gần đến trang cuối rồi....Giờ thì mái tóc hần đã bạc trắng. Hôm nay hần nhìn ra ngoài bầu trời đầy những ngôi sao. Mắt hần đang hướng về phía ngôi sao sáng nhất...

Đúng lúc ấy, chuông cửa bỗng reo lên...

- Mời vào! - Chiếc cửa tự động mở ra

- Cháu chào ông ạ - Tony, đứa cháu ngoại của hần vừa từ Mỹ trở về, hôm nay nó đến thăm ông ngoại.....

- Cha bố nhà nó, sao nó giống mình ngày xưa thế? - Hần ngẩng nhìn thẳng cháu ngoại, rồi sững sờ khi thấy Tony giống mình ngày xưa như đúc!

Tony dẫn vào 1 cô gái người MỹCả 2 ngồi xuống ghế, rồi bạn gái anh ta vào bếp pha trà rất lễ phép. Sau khi tặng hần một bọc quà, Tony nói: Hôm nay cháu và Christina đến thăm ông. Christina là một nhà báo tương lai, và là người yêu của cháu đây ạ. - Tony cười hóm hỉnh: Thấy mẹ Cẩm Vân bảo là, ông có câu chuyện về 3 mối tình trước kia của ông hay lắm, chúng cháu muốn được nghe....

- Cha bố cậu, hơn 2 năm rồi mới thêm về Việt Nam thăm ông... - Hần véo tai thẳng cháu, rồi thì thầm nói nhỏ: Mà này, cháu biết chọn người yêu đấy. Ông thấy con bé này được đấy - Hần cười ha hả, mắt hần tím

lại, khi tiếng cười vừa dứt thì cô cháu gái Christina ngồi cạnh hẳn, ngắm nhìn hẳn đầy vẻ ngưỡng mộ.....Rồi thấy 2 đứa cháu háo hức muốn nghe, hẳn kể lại 3 mối tình của mình trong hồi tưởng....Tony nghe như uống lấy từng câu ông nói, rồi phiên dịch luôn cho bạn gái mình nghe....

Nghe xong, Tony thốt lên:

- Cuộc đời của ông thật hạnh phúc!!!

Còn Christina cũng thốt lên: - Your 3 luvstories are totally a legend!!! (3 mối tình của ông quả là một huyền thoại!!!)

Còn hẳn, vuốt ve bộ râu:

- Haha, có gì đâu các cháu. Chỉ cần các cháu yêu thương nhau thực sự, cùng đồng tâm hợp lực đi trên con đường hướng tới lẽ phải và những điều cao đẹp. Chắc chắn cả 2 sẽ tìm được hạnh phúc đích thực giống như ông và bà Thu Hằng!!!!

- Còn chiếc dây chuyền của Cẩm Vân thì sao hả ông? - Tony tò mò hỏi...

- Dây này! - Hẳn khoe luôn sợi dây suốt bao năm qua luôn trên cổ - Sợi dây chuyền vẫn sáng lấp lánh và chưa hề bị suy suyển bởi thời gian....Hẳn bèn tháo sợi dây ra, rồi đeo vào cổ Tony:

- Ông tặng cháu sợi dây này, để luôn có ông bên cạnh và nhớ mãi về câu chuyện 3 mối tình. Suốt thời gian qua, ông đã đeo nó để luôn nhớ tới Cẩm Vân....Nhưng giờ thì, ông sắp gặp lại Cẩm Vân rồi, và cả bà Thu Hằng của cháu nữa - Hẳn ngược đôi mắt nhìn lên phía di ảnh người vợ yêu quý. Thu Hằng đã ra đi trước hẳn một vài năm....

Hai đứa cháu lặng im nhìn ông lão, đầy xúc động.....

Và hẳn đã kết thúc cuộc đời tuyệt đẹp của mình trong một giấc ngủ say, tạm biệt thế giới vật chất, khi sang thế giới bên kia, chắc hẳn hẳn sẽ có nhiều điều để nói với Cẩm Vân, với Thu Hằng và với gia đình, bạn bè.....và cả lão thầy bói năm nào nữa!. Hẳn nhìn thấy họ, chậm chạp chạy đến và cười tươi...Một điều đặc biệt là, ở thế giới đó, Cẩm Vân vẫn trẻ trung, gợi cảm như thuở nào. Còn bà lão Thu Hằng thì...đang chuẩn bị mắng mỏ hẳn vì suốt đời dám giấu diếm câu chuyện với cô người yêu dân chơi.....

Câu chuyện ‘ 3 mối tình và kết cục của 1 dân chơi ’ đã trở thành một huyền thoại của những dân chơi thế hệ 198X xa xưa và còn lưu truyền mãi đến sau này!!!

THE END

Đây cũng là phần cuối của truyện rồi...

Một kết thúc có hậu phải không...

Một câu chuyện hay, không phải chỉ để đọc mà còn để tự nghiền ngẫm...

Liệu chúng ta đã đi đúng đường chưa? Hay đã chọn lựa sai lầm? Và liệu sau những sai lầm chúng ta có thể làm lại được cuộc sống như nhân vật trong truyện...

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-moi-tinh-va-ket-cuc-cua-mot-dan-choi>